

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

17. ÅRGANG NR. 2 JUNI 2003

Danskere spørges ikke

Folketinget havde 7. februar 1. behandling af "Forslag til Lov om etnisk ligebehandling".

Forslaget opfylder kravene i EU-direktiv 2000/43/EF om etnisk ligebehandling.

Forslaget er interessant, fordi det bryder med det grundlæggende menneskerettighedsprincip, at enhver skal anses for uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Ifølge lovforslaget skal en racismeanklage anses for skyldig, indtil det modsatte er bevist.

Et sådant brud med menneskerettighederne ville Den Danske Forening have gjort indsigelse imod, hvis vi havde haft muligheden. Men ene af alle interesserede parter er de etniske danskeres forening ikke blevet hørt. Det er til gengæld en lang række andre etniske foreninger og selvbestaltede racisme-jæger-organisationer:

Det fremgår, at lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Samtlige ministerier, Advokatrådet, Amdradsforeningen i Danmark, Amnesty International, Boligselskabernes Landsforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Center for Internationale

Studier og Menneskerettigheder, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Den Danske Dommerforening, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Race-

diskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, De Etniske Minoriteters Landsorganisation, Foreningen af Politimestre i Danmark, Frederiksberg Kommune, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landsorganisationen i Danmark, Mellempfolkeligt Samvirke, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Retterne i København, Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Rigsadvokaten og Rådet for Etniske Minoriteter.

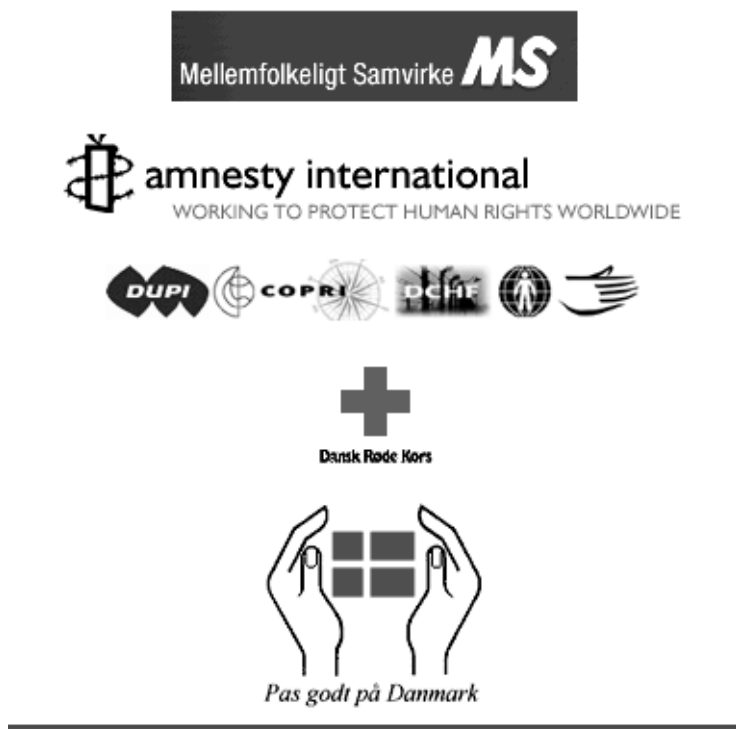
Myndighederne er pr. definition neutrale og multikulturelle.

Rådet for Etniske Minoriteter, De Etniske Minoriteters Landsorganisation, Dokumentationscentret og flere andre forventes at

være partiske.

De etniske danskere ses altså at være de eneste, der ikke er blevet hørt.

H.V.

Find ni korrekte og én forkert...

Venstrefløjens excesser

De bliver tilsyneladende aldrig kloge: På gadeniveau optræder endnu engang de nyttige idioter til støtte for Vestens fjender. Mens hjernerne bag har etableret en overvågningsindustri for at kue kritikere.

Side 3 og 5.

Tvivlsom dialog

Dokumentation om den såkaldte Europæisk-Arabiske Dialog og dens ulyksalige konsekvenser gennem de sidste 30 år. Om tiltag på tiltag udelukkende til vor ulempe og til gavn for muhamedansk nykolonialisme.

Side 7.

Censurkritik

Forsvarstale i Østre Landsret efter en af den senere tids mange racismesager, som regeringen tydeligvis har iværksat som afladshandling over for overvågningsindustrien og det "internationale samfund".

Side 9.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 4 54 75 51

BG Banks SWIFT-adresse er: DABADKKK

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50 pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41 otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82 Lars_Hartvig@get2net.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

Tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsformander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen

tlf. 98 16 48 75

Gengangerne

De er her igen, fredsfolkene. På gaden og i massemedierne, lidt mere gråhårede måske, men i hjertet uforandrede. Toni Liversage viste sig på skærmen. "Den tredje verdenskrig – kan vi forhindre den?" spurgte hun i sin bog 1983, da fredsbevægelserne rullede massivt hen over Danmark. De sidste sovjetiske forsøg på at vinde den kolde krig ved at skubbe NATO ud i Vesterhavet. Men Berlinmuren brød sammen, inden sejren var hjemme.

Som formand for Dansk Forfatterforenings udlandsudvalg havde Toni Liversage ellers gjort en indsats for samarbejde og forbrødring mellem den danske Forfatterforening og det østtyske Schriftstellerverband. Den gensidige aftale blev underskrevet af Stasi-stikkeren Waldtraut Lewin og forfatterforeningens daværende formand, børnebogsskribenten Hans Hansen, ham med det lødige vers "Bim, bam, busse, min mor har en". Det hele præsenteredes som færdigt arbejde på foreningens generalforsamling den 5. november 1988. Denne enerådige fremgangsmåde mødte kritik, men den blev afvist af foreningens nye formand, psykolog Jesper Jensen, ham med "Den lille røde bog for skoleelever"!

Toni Liversage kom ind i Fredsfondens bestyrelse sammen med mange andre kendte fra den kommunistbejærede aktivistfløj som Tine Bryld, Ritt Bjerregaard, Henrik Zahle etc. Camilla Plum blev naturligvis formand for fonden, eftersom den jo var oprettet af hendes far og

bare havde skiftet navn fra Plumfonden til Fredsfonden. Som Lenin sagde: Freden er en fortsættelse af krigen, blot med andre midler. Ritt Bjerregaards engagement i Fredsfondens bestyrelse vakte bekymring og ophidselse i Socialdemokratiet og bølgerne gik højt: Ritt er en "højrovet kyniker, infam giftsnog og tarvelig gadgetøs". Nogle frygtede splittelse af partiet.

Plumfonden blev oprettet 1967 af den stenrige civilingeniør Niels Munk Plum med hjælp til alverdens røde organisationer og aktioner. Også hans bror, arkitekt Harald Munk Plum, befandt sig på yderste venstre fløj og oprettede en fond, 1. Maj-fonden, til støtte for arbejdskampe, aktioner og strejker. De mange røde fagforeninger var naturligvis med i de sovjetstyrede fredsbevægelser. Nu er de på tærne igen. Dengang til støtte for "stalinismens fascination", i dag til støtte for Saddams fundamentalisme.

Det er let at råbe "Fred" og skilte med sin "godhed", men det har mange gange vist sig at være utopisks ønsker. Ole Wæver, som deltog i den meget venstrevredne fredsbevægelse i 80'erne og siden blev professor, blev også interviewet i TV angående situationen i dag. Men han syntes ikke at have nogen løsning på det dybt religiøse had, som han erkender, at fundamentalisterne i de fattige arabiske befolkninger nærer til Vesten. Det hjælper jo ikke en pind, at man fabler om, at hvis man havde fortsat at snakke med Saddam, så...

Indhold

Hvad er en demonstration?.....	3	Civilisationskrig?	13
Egon Clausen og konsorter	4	Ensidig vestlig selvkritik.....	14
Overvågningsindustrien	5	Lakmusprøven.....	14
"Den europæisk-arabiske dialog"	7	Hejsa Norge.....	14
Medaljens bagside	8	Fjenden er i landet.....	15
Dømt for formidling af skrift om Islam.....	9	Man sparer på skillingen og lader daleren rulle.....	16
Stadig mange fremmede får indfødsret	10	Slip den danske folkekirke.....	16
Irakerne hjem	10	EU-sammenbrud og kaos i Europa	17
Myten om islams gyldne tidsalder	11	To europæiske dissidenter	22
Højreekstremister går til Islam.....	12	Indvandring giver flere børn	23
SID for et islamisk socialistisk samfund	12	Verden rundt	24
Ny mødømt til muslimer	12	Bøger og tidsskrifter.....	26
		Sommerstævne 2003	32

Hvad er en demonstration?

Nogle folkeskolelærere påstod for nylig, at deres elevers deltagelse i demonstrationer mod krigen i Irak er et led i elevernes opdragelse til demokrati. Påstanden holder ikke, for demonstrationer har ikke ret meget med demokrati at gøre.

Både den danske grundlov og FN's Menneskerettighedserklæring fastsætter retten til at forsamles og retten til at give udtryk for sine synspunkter.

I diktaturstater, hvor disse rettigheder ikke eksisterer, er demonstrationer et nødvendigt middel til at give udtryk for folkets protest; og den, der demonstrerer, udsætter sig for en stor risiko, som ofte kan koste livet.

I demokratiske stater, hvor frihedsrettighederne respekteres, er demonstrationer ikke blot overflødige; de er i direkte strid med demokratiets ide.

Møde kontra demonstration

Demokrati handler først og fremmest om at lytte og at blive lyttet til. Demokrati drejer sig om meningsudveksling og om at inddrage alle relevante fakta for at finde frem til den optimale beslutning. Det forudsætter, at modsætninger mødes.

Ved møder kan den, som indledningsvis var i mindretal, gennem argumentation og bevisførelse, få flertallet til at skifte holdning. Men det forudsætter åbenhed blandt deltagerne, og det forudsætter modenhed til at indrømme, at man selv kan tage fejl, - også når det er en, man ikke bryder sig om, der siger det rigtige.

Helt modsat forholder det sig med demonstrationer, hvor der ikke er plads til diskussion af forskellige løsningsmodeller. Her tilslutter deltagerne sig et facit, som er givet på forhånd.

Demonstrationer foregår oftest under militante paroler om "kamp imod" dette eller hint, der opstilles som fjendebillede og gøres til genstand for dæmonisering.

Det er en demonstrations formål at virke truende på dem, som er i opposition til demonstrationens paroler. Truslen kan række fra mulig vælgerflugt og forbrugerboycot til storm af regeringskontorer og regulær revolution.

"Moddemonstration"

Mange demonstrationer har til formål at

knægte møde- og ytringsfriheden for andre. Den slags demonstrationer afholdes på mindst mulig afstand af lokaliteter, hvor folk, som demonstranterne mener sig uenige med, agter at holde møde. Om muligt afholdes demonstrationen foran indgangsdøren, så ankommende mødedeltagere kan chikaneres eller direkte forhindres i at få adgang. Lykkes det alligevel at få mødet i gang, udsættes det ofte for korporligt overfald.

Fænomenet blev i 1930'erne kaldt for "mødestorm". I dag kaldes det "moddemonstration". Når f. eks. Den Danske Forening har inviteret til diskussionsmøder, hvor man kan lytte til foredragsholdere og efterfølgende stille spørgsmål og diskutere et emne, - så er foreningen ofte blevet mødt af en "moddemonstration". Demonstranterne betragter med andre ord et møde som en demonstration.

Men et møde er netop ikke en demonstration. Det er et led i demokratiet. Uden diskussionsmøder, hvor alle oplysninger og argumenter kan blive endevendt, er der ikke noget demokrati.

Den såkaldte moddemonstration er et kampmiddel vendt imod demokratiet.

Det er hyggeligt at demonstrere, og man er en dødbider, hvis man ikke vil gå med.

Lyt til din modstander!

Mens det er en demonstrations formål at overdøve eller lukke munden på modstanderen; så går demokrati tvært imod ud på at få modstanderens synspunkter lagt på bordet. Ikke på grund af godhed eller tolerance, - men tvært imod af ren og skær egoisme!

For det kunne jo være, at modstanderen ligger inde med oplysninger eller argumenter, som man ikke kender i forvejen, og som måske kan føre til den optimale løsning på et givet problem. Selv folk, som er dømt "ikke stuerene", kan ligge inde med vigtige oplysninger og argumenter. En beslutningstager er nødt til at kende alle aspekter af en sag for at kunne vælge den optimale løsning. I et demokrati er det i den sidste ende den enkelte borger, som er beslutningstager. Den beslutningstager, som tankeløst råber med på paroler, som andre har vedtaget, narrer først og fremmest sig selv!

Derfor er demonstrationer ret besat at betragte som optog af narre, som har koblet hjernen fra og har overladt det til demagoger og formyndere at tænke på deres vegne. I en demonstration er den intellektuelle virksomhed tæt på nul. Her hersker massesuggestionen. Det er et faktum, at én person tænker mere klart end en flok på 100.000. I en demonstration kan man til gengæld lene sig i følelsen af at være mange, og når man er mange, har man utvivlsomt ret. Sådan har menneskemasser følt, mens de marcherede Under den Linden og på Den Røde Plads.

Hvorfor der ikke demonstreres imod Hussein

Med jævne mellemrum ser man læserbreve, hvori der spørges, hvorfor der ikke er demonstrationer vendt imod personer som Saddam Hussein og Osama bin Laden, eller hvorfor der i sin tid ikke blev demonstreret imod folk som Stalin og Mao.

Sådanne overvejelser giver anledning til at stille det overordnede spørgsmål: Hvorfor er det i det store og hele kun socialistisk indstillede mennesker, der demonstrerer?

Svaret er nærliggende.

Socialister lægger vægt på menneskets placering som en del af et kollektiv, mens liberalt indstillede mennesker lægger vægt på det enkelte menneskes rettigheder overfor kollektivet. Socialister søger den tryghed, det giver at være en del af en flok, mens liberalt indstillede lægger vægt på den individuelle frihed til at være sin egen lykkes smed.

Derfor er det naturligt for socialistisk indstillede at gå flokvis i demonstration, mens liberalt indstillede søger individuelle løsninger, som det ligger i sagens na-

tur, at man ikke opnår i flok.

Et flokfænomen som en demonstration er individualismens modsætning. Derfor er stort set alle demonstrationer rettet imod politikere, som lægger vægt på det enkelte menneskes rettigheder, mens politikere, der betragter mennesker - og behandler mennesker - som flokdyr, er demonstranternes kæledægge.

Derfor demonstreres der imod demokraten Bush, mens diktatoren Hussein er tæt på at være demonstranternes kæledægge.

Møder frem for demonstrationer

Derfor er skoleelevers deltagelse i demonstrationer ikke oplæring i demokrati. Den er tvært imod oplæring i medløberi, - tankeløs eftersnakken af paroler, man ikke selv har haft nogen indflydelse på.

Derfor bør skoleelever holde (diskussions)møder om krigen i Irak og alle mulige andre emner, hvorimod trampen i gaderne under visse voksnes paroler hører hjemme i samfundssystemer, de fleste helst vil være foruden.

Harry Vinter

læser Clausens selvglade selvbiografi: "...I 1969 udgav jeg en digtsamling på Gyldendal og i 1970 holdt jeg op med at være lærer. Ved hjælp af min skrivemaskine og mine meninger tjente jeg snart mere end en lærer, ja mere end en skoleinspektør, så min selvtilid svulmede faretruende. Jeg lavede bøger og tegneserier, redigerede et blad der hed Mentalhygiejne og sad i redaktionskomite hos Hans Reitzel.... etc."

Manden holdt på den rigtige politiske hest og vandt penge og - profit! Egon Causen var ligesom Ole Lindboe knyttet til Børns Rettigheder i Samfundet. BRIS var oprettet 1969 af Mentalhygiejnen og baseredes på kapitlet om familien i psykolog Eggert Petersens "trivselsprogram" fra samme år.

Mentalhygiejnen udgjorde en slags kartel for psykiatere, psykologer og socialrådgivere og drev kommunistisk samfundsundergravning gennem et omfattende netværk med tætte forbindelser til alverdens myndigheder helt op i regeringen. I dette netværk spillede social-, pædagog- og journalistsektoren en afgørende rolle.

BRIS fik hurtigt øgenavnet "BarneRov I Samfundet". De opfordrede nemlig skolebørn til at løbe hjemmefra, så der opstod brud mellem den ældre og yngre generation. Man skulle være en femte-kolonne, erklærede Ole Lindboe.

Det forklarede Egon Clausen naturligvis ikke, når han omtalte organisationen i radioen. Familiebegrebet skulle nedgøres, kernefamilien nedbrydes. Egon Clausens radioprogram fik navnet "Familiespejlet". Ligesom moderforeningen Mentalhygiejnen og Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg bredte BRIS sig ved knopskydning: "Børns Vilkår", "Børn på Hospital" og Statens Børnekommission med dens slogan "Dine Børn er ikke Dine Børn".

Søren Krarup imødegik dette kommunistkomplot med "Forældrenes Børnekommission" og diverse kronikker. I fjernsynets program "Bytinget" lykkedes det ham at få nedgjort venstreekstremisterne, om end de i det lange løb blev siddende på magten - indtil valget i november 2001. Da kom Søren Krarup ind i Folketinget. Det kan derfor ikke undre, at Egon Clausen i sin nye bog "Øje for øje" kommer med nidske angreb på Søren Krarup. Had synes at være en vigtig drivkraft hos Clausen, og han er stolt over sine ondskabsfulde formuleringer: "Øje for øje" er ifølge ham selv noget af det bedste, han har begået, skriver Kristeligt Dagblad.

G. Johnsen

Egon Clausen og konsorter

Skal revolutioner lykkes, skal man have fat i børn og ubefæstede sjæle. Det vidste Amdi Petersen og Egon Clausen og de andre "bevidstgjorte" pædagoger. Det gjaldt at nedrive normer og værdier, så det nye kunne skyde frem.

Egon Clausen synes fra barnsben at have båret nag til kristendom. Muligvis en uafsluttet pubertets modvilje mod forældregenerationen. Frontkæmperne rullede sig ud i medierne, ikke mindst i tidsskrifter som Unge Pædagoger, Bixen, Bris og Børn og Unge - stort set uden at møde særlig modstand. De var "in", støttede hinanden og voksede, fik stillinger og magt, mens andre havde svært ved at komme igennem pressens ensrettede marxisme.

Trekløveret Egon Clausen, Ole Lindboe og Torben Weinreich redigerede tidsskriftet "Unge Pædagoger", som gav anvisning på nedbrydning af skolen bl.a. ved afskaffelse af disciplin. De grifede løs i diverse medier: "Uddannelse er politik", "Pædagogik er politik", "Den lille røde for lærere" o.m.a.

Sidstnævnte var en pendant til psykolog Jesper Jensens og Søren Hansens "Den lille røde for skoleelever", som vakte furor, fordi den gav anvisning på, hvordan man kunne blive en lærer kvit. Lod en lærer sig lokke på gale veje af en skolepige, så var den hjemme! Ligeså hvis en dreng kunne fremprovokere en lussing. Jo, der var muligheder.

"Den lille røde for skoleelever" blev indklaget for domstolen i Strasbourg af naive forældre, som troede, at domstolen var politisk uvildig. Men ligesom andre danske problematiske børnebøger måtte den røde ikke fremvises for dommerpanelet, og sagen blev afvist. Den engelske udgave blev af samme domstol forbudt i England.

Tidsskriftet BIXEN tog sig af "miljøer og medier for børn og unge". Her rakkede Egon Clausen ned på gammel-dags billedbøger og på den højtelskede børnetegner Jørgen Clevin:

"Clevins tegnestil karakteriseres vanskeligt ved hjælp af positive udsagn; men nemmere ved omtalen af fraværet af alt det, der gør tegninger gode: omhyggelighed, personligt præg, storteknisk kunnen, virtuositet o.desl. Men den er også udtryk for, hvordan man kan misbruge et talent for profittens skyld. Clevin arbejder som en prostitueret. Han sælger sig for penge. Han yder ikke alt det han kan, slet ikke - han yder i overensstemmelse med et markedsbehov. Han yder ikke ud fra et dybt personligt behov for at få lov til at udtrykke sig, han stiller sig til rådighed for hvad der kan sælges. Hans bøger er anonyme, befriede for egentligt indhold. De rummer kun eet budskab, og dette budskab hedder profit."

Kunst skulle være politisk, gerne grim og uæstetisk. Tegninger skulle have et marxistisk budskab. En kapitalist var et dumt svin, der røg store cigarer og gik med høj hat som i Annika Elmqvists "Historiebogen" og undervisningsfilmen af samme navn.

Egon Clausens ord om Clevin lyder ejendommeligt, når man ser Clausens illustrationer og pubertetsagtige sexdigte. Den megen fokusering på kønsdele og sex i børnebøger og børneviser m.m. skulle nedbryde almen moral. Egon Clausen holdt sig ikke tilbage i tegneserierne "Superanton i Skole" og "Mysteriet i Mynsterskolen". Det lykkedes børnebogsanmelder Ellen Buttenschön at få en nedsablende kritik optaget i Jyllands-Posten (maj 1974).

Den hånlige omtale af Jørgen Clevin klinger endnu mærkeligt, når man

Overvågningsindustrien

Flere og flere danskere ytrer efterhånden deres mening om især muslimer. Flere og flere danskere dømmes derfor som ytringsforbrydere. De mange anmeldelser kan se tilfældige ud, men i virkeligheden er angiveriet sat i system. Udenfor demokratisk kontrol driver en magtfuld og ressourcestærk overvågningsindustri sit spil mod det øvrige samfund. Man vogter nidkært på den mindste afvigelse fra antiracistisk ideologi. Dissidenter udskammes, tyranniseres, dømmes og straffes på plads. Således forbliver den offentlige mening industriens mening.

I det følgende vil dele af Den Europæiske Unions overvågningsindustri blive portrætteret.

EUMC og RAXEN

Store overnationale organisationer skal gerne have en antiracistisk overvågningssektor. Det begyndte lige efter anden verdenskrig med oprettelsen af FN's CERD (Committee on the Elimination of Racial Discrimination). I Europa kom der først fart på med 90ernes bølge af racismeskræk. I 1993 oprettede Europarådet sit ECRI (*European Commission against Racism and Intolerance*). I 1997 kom turen til EU. Man oprettede EUMC (*European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia*). Som direktør ansatte man tyskeren Beate Winkler. Hun er jurist og blev hentet fra sit hjemlands overvågningsindustri. Kontrolcentrets første bestyrelsesformand blev Jean Kahn, præsident for *European Jewish Congress*, en filial af det verdensomspændende *World Jewish Congress*. EU's overvågningscenter blev lagt i Wien hvorfra man har indledt tæt overnationalt samarbejde med FN's CERD og Europarådets ECRI.

Fra Wien har EUMC spundet et væv af meddelere ud over Den Europæiske Union. Man kalder det RAXEN (*European Racism and Xenophobia Network*). I hvert enkelt EU-medlemsland har man til sit meddelersystem rekrutteret lokale institutioner indenfor den magtfulde godheds- og overvågningsindustri. Med lån fra internationale videnskabelige netværk kalder man disse meddelere for *National Focal Points* (NFP). Ved udgangen af 2002 bestod RAXEN officielt af 15 meddelere, men systemet består i virkeligheden af mere end 100 private og offentlige tæt forbundne organisationer. EUMC har således tusindvis af meddelere spredt ud over Den Europæiske Union. Men kun

RAXEN's officielle angivere – NFP'erne – har pligt til at melde direkte til kontrolcentret.

Afdeling 2

RAXEN styres centralt fra EUMC's afdeling 2, *Research and Network*. Afdeling 2 ledes af Beate Winklers landsmand Peter Fleissner, en erfaren teknokrat. Direkte under sig har Peter Fleissner svenskeren Birgitta Löwander. Hun gjorde sig i 1999

offentligt bemærket, da hun i Svenska Dagbladet hyldede voldelige antiracister som "vor tids helte". Under Birgitta Löwander står en vis Marianne Kiil som praktisk leder af RAXEN. Italieneren Stefano Di Giusto er RAXEN's sikkerhedseksperter og skal bl.a. sørge for, at meddelerspindets interne kommunikation forbliver hemmelig for offentligheden.

Beate Winklers formelle danske meddelere er Nævnet for Etnisk Ligestilling. Det fremgår dog af EUMC's egen hjemmeside, at hendes reelle meddelere i Danmark består af et såkaldt partnerskab mellem bl.a. Nævnet for Etnisk Ligestilling, Det Danske Center for Menneskerettigheder (DRMC), Paraplyorganisationen af Etniske Minoriteter (POEM) og Dokumentations og Rådgivningscentret om Racediskrimination (DRC). I praksis foregår systemet således, at DRC står for det grove arbejde med overvågning og politianmeldelse. Man rapporterer opad til Nævnet for Etnisk Ligestilling, der videre rapporterer opad til EUMC. Det Danske Center for Menneskerettigheder spiller udadtil en passiv rolle.

Flere danskere er på topniveau direkte involveret i EUMC's virksomhed. Lederen af sindelagskontrolcentrets afdeling 3, Information and Communication, hedder Bent Sørensen. Han var redaktør på dagbladet BT under den kendte islamlobbyist Arne Notkin. Juristen Ole Espersen er medlem af EUMC's Management Board, centrets øverste organ. Under den kolde krig var han kendt som en af de

mere sovjetvenlige danske socialdemokrater. Ole Espersen er tillige bestyrelsesmedlem i DRC – EUMC's reelle meddelere i Danmark.

Ole Espersens stedfortræder i EUMC er juristen Morten Kjærum, en højt skattet bureaukrat i den danske godhedsindustri. Han var først leder af Dansk Røde Kors' Asylafdeling, men har i mange år været direktør for det magtfulde DCMR. Morten Kjærum er videre næstformand i Nævnet for Etnisk Ligestilling – EUMC's officielle meddelere i Danmark. Et andet bestyrelsesmedlem i Nævnet for Etnisk

Ligestilling er pakistaneren Bashy Quraishy. Han har en fortid som aktivist i det militante Fællesinitiativet mod Racisme (FIR) og udtalte dengang, at "vi nærer ingen fine fornemmelser for de grundlovssikrede frihedsrettigheder." Bashy Quraishy er tillige formand for POEM.

Den islamiske forbindelse

POEM tæller blandt sine medlemmer Foreningen af Muslimske Studerende (FASM; nu IFF, Islamisk Info og Foredrag) samt Organisationen af Pakistanske Studerende og Akademikere (OPSA). FASM ledes af en i pressen ofte omtalt imam, tyrkeren Fatih Alev, der bl.a. beskrives som "garant for, at ingen i det muslimske miljø i Danmark fører dialog med jøderne." Fatih Alev er næstformand i Muslimernes Landsorganisation, hvis formand er den danske konvertit, imam Abdul Wahid Pedersen. Muslimernes Landsorganisation går ind for stening til døde for utroskab. Fatih Alev har udtalt, at "Muslimerne har en drøm om at leve i et islamisk samfund. Den drøm skal nok gå i opfyldelse i Danmark." Gennem Fatih Alev har Muslimernes Landsorganisation en forbindelse til Milli Görüs, en frontorganisation for det islamistiske Refah-parti som er forbudt i sit hjemland, Tyrkiet, og af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

OPSA ledes af Nadeem Farooq, prominent medlem af Det Radikale Venstre. En tidligere formand hedder Tanvir Sharif. Han er medlem af borgerrepræsentationen i København for Det Radikale Venstre og har tæt kontakt til Hizb-ut-Tahrir - en organisation som for nylig blev dømt for antisemitiske dødstrusler. Andre pakistanere i partiet er Affra Khallash, Tanvir Ahmed, Babar Baig og Mona Sheikh. De er alle medlemmer af *Muslim Youth League* (MYL), der i Danmark også kalder sig Unge Muslimers Sammenslutning. MYL er en frontorganisation for Minhaj ul-Quran.

MYL/ Minhaj ul-Quran har nær forbindelse til bl.a. Det Islamiske Trossamfund, hvis imam, araberer Ahmed Abu-Laban, støttede op om terrororganisationen al-Qaedas terrorangreb på World Trade Center d. 11. september 2001. Abu-Laban har om dens arabiske leder udtalt, at "Jeg ser bin Laden som et godt menneske". Abu-Laban havde gennem mange år tæt kontakt til araberer Abdul Aziz Wahhab, en torturbøddel i tjetjensk sold, samt til araberer Talat Kassem, der som helligkriger forsvandt under krigen i Bosnien. I 1990 inviterede Det Islamiske Trossamfund araberer Omar Abdul Rahman på besøg. Han blev senere dømt som planlægger af det første terrorangreb på World Trade Center (1993).

Ligesom Osama bin Ladens al-Qaeda støttede det pakistanske Minhaj ul-Quran det nu afsatte Talebanregime i Afghanistan. I Danmark er de pakistanske islamister mest kendt for balladen omkring bl.a. Mona Sheikh, der som kandidat for Det Radikale Venstre ikke ville, eller som medlem af *Muslim Youth League*/Minhaj ul-Quran ikke kunne, tage afstand fra shariapraksis.

Muslim Youth League og OPSA (Organisationen af Pakistanske Studerende og Akademikere) aktionerer ofte sammen. OPSA er formodentlig en frontorganisation for MYL. Sidstnævnte er ikke officielt medlem af POEM, men Mona Sheikh sad indtil for nylig i dennes bestyrelse. I dag sidder hun i bestyrelsen for Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination – DRC.

Fatih Alev

Den autonome forbindelse

I DRC's bestyrelse finder man også juristen Jens Vedsted-Hansen, professor ved Århus Universitet. Han var i årene 1993-97 ansat som forsker ved Morten Kjærums DCMR. Jens Vedsted-Hansen er også bestyrelsesmedlem i Fredsfonden, et privat foretagende, der finansierer ven-

streorienteret politisk virksomhed. I sin egenskab af bestyrelsesmedlem i Fredsfonden organiserede Jens Vedsted-Hansen i marts 2002 et såkaldt arbejdsseminar med bl.a. aktivister fra Komiteen Flygtninge Under Jordan (FUJ) og dennes afskalning, Asylgruppen.

FUJ er efter eget udsagn "venstreorienterede og politiske". Gruppen blev stiftet i 1986 af aktivister fra Foreningen Demos, en efter eget udsagn "del af den revolutionære venstrefløj" samt "mødested for det autonome miljø og den gamle venstrefløj". Demos oprettede i 1987 det tidligere nævnte Fællesinitiativet mod Racisme (FIR), hvis erklæret "hårdhændede metoder" op gennem 90'erne ramte især Den Danske Forening. I dag ledes FUJ og Asylgruppen af henholdsvis Helle Bliddal og Marianne Vølund. Begge har – sammen med pakistaneren Bashy Quraisy – en fortid som ledende aktivister i FIR. Komiteen Flygtninge Under Jordan har dom for ulovlig pengeindsamling. Man har efterfølgende fordelt arbejdet således, at FUJ's arbejdsområde er politisk lobbyvirksomhed, mens Vølunds asylgruppe varetager det praktiske arbejde med skjul og underhold af grænseoverløbere. Man samarbejder tæt med præsten Leif Bork Hansen, der har dom for lignende virksomhed.

Asylgruppens aktivister hentes blandt gamle kendinge fra det autonome miljø. Man ser bl.a. Camilla Tved, Sinne Dunker, Ditte Løjborg og som nævnt Marianne Vølund selv. Camilla Tved er aktivist i Foreningen Demos og har en fortid som aktivist på de autonomes TV-Stop i København. Sinne Dunker var højttstående medlem af den nu nedlagte autonome gruppe Rebel. I 1998 gjorde hun sig offentligt bemærket, da hun som repræsentant for den erklærede kamporganisation i en TV-debat ikke ville tage afstand fra sine medautonomes voldelige overfald på lederen af Dansk Folkeparti. Ditte Løjborg var også mangeårigt medlem af kamporganisationen Rebel, men er senere skiftet over til stalinisterne i Danmarks Kommunistiske Parti/marxistisk-leninistisk (DKP/ml, ikke at forveksle med Frank Aaens DKP). Hun er homoseksuel aktivist og har særdeles nær kontakt til gruppen "Homo Aktion", hvis medlemmer er dømt hårde straffe for brandstiftelse og hærværk.

Helle Bliddal, Marianne Vølund, Leif Bork Hansen, Camilla Tved, Sinne Dunker og Ditte Løjborg deltog alle i Jens Vedsted-Hansens seminar marts 2002 – et seminar som professoren personligt ledede.

Udover tætte relationer til islamister og marxister har DRC også direkte for-

bindelse til Morten Kjærums Center for Menneskerettigheder. Folkesocialisten Ebba Strange er bestyrelsesmedlem i begge organisationer.

Morten Kjærum

Medborgerhuset Nørre Alle 7A

Både Asylgruppen og Komiteen Flygtninge Under Jordan er medlemmer af Antiracistisk Netværk, der ledes af Erik Jensen fra Foreningen Demos. Det såkaldte netværk blev i 1992 opstartet af bl.a. Demos-gruppen FIR. Tidligere medlemmer af Antiracistisk Netværk er POEM, DCMR og DRC, men det såkaldte netværk er i dag ren frontorganisation for især Foreningen Demos og det erklæret voldelige, og dermed grundlovsstridige, Antifascistisk Aktion.

Antiracistisk Netværk afholder sine fællesmøder i Nørre Alle Medborgerhus på Nørrebro i København. Medborgerhuset lægger yderligere kontor til Asylgruppen, POEM, OPSA og DRC. Komiteen Flygtninge Under Jordan har tidligere haft adresse samme sted. Huset ledes af Petter Sommerfelt. Han har i næsten fyrrer år været prominent medlem af Foreningen Demos. En forening han under den kolde krig stiftede sammen med Erik Jensen og nu afdøde STASI-agent Otto Sand.

Nørre Alle Medborgerhus fremstiller sig som et "fristed og en platform for de etniske minoriteter" og er et vigtigt centrum for venstreekstrems virksomhed. Den tætte forbindelse til de autonome bekræftes også af, at man på store fællesmøder i netop dette hus planlagde gadeslagsmål i forbindelse med en påstået antinazistisk march i københavnerforstaden Greve i 1998. Senest fungerede stedet som dæksadresse for "Nørrebro til Skansen", et facadenavn for autonome grupper som Folkets Park Initiativet, Antifascistisk Aktion (et slags hemmeligt SA-korps med

modsat fortegn) og Petter Sommerfelts egen Foreningen Demos. Venstrefløjen ser med rette stedet som deres territorium og tager det ilde op, hvis andre forsøger at låne husets lokaler o.l.

Institut for Menneskerettigheder

EUMC's meddelersystem i Danmark blev ramt af den nuværende regerings oprydning i overflødige nævn, råd og udvalg. Man har fjernet millionstøtten til DRC, der måtte fyre tre af sine fire fuldtidsansatte. Bl.a. to jurister. Nævnet for Etnisk Ligestilling blev nedlagt med virkning fra 31. december 2002. Man klagede sin nød til FN's overvågningssektor CERD, der behørigt skældte Danmark ud i sin seneste såkaldte rapport. Også Morten Kjærums DCMR er formelt blevet nedlagt.

Den oprindelige hensigt med lukningen af DCMR var bl.a. at slippe af med den upopulære bureaukrat Morten Kjærum, "smagsdommeren over alle smagsdommere". Man ville lægge dele af DCMR's opgaver ind under et Dansk Udenrigspolitisk Akademi (DUPA). Et planlagt forskningscenter under Udenrigsministeriet, der yderligere skulle samle aktiviteterne fra Dansk Udenrigspolitisk Institut (DUPI), Center for Udviklingsforskning (CUF), Dansk Center for Holocaust og Folkedrabsstudier (DCHF) og Center for Freds- og Konfliktforskning (COPRI).

Overvågningsindustrien lugtede lunt. Man ønskede ikke sin virksomhed under demokratisk kontrol, men fortsat i hænderne på bureaukrater som Morten Kjærum. Man mobiliserede FN's magtfulde *High Commissioner for Human Rights*, den socialdemokratiske jurist Mary Robinson (afløst september 2002 af den professionelle FN-bureaukrat Sergio Vieira de Mello). Morten Kjærum blev udnævnt til kommissionsmedlem i CERD, ledende organ i FN's overvågningssektor. Ved hjælp af industriens karakteristiske udskamningstaktik pressede højkommisær Mary Robinson og kommissionsmedlem Morten Kjærum efterfølgende Danmark til at opgive etableringen af det af FN uafhængige DUPA.

Danmark måtte i stedet oprette den selvejende institution Dansk Center for Internationale Studier og Menneskerettigheder. Centret består af Institut for Internationale Studier samt Institut for Menneskerettigheder. Institut for Internationale Studier er en sammenlægning af DUPI, CUF, DCHF og COPRI. Instituttet har fået ny bestyrelse. Institut for Menneskerettigheder er stort set identisk med DCMR. Man har samme bestyrelse, der

omgående ansatte samme direktør - Morten Kjærum. Opgaverne fra det nu nedlagte Nævnet for Etnisk Ligestilling er overført til Institut for Menneskerettigheder. Morten Kjærum er formelt set mere magtfuld end nogensinde.

Fremtiden

Danmarks nederlag til FN i sagen om nedlæggelsen af DCMR synes umiddelbart at have styrket Morten Kjærum. Han blev kommissionsmedlem i FN og fik et nyt skattefinansieret institut med endnu flere beføjelser. På sigt kan sagen dog betyde en vis svækkelse af overvågningsindustriens magt. Som følge af striden identificeres industrien i dag med Morten Kjærums person. Danmarks forsøg på at slippe af med netop ham har efterladt et indtryk af Morten Kjærum som en kontroversiel skikkelse, afhængig af fremmede interesser. Billedet af en uafhængig, objektiv ekspert er dermed krakeleret allerede inden hans institut officielt er åbnet. Institut for Menneskerettigheder vil fremover derfor ikke uimodsagt kunne beherske den offentlige mening om forvaltning og fortolkning af det overstatalige lovkompleks. Overvågningsindustriens hidtil bedste kort er dermed spillet dem af hænde.

Med nedlæggelsen af Nævnet for Et-

nisk Ligestilling må EUMC umiddelbart se sig om efter en ny officiel dansk RAXEN-meddeler. Opdraget vil formodentlig blive overtaget af Morten Kjærum og hans nye institut. Som bestyrelsesmedlem i EUMC og mangeårig næstformand i Nævnet for Etnisk Ligestilling kender Morten Kjærum systemet til bunds.

I lighed med Nævnet for Etnisk Ligestilling vil Institut for Menneskerettigheder nok ikke selv stå for det grove arbejde med overvågning og anmeldelse. Især den almindeligt upopulære angiverivirksomhed må overlades til andre. Bortset fra en kort overgang i begyndelsen af 90'erne har Morten Kjærum ikke direkte arbejdet sammen med ydergrupperinger. Svækkelsen af DRC kan betyde en nedgang i antallet af angivelser for ytringsforbrydelser, men denne virksomhed kan videreføres af eksempelvis erklærede antiracistere eller POEM's islamister. Skal overvågningsindustriens angiverivirksomhed holdes på nuværende niveau, kan Morten Kjærum derfor blive nødt til at rekruttere blandt sådanne grupper.

Tiden må vise om RAXEN i Danmark fortsat vil pleje omgang med yderliggående muslimske og marxistiske grupper. Ser man på RAXEN i andre lande er sådanne forbindelser desværre ikke usædvanlige. Tværtimod.

Martin Kasler

"Den europæisk-arabiske dialog"

I kølvandet på oliekrisen fandt de europæiske lande det opportunt at give efter for arabiske krav, som lagde kimen til den multikulturelle katastrofe ved at give de midlertidige gæstearbejdere rettigheder her.

I København holdt EF-landenes stats- og regeringschefer 15. december 1973 en konference, hvor de udtalte, at "de anser det for vigtigt, at der indledes forhandlinger med de olieproducerende lande vedrørende en global ordening, som skal omfatte et udstrakt samarbejde med henblik på økonomisk og industriel udvikling af disse landes industrimæssige investeringer og stabil forsyning af medlemsstaterne med energi til rimelige priser."

Samarbejdets retningslinjer udmøntedes i "den europæisk-arabiske dialog", hvis udvikling og principper er sammenfattet i "EF-Bulletin" 5, 1976 og 12, 1978.

På et møde i Abu Dhabi i november 1975 forhandlede repræsentanter for de europæiske og de arabiske lande om sam-

arbejde inden for landbrug og industri, og "de var besluttet på at fortsætte arbejdet på andre områder (overførsel af teknologi, handel, finansielt samarbejde, arbejdskraft), hvorom der fra arabiske side var blevet fremlagt undersøgelser og forslag, som europæerne forpligtede sig til nøje at gennemgå."

I maj 1976 trådte "Den almindelige Kommission for den europæisk-arabiske dialog" for første gang sammen i Luxembourg. Her var man enige om, at det kulturelle samarbejde mellem den arabiske verden og EF skulle gøres snævrere, og at fremmedarbejdernes leve- og arbejdsvilkår skulle fastlægges.

Den almindelige Kommission afholdt sit fjerde møde i Damaskus i december 1978, hvor der blev truffet nogle vigtige beslutninger. Den vigtigste af disse var "vedtagelsen af en erklæring om de principper, der skal ligge til grund for de leve- og arbejdsvilkår, der tilbydes vandrende arbejdstagere fra de to regioner."

Det var den arabiske delegation, der "gav udtryk for sine bekymringer med hensyn til mulighederne for at skabe sikre og stabile ansættelsesforhold for arabiske arbejdstagere i Europa i den nuværende beskæftigelsessituation."

Desuden skulle kendskabet til arabisk sprog og kultur fremmes i Europa (ikke omvendt!), hvorfor der bl.a. blev nedsat en ekspertgruppe, der skulle "undersøge de historiebøger, der anvendes i de to områder".

Frugten af denne ensidige "dialog" kunne læses i De Europæiske Fællesskabers Tidende 10. juni 1985, hvori fremmedarbejdernes "rettigheder" i Europa opremses – valget, ret til familiesammenføring m.v. – samt bestræbelserne fra "de kompetente myndigheders side" for at "fjerne uønskede stereotyper" fra undervisningsmateriale.

Og snebolden fra Den almindelige Kommission ruller stadig i form af den multikulturelle lavine.

Dialogens konsekvenser

24. marts viste TV2 Danmark en engelsk produceret dokumentarfilm om de kemiske og biologiske våbens vej til Irak. Flere faciliteter bl.a. tyske kemifabrikker eksporteres til Irak i 1970'erne og 1980'erne.

Frankrig spillede en central rolle også dengang med Chirac i spidsen. Det understreges af forfatteren til nedenstående bog, at netop den Europæisk-Arabiske Dialog var et centralt dokument i hele denne udvikling fra begyndelsen af 1970'erne. Som vi ved, var dette dokument også centralt for indvandringen af muslimer til Europa i det, vi senere hen måtte kalde masseindvandringen af fremmede. Herfra vurderes det, at USA og dets allierede i krigen i Irak nu i det mindste tager konsekvensen af det passerede dengang.

Meget af dokumentaren byggede på afsløringer fra: "Death Lobby: How the West Armed Iraq" af Kenneth R. Timmerman.

Ensidig "dialog" ...

Da Jacques Chirac i marts var i Algier for at underskrive en "historisk" aftale om udveksling af viden og teknologi med Algeriet og om lettelse af personudveksling mellem de to lande (hvilken vej mon de udvekslinger går?), fremhævede han den positive betydning af de mange algeriere i Frankrig, som har deres berettigede tilstedeværelse der. Under den franske præsidents besøg var der demonstrationer af unge i gaderne under råbet: "Visa, visa!" 90% af unge algeriere vil emigrere til Frankrig.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Medaljens bagside

I modsætning til de såkaldte humanister, der trygt i Danmark råber op om racisme, hver eneste gang talen falder på repatriering, valgte Niels Bach i 1992 at rejse til Jugoslavien for at sikre vores uinviterede gæster gode hjemsendelsesvilkår. Desillusioneret sender han nu sin tildelte FN-medalje tilbage.

I mit liv har der kun været et eneste tidspunkt, hvor mit verdensbillede blev vendt så godt og grundigt på hovedet, at det bagefter ikke svarede det mindste til, hvad jeg før havde troet på.

I efteråret 1992 var jeg med i det første danske FN-kompagni, der blev sendt til Bosnien-Herzegovina.

Opgaven i min sektion var med panserede mandskabsvogne at servicere nødhjælpskonvojerne med væbnet eskorte ind til Sarajevo, hvis muslimske indbyggere var omringet af serbere. Desuden skulle vi transportere brændstof ind til muslimernes hospitalsgeneratorer, således at de muslimske soldater, selv under strømsvigt, kunne blive opereret.

En sådan udlægning af krigen virkede jo herlig ukompliceret og dejlig sort/hvid i en 24-årig mands sind: Hvis muslimerne ikke var vores venner – ja, så var serberne i hvert fald vores fjender.

Pressen gjorde, traditionen tro, også deres til at fremmane et fjendebillede af serberne, hvorimod muslimerne i den omringede og "ødelagte" by selvfølgelig måtte have al vores sympati.

Virkeligheden banker imidlertid kraftigt på døren i de områder, hvor kanonerne tordner. For i stedet for serbisk aggression fik vi via beskydninger og plyndringsforsøg fra muslimernes side rig lejlighed til at konstatere, at ét er, hvad man læser og hører, et andet er, hvad man ser med sine egne øjne. Jeg har aldrig siden forholdt mig til andet end sidstnævnte.

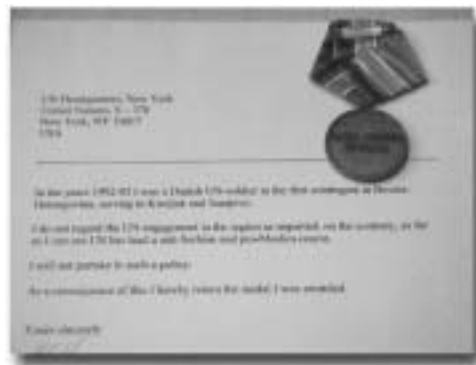
I årene, der fulgte efter min hjemvenden fra Bosnien-Herzegovina i 1993, stod det mig mere og mere klart, at de afgivne løfter af vores daværende regering vedrørende hjemsendelse af de 17.000 personer fra regionen, der havde slået sig ned i Danmark, ikke ville blive holdt. Løfterne blev neddyttet, personer blev i landet til trods for, at freden i deres hjemland var sikret i overmål.

Herudover kom det langsomt for da-

gen, at serberne med god grund havde ført krig mod muslimernes truende fundamentalist-overherredømme, selv om udlægningen her hjemme blandt vores "hof-historikere", vanen tro, selvfølgelig blev vendt 180 grader.

Med FN's utidige indblanding i regionen var vi således medskyldige i, at der i hjertet af Europa blev etableret en muslimsk platform, bl.a. bestående af tiltrækkende krigere fra Afghanistan.

Læg så hertil "verdenssamfundets" rævekager, der dengang som nu blev og bliver bagt imod Serbien, og som har nået deres hidtidige kulmination med bombningerne i 1999 og den efterfølgende betalte udlevering af Slobodan Milosevic til den såkaldte krigsforbryderdomstol i Haag.

Jeg ser udgangspunktet for denne krigeriske mentalitet ligge i FN, hvis flertal jo som bekendt består af anti-vestlige diktaturer, hvorfor jeg i årenes løb bittert har fortrudt mit engagement i regionen.

Som en naturlig konsekvens af dette standpunkt valgte jeg den 20. april 2003 – på 10-årsdagen for min hjemsendelse som FN-soldat – at returnere min tildelte medalje sammen med et brev med følgende ordlyd:

Til FN's hovedkvarter, New York

I 1992/93 var jeg som dansk FN-soldat med første kontingent i Bosnien-Herzegovina, hvor jeg forrettede tjeneste i Kiseljak og Sarajevo. Jeg ser ikke FN's engagement i regionen som værende upartisk, hvorimod der efter min vurdering har været ført en anti-serbisk og pro-muslimsk linje. En sådan holdningstagen kan jeg ikke stå inde for. Som en konsekvens af dette fremsender jeg hermed min tildelte medalje.

Niels Bach

Dømt for formidling af skrift om islam

Den 24. februar 2003 blev der ved Østre Landsret afsagt endnu en racisme-dom efter den berygtede § 266b. Østre Landsret stadfæstede en dom på 6.000 kroner i bøde til Kaj Vilhelmsen for på dennes hjemmeside med betegnelsen "faelleslisten.dk" at have formidlet skriftet "Bag om islam", der af domstolene anses for at "forhåne" muhamedanerne. I Østre Landsret var der dog ikke fuld enighed om dommen, idet én af de seks dommere ikke kunne opfatte skriftet som faldende inden for § 266b's område. Men flertallet af dommerne i Østre Landsret fulgte anklagemyndigheden og stadfæstede dommen.

Ved retsmødet holdt Kaj Vilhelmsen den følgende tale, der beskæftiger sig med nogle principielle aspekter i denne sag.

Nogle principielle betragtninger

Den foreliggende sag er ikke en almindelig straffesag, for her står jeg jo ikke anklaget for at have begået en forbrydelse i traditionel forstand; jeg har ikke slået nogen ihjel, jeg har ikke stjålet noget og jeg er ikke sigtet for noget andet, som straffesager normalt beskæftiger sig med. Jeg er alene sigtet for at have benyttet mig af den ytringsfrihed, som vort demokratiske samfund garanterer mig, eller rettere burde garantere mig, for når jeg nu står tiltalt her, så er det jo klart, at demokratiets garanti for ytringsfrihed desværre ikke er meget værd.

Sagen drejer sig altså om min og i videre forstand også om borgernes frihed. Gælder vore frihedsrettigheder stadig, eller accepterer domstolene, at vi i realiteten er frataget vor ytringsfrihed under de særlige omstændigheder, som myndighederne behager at definere efter magthavernes ønske. Vil domstolene undertrykke os på magthavernes vegne eller vil domstolene forsvare vor frihed. Det er faktisk det egentlige spørgsmål i denne sag.

At anklagemyndigheden ønsker den totale undertrykkelse af vor ytringsfrihed, det ved jeg allerede fra Københavns Byret, hvor anklageren utvetydigt erklærede, at jeg ikke har ret til i et skrift at formidle en kritisk opfattelse af islam, der påpeger nogle af de uhyggelige perspektiver ved islam dels i historisk belysning og dels udfra en mere aktuell synsvinkel. Jeg blev sigtet og dømt ved Københavns Byret på baggrund af denne anklagerens påstand, og jeg blev følgelig krænket i mine fri-

hedsrettigheder som borger.

Og når jeg ankede sagen fra Københavns Byret til Østre Landsret, så var det naturligvis i det håb, at Landsretten nu vil gengive mig den ytringsfrihed, som Københavns Byret har frataget mig i sin dom. For det er jo selve grundlaget for demokratiet, at borgerne har ret til at ytre sig frit og formidle andres ytringer, og uden denne ret, så er demokratiet gjort til intet og vort samfundssystem uhjælpeligt kompromitteret.

Jeg blev frataget min ytringsfrihed og dømt alene på grund af det forhold, at jeg formidlede et skrift indeholdende upopulære sandheder om islam, og jeg gjorde det ud fra den helt selvfølgelig forudsætning, at i et demokrati er en debat tilladt, også en debat om islam. Det er jo helt grotesk, at man netop i disse år, hvor man ellers offentligt kan diskutere hvad som helst, selv de mest private og intime seksuelle foreteelser hos folk, netop i disse år gennem retssystemet slår ned på ethvert forsøg på at debattere islam udfra en kritisk synsvinkel. Hvordan kan ytringsfriheden være så selektiv? Og hvordan kan noget sådant overhovedet forstås?

Går vi til anklagemyndigheden, tolker man denne mærkværdige situation på den måde, at nok må man debattere islam, men man må ikke selv fremkomme med eller formidle ytringer, der er kritiske over for islam, idet en kritik uden videre tolkes som forhånende, men denne tolkning er jo i bedste fald meningsløs. For har islam uheldige konsekvenser og virker til skade for samfundet, hvordan skal man så inden for sprogets rammer dog kunne udtrykke dette, uden at man vil kunne anklages for at forhåne islam? Det er simpelthen ikke muligt. Anklageren i Københavns Byret gik endog et skridt videre, idet han påstod, at det ingen betydning har for den foreliggende sag, om jeg har ret eller uret i de formidlede udtalelser om muhamedanerne, og jeg indrømmer gerne, at jeg aldrig nogensinde havde troet at skulle høre noget sådant ved en dansk domstol, at sandheden er irrelevant. Jeg kan ikke tro, at anklagemyndighedens synspunkt på dette område virkelig kan repræsentere domstolens holdning, for i så fald bliver domstolene jo meningsløse, og de reduceres til de rene undertrykkelsesinstrumenter.

I praksis betyder anklagemyndighedens holdning altså, at man vil slæbe folk for retten, hvis de udtrykker eller formidler en kritik af islam, ligegyldigt om denne kritik er berettiget eller ej. Anklage-

myndigheden forlanger således entydigt en positiv holdning til islam, men hvordan i alverden kan anklagemyndigheden det? Man henviser til paragraf 266b og nogle internationale konventioner for at legitimere dette uhørte meningstyranni, men ingen jura kan legitimere en bestemt holdning til islam som den eneste tilladte. I et stalinistisk samfund er noget sådant muligt, men er det også muligt i et demokratisk samfund? Det mener jeg ikke.

Anklagemyndighedens tolkning af tilladte ytringer angående islam kan således kun siges at være af ren politisk karakter og alene på magthavernes vegne. Men det er ikke anklagemyndighedens eller retsvæsenets opgave at være politisk formynder for folket, og holdningen til islam og muhamedanerne er borgernes egen sag. Holdningen er simpelthen en del af de politiske frihedsrettigheder, og afskaffer man folkets ret til frit at danne sig en egen holdning og at udtrykke denne, så har vort samfundssystem opsagt kontrakten med folket, og folket står frit over for systemets organer.

Ved anvendelsen af paragraf 266b som censurparagraf og undertrykkelsesparagraf bevæger man sig altså langt ud over demokratiets grænser, uanset hvordan denne paragraf evt. kan tolkes i en snæver juridisk forstand. At dømme folk, ikke for deres handlinger, men for deres meninger, det er diktaturets måde, og det kan aldrig være et demokratisk retssystemets opgave.

Og samtidigt må det alvorligt betvivles, om denne racismeparagraf lovligt kan anvendes af landets domstole i sager som den foreliggende, da der i grundlovens §77 står: "Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde på ny indføres."

Det er indlysende, at når man fra anklagemyndighedens side påstår, at jeg har overtrådt den såkaldte racismeparagraf 266b ved at formidle den anonyme tekst "Bag om islam", der angiveligt omfatter formuleringer, som ikke er lovlige, så forudsætter man uden videre, at jeg i forhold til teksten er i censors sted, nemlig således, at jeg allerede på forhånd skulle optræde som censor og fjerne de pågældende formuleringer. Men jeg er ikke censor, og censur som forebyggende forholdsregel er ikke lovlig, som citatet fra Grundloven fortæller os. I forhold til formidlede tekster er anvendelsen af §266b således ikke lovlig efter min opfattelse, simpelthen fordi den forudsætter en forebyggende censur.

Og hvad er så sandheden om skriftet "Bag om islam"? Jo, sandheden er, at skriftet i dag er helt forældet, og at de af anklagemyndigheden angivne ulovlige påstande om islam og muhamedanere nu kan findes i alle de elektroniske medier, dagblade, magasiner og ugeblade, som udgives i landet. Der er absolut intet usædvanligt i dette skrift, hvis vi betragter det i forhold til den almindelige fremmedpolitiske debat, og hvis skriftet "Bag om islam" kan stemples som ulovligt, så må også hele den offentlige debat stemples som ulovlig, for ellers er der simpelt hen ingen lighed for loven.

Og man må dog kunne kræve lighed for loven. Hvis andre i den fremmedpolitiske debat kan påpege de samme ting, som formidles i skriftet "Bag om islam", og sådan er det jo faktisk, så kan man da ikke med rimelighed straffe mig for at formidle skriftet. Det siger sig selv, for lighed for loven er et grundlæggende krav til retssystemet, og det er vel, når alt kommer til alt, selve betingelsen for, at folket accepterer retssystemet.

Kaj Vilhelmsen

Stadig mange fremmede får indfødsret

I Berlingske Tidende 5/2 hævdede folketingsmedlem fra Dansk Folkeparti Søren Krarup glad, at antallet af tildelte statsborgerskaber til udlændinge er faldet fra 20.000 til 2.000 pr. år. Og tallet vil komme længere ned endnu, hed det.

Realiteten er, at antallet af tildelte statsborgerskaber i 2002 var det næsthøjeste nogen sinde. Ifølge Danmarks Statistik 17.300, kun overgået af år 2000, da antallet var 18.811.

Det ærede folketingsmedlem tror fejlagtigt, at kun Folketinget tildeler udlændinge statsborgerskab. Folketinget gav statsborgerskab til 10.101 personer i 2002. Men da det samlede antal var 17.300, er der 6.199 personer, som har fået statsborgerskab på anden vis.

Det skyldes, at den reviderede indfødsretslov stadig indeholder en § 3, som giver amterne ret og pligt til at tildele unge udlændinge, som har været i Danmark i mindst 10 år, statsborgerskab, når de anmoder om det. Folketinget har delegeret sin kompetence til amterne.

Så længe §3 findes i indfødsretsloven, vil det være umuligt at få antallet af tildelte statsborgerskaber ret langt under

10.000 pr år. Et antal under 2.000 pr. år er fuldstændig urealistisk.

Og så har vi ikke engang nævnt de

mange børn og efterkommere, som automatisk er omfattet af hver enkelt tildeling.

H.V.

Irakerne hjem

Irak-krigen er slut. Det umenneskelige diktatur i landet er fjernet. Landet står over for at skulle genopbygges fysisk, men ikke mindst mentalt og moralsk. Hertil har landet brug for alle irakere både i landet selv og alle, der var flygtet til andre lande under henvisning til truslerne mod deres liv og velfærd fra det styre, som nogle af Vestens lande nu har befriet det for. Det må derfor ventes, at alle irakere, der ønsker en god fremtid for deres fædreland, nu samler sig om i Irak at tage del i dette arbejde.

Hvem vil hvad?

I Danmark er der straks opstået en diskussion om hjemsendelse af herværende irakere. Integrationsminister Bertel Haarder har ladet forstå, at han træffer forberedelse til hjemvenden eller hjemsendelse af de irakiske flygtninge her, hvis flytningesager endnu ikke er færdigbehandlet, eller som kun har en midlertidig, ikke en permanent opholdstilladelse. Han har dog kviet sig ved at opstille en plan for hjemsendelserne eller sige, hvornår disse kan ventes at blive påbegyndt.

Det har fået Dansk Folkeparti til stærkt at kritisere Haarders optræden. Der henvises til, at tidligere lignende udmeldinger fra hans side om hjemsendelse af især afghanske flygtninge ikke har ført til de lovede hjemsendelser, og at det må befrygtes, at resultatet mht irakerne vil blive det samme, især hvis løfterne ikke bindes til en tidsplan, der skal overholdes.

Godhedsmafiaen og de humanitært bekymrede har som forventeligt reageret med hændervridende afstandtagen, måske ikke mod tanken som sådan, men mod at det skulle ske tangsmæssigt og lige nu, hvor forholdene i Irak selvsagt ikke kan være fuldt normaliserede. Man bør vente, og det ved vi jo nok, hvad betyder, fra tidligere tilfælde af den slags.

En hel del af de herværende irakere selv indtager ikke overraskende samme standpunkt. De vil da naturligvis meget gerne hjem for at deltage i genopbygningen, men der er i praksis alskens hindringer for at det kan lade sig gøre og da slet ikke lige nu.

Nogle andre er åbenbart ægte flygt-

ninge, der helst vil rejse hjem hurtigst muligt.

Alle bør hjælpes hjem

Betegnende for hele diskussionen er det, at man kun taler om hjemsendelse af irakere med midlertidig opholdstilladelse i Danmark, ikke om de mange, som har været her i mere end tre år og har fået varig opholdstilladelse. Dette skel forekommer fuldstændig urimeligt. Også de, der har været her i længere tid, er dog stadig irakere, der kun har fået opholdstilladelse i vort for dem helt fremmede land, fordi deres eget land foreløbig ansås for usikkert for dem at være i. Nu hvor Irak ikke længere er under et terroristisk diktatur, må de, hvis de er ægte flygtninge, vende hjem, og hvis de ikke vil det frivilligt, bør de tvangsmæssigt hjemsendes.

Det siger flygtningekonventionen

Hvor mange gange har vi ikke - næsten altid med urette - fået revet i næsen, at vi var bundet til at handle sådan og sådan i flytningesager, for det stod i flytningekonventionen, som vi har tiltrådt.

Hvad siger så denne så ofte påberåbte konvention om flygtninge i en situation som den her foreliggende. Den fastsætter klart den bestemmelse, at en flygtning ikke længere kan afvise at søge sit eget lands beskyttelse - altså at vende hjem, når de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede.

Som ganske naturligt er, fastsætter konventionen altså den almindelige regel, at flygtningestatus ophører, når der ikke længere er behov for den. Og det må naturligvis gælde, hvad enten flygtningeopholdet har været kortere eller længere, hvorom konventionen da heller intet siger.

Der er således ingen grund til, at ikke alle irakiske flygtninge nu skulle vende tilbage til Irak, uanset længden af deres ophold her. Der er utvivlsomt god brug dér for deres bistand i genopretningsarbejdet. De bør derfor alle vende hjem, hvis de har den mindste skam i livet. Hvad dog nok en del af dem ikke har. De bør derfor hjælpes af sted!

S.D.

Myten om islams gyldne tidsalder

Uddrag af dr. Serge Trifkovic nye bog *The Sword of the Prophet: A Politically-Incorrect Guide to Islam* (BHB International 2002, 312 sider).

Hadet mod den vestlige civilisation og den dertil svarende trang til at glorificere alt uden for den, især hvis det kan udpeges som et offer for Vesten, er et velkendt fænomen hos vor tids progressive sind. Et af de udtryk, det har fået i de senere år, er forsøget på kunstigt at forstørre andre civilisationers historiske bedrifter ud over, hvad der er belæg for i fakta. Myten om den ædle vilde er velkendt. Mere kompleks er den myte, der er blevet udbasuneret om den islamiske civilisations "gyldne tidsalder" i det, vi kender som middelalderen.

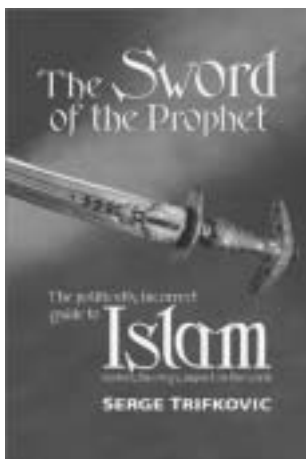
Myten om en islamisk gylden tidsalder er nødvendig for islams forsvarere for at redde den fra at blive dømt på grundlag af dens nuværende sørgelige tilstand. Som for at bevise, at der er mere ved islam end bin Ladens terror og oliesheikernes dekadence. Det er en ærlig indrømmelse af, at hvis verden bedømmer den ud fra, hvad den er i dag, opfylder den ikke helt kravene, idet den er en religion, der endnu ikke har skabt et demokratisk eller velstående samfund, ej heller sociale eller kulturelle udtryk, der kan beundres af neutrale udenlandske iagttagere på samme måde, som enhver kan beundre amerikansk frihed, japansk orden, israelsk mod eller italiensk stil.

Nogle liberale akademikere indrømmer åbent, at de fordrejer den muslimske fortid for at tjene deres nutidige intellektuelle dagsorden. Fx nogen, der gør sig til talsmand for en islamisk gylden tidsalder med tolerance, indrømmer, at deres mål er "at igen vise for postmoderniteten denne tabte middelalderlige jødisk-islamiske verden grundlagt på handel, samfund og kultur, og dens højdepunkt i skikkelse af maurernes Spanien før 1492, der tillod og dyrkede en mangfoldighed, et samliv af religioner og kulturer, kristen, jødisk og muslimsk; der satte pris på en historisk internationalisme sammen med værdsættelse af bestemte byer; der var inklusiv og kosmopolitisk, dvs. med afslappethed over for forskellige kulturer: Stadig en så sjælden og truet værdi i dette nye årtusind som for århundreder siden."

Med andre ord, et eventyr designet for at skabe illusionen, at multikulturalisme har gyldige historiske fortilfælde, der be-

viser, at den kan fungere.

For nu at være fair har myten om islams gyldne tidsalder et delvist reelt udgangspunkt: Der var tidspunkter i fortiden, hvor muslimske samfund opnåede højere civilisationsniveauer, end de gjorde på andre tidspunkter. Der har således været tidspunkter i fortiden, da nogle muslimske lande var passende steder at leve for et kultiveret menneske. Bagdad under Harun ar-Rashid (på trods af hans

veldokumenterede forkærlighed for at slagte kristne og hade jøder) og Cordoba i en meget kort periode under Abd ar-Rahman i det 10. århundrede kan nævnes. Disse isolerede episoder, hverken lange eller typiske, bliver igen og igen fremhævet af islams vestlige forsvarere og beundrere.

Denne "gyldne tidsalder", der her er tale om, falder i store træk sammen med det andet dynasti under Kalifatet eller det islamiske imperium, nemlig abbasiderne, opkaldt efter Muhameds onkel Abbas, der efterfulgte umayyaderne og overtog Kalifatet i år 750. De flyttede hovedstaden til Bagdad, optog meget af den syriske og persiske kultur såvel som persiske regeringsmetoder, og indledte den "gyldne tidsalder".

Denne tidsalder var karakteriseret af bl.a. intellektuelle præstationer. Et antal middelalderlige tænkere og forskere under islamisk herredømme, langt fra alle sammen "muslimere" hverken af navn eller substantielt, spillede en nyttig rolle ved at videreføre græske, hinduistiske og andre præ-islamiske åndsprodukter til Vesten. De bidrog til kendskabet om Aristoteles i det kristne Europa. Men idet de gjorde dette, overførte de blot, hvad de selv havde modtaget fra ikke-islamiske

kilder.

Spekulative tænkere, især de tre persere al-Kindi, al-Farabi og Avicenna, kombinerede aristotelisk og nyplatonisk filosofi med andre ideer introduceret via islam. Farabi antog – stærkt påvirket af Bagdads græske filosofiske arv, der overlevede den arabiske invasion, og især af Aristoteles' skrifter - det synspunkt, som var yderst kættersk fra et muslimsk standpunkt, nemlig at fornuft er åbenbaring overlegen. Han så religion som et symbolsk udtryk for sandheden, og – ligesom Platon – mente han, at det er filosofens pligt at rådgive statsstyret. Han satte på rationalistisk grundlag spørgsmålstegn ved koranens autoritet og afviste prædestinationslæren. Han skrev mere end 100 arbejder, mest kendt er "Ideeerne hos borgerne i den retfærdige by". Men disse uortodokse arbejder tilhører ikke islam i højere grad, end Voltaire tilhører kristendommen. Farabi var i den muslimske kultur men ikke af den, direkte i opposition til dens ortodokse kerne. Han er et eksempel på det mønster, vi ser igen og igen: De bedste muslimer, uanset om de dømmes ud fra intellektuelle eller politiske præstationer, er som regel de mindst muslimske.

Den muslimske hovedstrømning på dette tidspunkt understregede på den anden side streng koran-ortodoksi og brugte kun græsk filosofi og videnskab for at understrege dens autoritet. "De var rationalister for så vidt, som de faldt tilbage på græsk filosofi mht. deres metafysiske og fysiske forklaringer på fænomener, men det var stadig deres hensigt at holde sig inden for rammerne af ortodoks tro." Men da tænkerne gik for langt i deres frie undersøgelser af naturens hemmeligheder, med kun lidt hensyn til koranen, vakte de mistanke hos herskerne i både Nordafrika og Spanien, så vel som i Østen. Forfølgelse, eksil og død var hyppige straffe, som filosofferne under islam måtte lide, hvis deres værker ikke passede med den rette lære.

I den anden ende af imperiet, i Spanien, fik Averroes megen indflydelse på både jødiske og kristne tænkere med hans tolkninger af Aristoteles. Skønt han for det meste var tro over for Aristoteles' metode, fandt han den aristoteliske "første bevæger" i Allah, den universelle Første Årsag. Hans værker bragte ham i politisk unåde, og han var landsforvist indtil kort før sin død, og mange af hans skrifter om logik og metafysik blev flammernes offer.

Han efterlod sig ingen skole.

Fra Spanien blev den arabiske filosofiske litteratur oversat til hebraisk og latin, hvilket bidrog til udviklingen af moderne europæisk filosofi. I Egypten på samme tid ydede Moses Maimonides (en jøde) og Ibn Khaldun deres bidrag. En kristen, Konstantin "afrikaneren" fra Karthago, oversatte medicinske værker fra arabisk til latin og introducerede således Vesten for græsk lægevidenskab. Hans oversættelser af Hippokrates og Galen gav for første gang Vesten et blik på græsk lægevidenskab som helhed.

Den "gyldne tidsalder" for islamisk kunst varede fra år 750 til midten af den 11. århundrede, da keramik, glas, metalarbejder, tekstiler, illuminerede manuskripter og træarbejder nåede deres højdepunkt. Prismeglas blev det største islamiske bidrag til keramikken. Manuskriptillumineringer blev en vigtig og meget respekteret kunst, og miniaturemaling blomstrede i Iran. Kalligrafi, et afgørende aspekt i skrevet arabisk, udvikledes i manuskripter og arkitektonisk dekoration.

I de eksakte videnskaber var bidragene fra al-Khwarizmi, matematiker og astronom, betydelige. Ligesom Euklid skrev han matematiske værker, der samlede og ordnede tidligere matematikers opdagelser. Hans "Bog om Integration og Ligninger" er et kompendium med regler til at løse første- og andengradsligninger, og behandler også problemer vedr. geometri og proportioner. Dens oversættelse til latin i det 12. århundrede gav forbindelsen mellem de store hindu-matematikere og europæiske forskere. En fejl i bogens titel blev ophav til ordet algebra, og en fejl i forfatterens eget navn resulterede i termen algoritme.

Problemet med at gøre denne liste over intellektuelle præstationer til en overbevisende "islamisk" gylden tidsalder er, at hvor den end blomstrede, var det ikke på grund af islam, men på trods af islam. Muslimer rendte samfund over ende (persiske, græske, egyptiske, byzantinske, syriske og jødiske), der besad intellektuelt raffinement på deres eget grundlag, og det lykkedes dem ikke helt at ødelægge disse kulturer. At give islam æren for, hvad resterne af disse kulturer præsterede, er som at give den Røde Hær æren for, at Chopin overlevede i 1970'ernes Warszawa! Islam som sådan har aldrig opmuntret videnskaben forstået som objektiv undersøgelse, fordi den eneste viden, den accepterer, er religiøs viden.

Som Bernard Lewis forklarer i sin bog "Hvad gik galt?", arvede det muslimske imperium "den viden og de evner, der var i det gamle Mellemøsten, i Grækenland

og Persien, og det føjede til disse nye og vigtige nyopfundelser udefra, såsom fremstilling af papir fra Kina og decimaltal fra Indien." Decimalltallene blev således overført til Vesten, hvor de stadig fejlagtigt kaldes "arabiske" tal til ære for deres viderebringere, ikke for deres opfindere.

Desuden var de intellektuelle præstationer i islams "gyldne tidsalder" af begrænset værdi. Der var en mængde spekulation og meget lidt praktisk anvendelse, det gælder både i teknologi og politik. I dag har selv spekulationen været gået i stå i tusind år, og grænserne for, hvad der anses for at være ortodoks islam, er frosset fast, bortset fra, når de endog er blevet snævrere, som i tilfældet med wahabismen. De, der prøver at bringe de muslimske tankers grundlag mere ind i modernitetens lys, må ofte betale for det med deres liv. Fundamentalisterne, som styrede Afghanistan indtil for nylig, og som stadig styrer i Iran, holder deres angivelige "gyldne tidsalder" op som en model for deres folk og som en retfærdiggørelse af deres styre. I Vesten skulle vi vide bedre.

Højreekstremister går til islam

Efter 11/9 2001 er der opstået stadig flere alliancer mellem nynazister og islamister, idet begge parter ønsker at dræbe jøder. Fx er David Myatt, inspiratoren bag "Combat 18", konverteret til islam. Han skriver bl.a. under pseudonymet Abdul Aziz, hylder bin Laden og har for nylig skrevet bogen "Korstoget mod Islam og den zionistiske stræben mod verdensherredømmet". Yderligtgående islamiske grupper i Storbritannien har "budt ham velkommen med åbne arme". Han skriver både på "nationalistiske" og på islamistiske hjemmesider, hvor han går ind for en global islamisk superstat.

Den kendte holocaustbenægter Ernst

Zündel distribuerer fra Canada en pjece med titlen "Vesten, krigen og Islam", bl.a. sendt til 1.200 modtagere blandt de generelt hitlerbegeistrede muslimer i Mellemøsten. En af Zündels medarbejdere har forsøgt at få finansiel støtte fra Libyen, men den canadiske efterretningstjeneste satte en kæp i hjulet på planerne. Men allerede i 1989 var 17 canadiske "ariske" højreekstremister i Libyen, inviteret for at fejre 20-årsjubilæet for den libyske revolution. En anden af Zündels medarbejdere har fået sine skrivelser mod jøder trykt i en saudiarabisk avis.

(Kilder: Sunday Mercury, Birmingham, 16/2 03; National Post, Canada, 21/2 03).

SiD for et islamisk socialistisk samfund

Der står i SiDs formål, paragraf 2 stk. 6, at SiD skal "arbejde med det sigte at skabe et demokratisk, socialistisk samfund". SiD har sendt personer til Palæstina for at vise solidaritet med islamisterne. I logisk konsekvens af SiDs handling må formålet ændres til: At SiD skal "arbejde med det sigte at skabe et islamisk, socialistisk samfund". Det passer også med den indvandrerpolitik SiD og SiDs politiske afdeling Socialdemokratiet står for.

Erik Bach

Ny mødom til muslimer...

"Ikke snyd men selvforsvar", siger plastikkirurg (Ekstra Bladet 16. sept.2001).

Ligesom omskæring har danske læger længe udført sådant på statens regning. De højtbetalte kosmetik-speciallæger er gode til at bilde sig selv og andre ind, at de er idealister. Selvfølgelig er det lige så sindssygt med tandretning og brystfor-skønnelse på statens regning, som at staten skal beskytte pigen mod tæv fra sin ægtemand, ved at hun får en falsk jomfruhinde opereret på skedeåbningen.

Kulturforskelle er enorme - vi kan aldrig lære at forstå disse stenalderfolk og deres barbari. Og de vil altid hade os og føle sig over os, og når de får magt som agt, bliver det farligt. Hvis man skjønner hen over muhamedanerkulturens kvindeforagt- og mobnings-problemer ved kunstigt kirurgisk "selvforsvar", så tvinges de ikke til at gøre noget ved den tilgrundliggende ondskab og gammeldagshed. Vi gør skade på dem og på os ved ikke straks at sende alle muslimer hjem, hvor de kom fra. Glistrupsk muhamedanerlov, jatak.

Bo Warming

Civilisationskrig?

USA synes i tvivl om karakteren af krigen i Irak og overrasket ved reaktionerne også hos irakerne. Efterhånden dæmper det måske for dem, at den ligesom 11. september 2001 ikke er en krig som før, men et sammenstød mellem to uforenelige verdener. Falder sløret, kan det medføre en barsk men gavnlig virkelighedserkendelse.

Af Sune Dalgård

Dette påbegyndtes, medens Irak-krigen endnu var ny og enden uvis. Det betyder ikke meget, for målet er ikke at vurdere selve krigsudviklingen eller dens resultat. Det, der interesserer, er de bagved liggende tankegange, som på længere sigt vil bestemme, hvad en krig som denne eller andre lignende kommer til at betyde for forholdet mellem verdens ledende kræfter.

Tvivlsom realitetssans

USA syntes allerede straks efter terrordåden i 2001 uklar i bedømmelsen af, hvor oprindelsen og ansvaret lå. Den politiske ledelse søgte disse hos USA's allerede velkendte fjende, det internationale islamiske terrornetværk Al Qaida. Derimod var man i starten meget tilbageholdende med at lægge ansvar på islamiske stater og da slet ikke på islam som sådan. Den omtaltes tværtimod som en fredelig og uskyldig religion, som man ikke havde noget udestående med. Først efterhånden som det blev uafviseligt, at de fleste af attentatmændene kom fra USA's hovedforbindelse i den islamiske verden Saudi Arabien, ændredes opfattelsen åbenbart lidt. Det kunne vel heller ikke overses, at islamiske nationer og befolkninger overalt i verden frydede sig eller ligefrem jubledede ved udåden, der ramte hjertet i det forhadte USA og dermed også hele den vestlige verden.

Reaktionen var først et slag mod selve terrorismen: Al Qaida og dens leder Osama bin Laden. Skønt dette slag som venteligt ikke hurtigt lod sig føre til ende, vendtes kræfterne derpå mod Irak og dets rædselsfulde diktator Saddam Hussein. Irakernes svar på befrielsen eller besæt-

telsen har mildt sagt været tvetydigt, men i vidt omfang afvisende eller ligefrem hadefuldt mod amerikanerne. Disse regner tilsyneladende med at kunne indføre demokrati i landet, og at det efterhånden vil løse problemerne. Man kan håbe, de får ret, men det forekommer dog at være en tvivlsom optimisme.

Sandsynligere mulighed?

Underligt nok er sandsynligheden af en helt anden mulighed for fortolkning af realiteterne for længst fremført netop af en amerikaner, nemlig professor Huntington, der allerede for en halv snes år siden offentliggjorde sine tanker om *The Clash of Civilizations* (Civilisationernes sammenstød). Hans hovedtese var, at

fremtidens krigeriske opgør ville blive af en helt anden natur end de krige mellem stater om disses interesser, som havde behersket billedet i adskillige foregående århundreder. I fremtiden måtte man langt mere regne med krige mellem de forskellige fremherskende civilisationer, der i væsentlig grad var bestemt af verdens hovedreligioner. Af disse er muhamedanismen eller islam som bekendt en af de

største og i kraft af sit krav om verdensherredømme også en af de mest militante og konfliktskabende.

Huntingtons tese har unægtelig været overmåde tankevækkende og påtrængende i kraft af verdensudviklingen siden den kolde krigs afslutning. Især den muslimske verdens radikalisering og mobilisering har gjort den aktuel og vanskelig at afvise som blot en fortænkt hypotese. En stigende aggressivitet og hadefuldhed mod hele den vestlige verden gør sig stadig mere mærkbar i hovedparten af de islamiske samfund, der generelt præges af en tiltagende islamisering. Udviklingen har givet sig udslag i en voksende terrorisme mod især amerikanske mål, der anses for de mest fremtrædende kendemærker på den forhadte vestlige kulturs magtpositioner. Overalt mærkes en stigende muslimsk opbakning bag radikaliseringen og en åben eller skjult tilslutning også til meget af terrorismen, der ofte forklares eller forsvares med Vestens støtte til Israel. En særlig stødkile i de vestlige samfund får islams pågående fremmarch ved den voldsomme indvandring af muslimer gennem det seneste slægtled eller to til hovedparten af de vestlige hidtil helt overvejende kristne lande.

Islamisering eller demokratisering

Det forekommer oplagt at overveje, om ikke denne udvikling og tanken om det bredere civilisations- eller religionssammenstød er en mere sandsynlig model for fremtidsmulighederne i islamiske lande som Irak end den demokratisering, som amerikanerne sætter deres lid til.

De umiddelbare reaktioner både i Irak og i de omgivende islamiske lande tyder ikke netop på nogen større forståelse for betydningen af en demokratisk udvikling, i hvert fald ikke som vi i Vesten forstår den. Selv store grupper som shiamuslimerne, der har været undertrykt af det styre, amerikanerne nu har

befriet dem for, benytter den demonstrationsfrihed, amerikanerne har skaffet dem, til at demonstrere mod disse og til i samklang med deres religiøse ledere i Irak og Iran at kræve amerikanerne ud af Irak omgående. Om demokrati mæles der ikke mange ord, og selve begrebet synes dem egentlig ganske fremmed. Det forekommer vist heller ikke i Koranen!

Alt i alt virker det, som om et indre na-

tionalt og socialt sammenhold i det væsentlige ikke eksisterer i landet. Snarere spalter det sig ud i etniske eller religiøse særrupper, som ikke har megen fællesskabsfølelse, men derimod åbne eller hvilende modsætningsforhold, der ved lejlighed er tilbøjelige til at bryde ud i voldelige eller ligefrem krigeriske handlinger, når grupperne tvinges til at leve i samme stat. Det fælles grundlag er i hovedsagen begrænset til islam i en eller anden form og en dermed forbunden almen afstandtagen eller ligefrem had til det hovedsagelig kristne Vesten og dets hele civilisation og kultur.

Cordon sanitaire – Karantæne – Containment - Inddæmning

Kristenhedens større magter har både i ældre og nyere tid været stillet over for problemet, hvordan de skulle forholde sig til andre magter eller civilisationer, der syntes dem aldeles fremmedartede og i deres indre eller ydre væremåde til dels helt uacceptable eller endog farlige. Problemet løstes enten ved direkte besættelse under kolonialismen; kolonimagterne påtvang her i større eller mindre grad de koloniserede deres samværsnormer og bekæmpede indre stridigheder og kampe i kolonierne. En anden form for problemløsning, hvor en direkte kolonistatus af den ene eller anden grund ikke kom på tale, var at afsondre de problematiske områder, sætte dem i en slags karantæne eller med datidens franskprægede internationale politik lægge en *cordon sanitaire* omkring dem, så man kunne holde deres problemer på afstand og sikre sig mod ubehagelige overraskelser fra deres side. I nyere tid kender vi den amerikansk-ledede *containment* eller indæmningspolitik over for magter og regimer, man måtte sikre sig imod, men samtidig finde en vej til at leve sammen med.

Man kan vel spørge, om det ikke er denne problemstilling, vi på ny er stillet overfor, når det gælder så fremmedartede og hidtil af Vestens normer så påvirkelige civilisationer eller religioner som islam og de muslimske samfund i Asien og Afrika. Man kan måske håbe, at de amerikanske forsøg på at indføre demokratiske normer i disse områder vil have heldet med sig, men hvis dette slår fejl, hvad mange kyndige utvivlsomt tror, er det nok nærliggende at overveje, om ikke en karantæne- eller inddæmningspolitik efter ældre model bør lægges til grund for den videre sameksistens mellem Vestens kristent prægede samfund og de muslimsk dominerede civilisationer i Asien og Afrika.

En forudsætning for en sådan sik-

ringspolitikens heldige gennemførelse til opretholdelse af indre og ydre fred og egen kultur er utvivlsomt, at de senere års massive indvandring til Vestens lande af store, hovedsagelig muslimske befolkningsgrupper fra områder i Asien og Afrika vendes om ved disse gruppers tilbageførelse til de områder, hvor de stammer fra og hører hjemme.

Ensidig vestlig selvkritik

Lørdag d. 15/2 blev der over hele verden demonstreret imod krig mod Irak. I mange vestlige hovedstæder var demonstrationerne de største i mange år.

Demonstrationerne viste, hvad der er kernen i de vestlige demokratier: evnen til selvkritik og evnen til at føle omsorg for andre.

Det er evner, som er totalt fraværende blandt mennesker med et muslimsk menneskesyn. Ingen muslimer gik i protestdemonstration mod al-Qaeda efter 11/9 2001. Nej, man gik i jubeldemonstration!

Ingen muslimer melder sig som fredsvagter for at beskytte de indiske ofre for bombeterror i Kashmir. Ingen muslimer protesterer imod brugen af kristne som slaver i Sudan. Ingen muslimer går i protestdemonstration, når ikke-muslimer straffes i Saudi Arabien, fordi de har bedt til den gud, som de tror på. Og ingen muslimer går i protestdemonstration mod muslimske banders blodige hærgen i de danske byer.

Den manglende evne til (selv)kritisk tænkning er grundlaget for fattigdom og åndelig forstening i den muslimske verden.

I den demokratiske verden skal vi værdsætte vor frihed og vor evne til kritisk tænkning. Den er selve grundlaget for de vestlige samfunds succes, velstand og velfærd.

Men vi skal også vide, at vi risikerer at sætte det hele over styr, hvis vi lader folk, som ikke ejer evnen til selvkritik, slå sig permanent ned iblandt os.

H.V.

Lakmusprøven

Berlingske Tidende fortalte 17. april historien om en pakistansk "gæste"arbejder, som har arbejdet sig op til at drive Danmarks næststørste Mercedes-værksted.

Journalisten spørger ham, om han er blevet så integreret, at han vil lade sin dat-

ter gifte sig med en dansk mand, hvortil pakistaneren svarer:

"Nej. En dansk mand vil ikke kunne gå. Dertil er der for store forskelle mellem dansk og pakistansk kultur."

Hejsa Norge

Den stadig aktive krigshelt Jan Høeg refereredes i *Danskeren* nr. 1, februar 2003 for sin kommentar i *Östlands-Posten* 26. september 2002. Bl.a. følgende: "...Men pga. en fødselsrate på 1,8 er det norske folk i nedgang.." (citater slut) Dette er formentlig ikke rigtigt. Det står meget værre til. Den samlede fertilitet blandt ALLE kvinder i Danmark angives officielt til 1,73 - for et par år siden til 1,78.

For nylig har man meddelt fra Danmarks Statistik v/ Dorte Larsen, at man ikke længere opgør fertiliteten blandt GAMMELDANSKE kvinder. Sikreste danske fertilitet er den af FN angivet ultimo 1980-erne (1,3-1,4) eller fertiliteten, som den var i skæbneåret 1983 i Danmark 1,377...da prægede de fremmede ikke billedet så meget. Vi kunne, da fertiliteten blandt de fremmede her angives officielt, til 3,35 barn, så stille følgende spørgsmål: Når den samlede fertilitet er 1,73, de fremmede angives til 3,35 og danskernes er 1,38, så må følgende vejede gennemsnitsberegning være gældende: $X \cdot 1,38 + (1-X) \cdot 3,35 = 1,73$ hvor X er andelen af kvinderne, der har dansk fertilitet, da den samlede fertilitet må kunne beregnes som et vejede gennemsnit.

Ergo er 82,2% af de fødende kvinder med fertiliteten 1,38%. Betyder det så, at resten af kvinderne (17,8%) er kvinder med de fremmedes fertilitet? Uanset flere yngre kvinder relativt i fremmedgruppen, er 17,8% et fingerpeg om den korrekte fremmedandel, når de naturaliserede og disses mange børn medregnes ordensmæssigt som fremmede i alle generationer. Man kunne også gennemregne ligningen med noget højere/mere realistisk fremmedfertilitet, f.eks. 4,3, hvilket giver 88,0% fødende med dansk fertilitet og dermed 12% fødende kvinder med de fremmedes fertilitet.

Den danske dagspresse har angivet Sveriges fertilitet til 1,5, men om det er den samlede, eller den SVENSKKE vides ikke og det katolske Sydeuropa angives at have fertilitet på 1,2. Hvis det er den samlede, er de italienske kvinder nærmest holdt op med at føde. Håber man kan se, at her er et problem, der er egnet til at gå forræderne på klingerne med.

Ebbe Vig

Fjenden er i landet

I slutningen af marts blev det i det krigsførende Danmark forbudt at demonstrere for Saddam og Irak (og for fjenden i Afghanistan, hvor vi også er krigsførende). Strafferammen for at demonstrere for fjenden er 16 år.

Imidlertid er her ifølge officiel statistik 9.000 af fjendens undersåtter på fast ophold pr. særlov eller på "tålt ophold", og de har ifølge folkeretten som krigsførende ret til at angribe fjenden Danmark.

Et blik på toppen af isbjerget af fjendens krigsførende potentiale her i landet fås af følgende lille udvalg af avisoverskrifter:

"Terror-chef fik asyl i Danmark"

(*Berlingske Tidende 26. september 2001*):

Bin Ladens højre hånd, Ayman Al-Zawahiri, fik angiveligt asyl i Danmark, mens hans terrorgruppe myrdede løs på civile, turister og politikere i Egypten. Flere af bin Ladens allernærmeste kumpaner har i løbet af 1990'erne tilsyneladende betragtet Danmark som et fristed, hvorfra de kunne sprede deres propaganda og opholde sig som flygtninge. Hans højre hånd, den 50-årige egypter Ayman al-Zawahiri, brugte angiveligt en postbox-adresse på Vesterbrogade i København, til at distribuere det yderligtgående nyhedsbrev Mujahedeem.

"Efterlyste for terror fik asyl i Danmark"

(*Berlingske Tidende 5. oktober 2001*):

To medlemmer af den egyptiske organisation »Den Islamiske Gruppe« fik i 1995 asyl i Danmark til trods for, at de var efterlyst via Interpol af myndighederne i Egypten for bombetrusler og mord. De to fortalte selv det danske politi og Flygtningævnets om deres engagement i organisationen, der har en lang række attentater i Egypten på samvittigheden.

"Dommer: Bin Laden har dansk propaganda-chef"

(*Berlingske Tidende 20. november 2001*): Marokkansk-fødte »SM« havde besøg af fængslet spansk terrorleder før 11. september. Han er en af Osama bin Ladens topfolk i Europa, og han har i Danmark besøgt de islamiske krigeres åndelige leder og propaganda-chef »SM« – en marokkaner, der nu er dansk statsborger. Dét fremgår af den spanske undersøgelse

sesdommer Baltasar Garzóns beviser mod en terrorcelle, der i sidste uge blev afsløret i Madrid. Chefen for terrorcellen »Allahs soldater« er Imad Eddin Barakat Yarkas, alias »Abu Dahdah«, der nu regnes for at have spillet en nøglerolle i planlægningen af terror-angrebene i USA den 11. september.

"Terrorister bor i Danmark"

(*Berlingske Tidende 17. september 2001*):

Søndag klokken 13 fik statsminister Poul Nyrup Rasmussen lagt en liste på sit bord i Statsministeriet. En opdateret liste med navne på herboende udlændinge, der er under mistanke for aktiv deltagelse i international terroristvirksomhed. Der er både flygtninge og indvandrere, der bor i Danmark, på den dybt hemmelige liste. Listen blev afleveret af PET, Politiets Efterretningstjeneste, i hvis hovedkvarter i Bellahøj i København der var hektisk aktivitet hele dagen i går. Terrorlisten har i flere år været i PETs besiddelse, men i den politiske korrektheds navn og af frygt for at kvæste den politiske idyl i regeringen har den hemmelige tjeneste i PET undladt at forelægge listen for regeringen.

"Bin Laden skjuler terrorist i Danmark"

(*Berlingske Tidende 19. oktober 2001*):

Abu Mujahed, en terrorist med tæt forbindelse til Osama bin Ladens terrororganisation al-Qaeda, flygtede sidste år fra Libanon til Danmark. Fra Danmark holder Abu Mujahed kontakt med Osama bin Ladens terrorceller. Dét hævder en islamisk terrorist, den 22-årige Danial Ahmed Al Samarji, der sammen med den 26-årige Bilal Ali Uthman blev anholdt i sidste uge af sikkerhedspolitiet i havnebyen Tripoli i det nordlige Libanon.

"PET i kontakt med dansker med formodet al-Qaeda-forbindelse"

(*Jyllands-Posten 21. november 2001*):

PET har været i kontakt med den danske statsborger Said Mansour, der i en spansk terrorundersøgelse nævnes som kontakt til den syrisk-fødte spanier Imad Eddin Barakat Yarkas, der er mistænkt for at være leder af en spansk celle i Osama bin Ladens al-Qaeda netværk. Det bekræfter chefen for Politiets Efterretningstjeneste (PET), Birgitte Stampe, over for Ritzau.

"Danske muslimer: Hellig krig"

(*Berlingske Tidende 24. september 2001*):

Med hadefulde angreb på USA for »nedværdigelse, slavebinding og total dominans« af det muslimske folk forsvarer det lille ekstremistiske muslimske Hizb-ut-Tahrir's afdeling i Danmark terrorkatalogen i USA, skriver Morgenavisen Jyllands-Posten mandag. I en fire sider lang løbeseddel, der blev uddelt efter fredagsbønnen ved bl.a. moskeen i Københavns nordvestkvarter, fastslår partiet det som en »forpligtet handling« for muslimer i Danmark at hjælpe til med at »fordrive USA fra alle muslimske lande«.

"Det handler valget om"

(*Weekendavisen 6. november 2001*):

De 180.000 danske muslimer havde alle chancer for at tage afstand fra det gruppevækkende anslag. De gjorde det ikke. En del reagerede stik modsat. Med spontan jubel.

"Terrorister hyrer unge i moskeen"

(*Berlingske Tidende 24. januar 2002*):

Først bliver du inviteret på en kop kaffe. Så bliver du spurgt, om du ikke har lyst til at komme til f.eks. Afghanistan, og hvis du stadig er interesseret, kan næste stop være en træningslejr. Sådant hyres kommende muslimske terrorister i Danmark.

"Al-Qaeda-spor fører til Hørsholm"

(*Information 30. april 2002*):

Sidste uges anholdelser af militante islamister i Tyskland har angiveligt forbindelse til pasforfalskere fra Nordsjælland. Et pasforfalskningsværksted i Hørsholm, som Helsingør Politis ransagede i september 2001, har leveret falske dokumenter til personer fra Osama bin Ladens al-Qaeda-netværk. Det skriver det tyske nyhedsmagasin Der Spiegel i sit nyeste nummer, der udkom i går. Ifølge nyhedsmagasinet har forfalskede dokumenter fra Hørsholm spillet en vigtig rolle, når islamister med tilknytning til al-Qaeda har krydset landegrænser.

"Terrorspor fører til København"

(*Ekstra Bladet 25. maj 2002*):

Der er direkte forbindelse mellem muslimske grupper i København og terrorangrebet på World Trade Center. Det fremgår af en fortrolig FBI-rapport, som i øjeblikket er centrum i en kæmpe politisk skandale i USA.

"Moske under mistanke for terror"

(*Ekstra Bladet 1. januar 2003*):

Politiet i København beslægtlægger flere

millioner fra foreningen Al Aqsa og sigter tre ledere for at finansiere hellig krig. I dybeste hemmelighed har Bagmandspolitiet beslaglagt flere millioner kroner, der var indsamlet af muslimer i Danmark. Pengene skulle, mener politiet, finansiere

vold og terror i Mellemøsten. Samtidig er ledelsen af foreningen Al Aqsa i København blev sigtet efter den skærpede terrorist-paragraf. Hvis de tre ledere tiltales og dømmes, kan de få op til ti års fængsel.

Slip den danske folkekirke

Den danske folkekirke har vist sig at være villig til at forråde den danske befolkning, og der synes at bestå en konspiration af præster mod danskerne og danskheden, og den hellige flok tæller endog biskopperne med Kjeld Holm i spidsen. Man skal høre meget før ørerne falder af, men det gjorde de næsten, da Kjeld Holm udtrykte sine velsignelser over bomberne mod Serbien, et kristent land, til fordel for muhamedanere.

Man sparer på skillingen og lader daleren rulle

Gang på gang afvises tiltrængte offentlige udgifter med begrundelsen, at der ikke er råd. Budgetter og sparekrav skal overholdes. Sådan er det, når man freder den største af alle udgiftsposter: Fremmedudgifterne. Så må danskerne undvære de hundredvis af milliarder, de sluger.

Vi har aldrig måttet få en realistisk opgørelse af, hvor meget fremmedinvasionen i Danmark egentlig koster. Lige fra de første numre af Danskeren har vi efterlyst et svar på dette spørgsmål (Danskeren 1987 nr. 1 s. 5: "Lad os få tallene på bordet", 1987 nr. 2 s. 3: cand. oecon. Ebbe Vig: "Hvad koster det?"). Det kan da også være vanskeligt at opgøre beløbet nøjagtigt. Under dække heraf har politikere og andre, der står bag invasionen, lagt tågesløv over dette forhold ved gang på gang at fremkomme med tal, der er helt urealistisk lave, idet de kun indeholder en mindre del af de samlede udgifter, de fremmede påfører det danske samfund.

Totaludgiftens størrelse

At få alle udgifter med, er selvsagt vanskeligt. På mange områder må der givetvis bygges på skøn eller sandsynlighedsberegninger. Meget afgørende er det dog at få ikke blot de direkte udbetalinger til de fremmede og til dækning af deres specielle fornødheder med, men også de mange institutionsudgifter, de forårsager på linie med danskerne fx undervisnings-, sundheds-, social-, rets-, politiudgifter og meget andet. Opgørelsen af disse udgifter er naturligvis problemfyldt. Ofte vil det dog være sådan, at de fremmede her pr. person og i forhold til deres andel af det samlede befolkningstal er væsentlig mere udgiftskrævende end danskerne.

Men hvad enten de samlede fremmedudgifter endnu holder sig i området 50-100 milliarder kr. om året eller, som mange mener, for længst har passeret de 100 mia., er det dog umiddelbart indly-

sende, at denne kæmpeudgift for de offentlige finanser har en overvældende indflydelse på muligheden for at tilgode behøvene hos det ægte danske folk.

Omkostningerne i danske afsavn

Daglig må vi høre eller læse om vigtige områder af den offentlige sektor, der ikke fungerer ordentligt, fordi der ikke er råd til at ofre de nødvendige midler til at bringe dem i orden. Stærkt påkrævede trafikinvesteringer må vente; en for længst påbegyndt elektrificering af jernbanernes hovedlinier er standset på halvvejen; ikke engang nedslidte jernbanskiner kan udskiftes i passende tempo. Motorveje er overfyldte eller forældede. Storebæltstold deler fortsat landet. Kultursamlingerne til bevaring af vor nationale arv udsultes hensynsløst. Vore egne ubemidlede gamle må nøjes med en fattig ældrecheck til at forsøge deres sidste tid efter at have været med til at opbygge velfærdssamfundet. Skattelettelser må holdes på mindstebulus. Staten og kommunerne ligger i hårene på hinanden om bloktilskud, der skal sikre både skattestop og sociale sikringsordninger. Og så fremdeles. Men kun få vover at pege på, at pengene til alle disse forbedringer for danskerne ikke findes, fordi de allerede er brugt til at hæle i de hundredtusinder af vildtfremmede, der har fået lov til at mase sig ind i danskernes land og på deres bekostning.

Hvad er der at gøre ved det?

Det kan virke temmelig mistrøstigt at måtte konstatere, at sådan er virkeligheden. Skal den ændres, kræver det først, at skællene falder af deres øjne, der endnu ikke har indset sammenhængen. Og at de derpå gør noget for at bryde den onde cirkel. I et folkestyre vil det sige, at de giver tilstrækkelig mange stemmer til partier, der virkelig vil gøre det fornødne for at genskabe Danmark som et dansk land for det danske folk.

S.D.

Af den grund og mange andre grunde bør alle danskere forlade den danske folkekirke – melde sig ud slet og ret. Hvis de vil forblive kristne, er det bedre at holde sin sti ren ved at lave sin egen private frimenighed, men ellers har vi jo vores oprindelige religion, asatroen, som ligger lige under den kristne fernis, og som kristendommen har måttet tilpasse sig for at vinde gehør i Norden. Og ved at fjerne denne kristne tilføjelse kommer vi tilbage til vores oprindelige ståsted uden indflydelse af mellemøstlig tankegang, for vi kommer jo ikke bort fra, at også kristendommen bærer sit mellemøstlige islæt med sig og på mange måder minder om Islam, selv om der på visse betydningsfulde steder er diametrale forskelle.

Cand. mag. Åse Clausen Bjerg
www.asatro-forbundet.dk

EU – sammenbrud og kaos i Europa

Islam som udfordring i EU – kulturkaos på vej?

En debatbog med ovennævnte titel udkom for nylig på forlaget Vindrose, redigeret af Poul E. Andersen. Den rummer mange gode analyser og informationer om forholdet til islam i vesten, men er delvist ulden i sin afvisning af den fysiske masseinvasion og sparsom med hensyn til erkendelser om den uomgængelige adskillelsespolitik og dennes nødvendige konsekvens.

Af Bent Jacobsen

I forordet forventer redaktøren, at Europas folk »langsomt og med skepsis« vil solidariser sig med »de europæiske perspektiver«. (Er et imperium, der fratager os suveræniteten, folkestyre og fædrelandsret, virkelig et tiltalende perspektiv?)

Unionen betegnes som »storslået vision«. Men dog siges, at den »ikke søger sin næring i nationalstaternes befolkninger« (altså et rent elitært projekt). Endvidere hævder eliten, at globaliseringen er »en uomgængelig ledsager til de teknologiske landvindinger« (troen herpå er dog tvivlsom – eksperter har faktisk udtalt, at teknologien snarere kunne muliggøre en langt højere grad af decentralisering).

Unionens udvikling ledsages af et voksende demokratisk underskud, der ignorerer folkelige og nationale sammenhænge. (En stadigt snævrere sammenrotning fungerer med sine trusler om straf mod »racister« som et folkeopløsningskomplot, der langt overskrider et nødvendigt og praktisk samarbejdes rammer).

Især masseindvandringen møder stor modstand, som i vidt omfang ignoreres. EU-magtklikkerne er ikke lydhøre over for disse protester, tværtimod. Internationale konventioner overfortolkes vildt, og der opdigtes nye såkaldte »værdier«, der øger indvandringen af især de allermest problematiske, muhamedanerne. Meget tyder derfor på et kommende kaos.

Der spørges, om Europa er »rustet til mødet med islam«? Men da islam ingen historisk berettigelse har i Europa, hvorfor skal vi da have den udfordring trukket ned over hovedet? Hvori består det naturlige i det? Denne unødvendige konfrontation er en forbyrdelse mod Europas fædrelande og folkeslag.

Poul E. Andersen beretter i »Den islamiske udfordring og dens baggrund«, at befolkningerne konstant har ønsket debat om masseindvandringen, men ikke politikerne, og at nidkære konventionsryttere mødte ethvert tiltag til at begrænse den med en »lammende kritik« (som dog kun var »lammende«, fordi kun den kom til

orde og blev slået meget stort op).

30 millioner fremmede skaber uovervindelig arbejdsløshed og en eksplosiv vækst i kriminaliteten. Kun et spekulativt arbejdsmarked lukrerer. Påstandene om indvandring som gevinst og en nødvendighed for velfærd er hul propaganda. Overtroen på de nytilkomnes forfulgthed og offerrolle har fået flere grundskud, de udgør snarere brohoved for massiv kolonisering – langt større indvandringsbølger truer, rene folkevandringer. Men EU har intet gjort for at hindre dette, de hævder at være bange for »højrebølgen«.

De kulturradikale påstår at vores egen kultur ikke er legitim og ikke bør forsvares, da den ikke er bedre end andres. Disse antinationale holdninger gav bagslag og resulterede i stramninger, der siges at gå til internationale konventioners yderste grænser. I FN hævdes modstand mod den helt énsidige kolonisering af Europa at være »racistisk«, og at multikulturalisme er en forpligtelse (dog kun for Europa, som er forpligtet til selvmord).

En tredjedel af muhamedanerne i Europa finder det rimeligt at bekæmpe de vantro med våben – de har medbragt hadet og fordommene fra hjemlandene. I lande hvor den »stærke« (fanatiske) islamiske kultur har fundet fodfæste, bukker den oprindelige kultur som oftest under. Muhamedanerne har ødelagt ufattelige kulturværdier, hvor de er trængt ind. Her i Europa hjælper den åndløse ideologiske elite til med nedbrydningen.

Muhamedanernes indbildte tro på religiøs overlegenhed, på rent og urent, konsekvente overformering og kønsfascistiske kvindesyn skaber enorme problemer i Europa, og de konserveres gennem de forrykte familiesammenføringsregler.

Islambekæmpelse via "værdier"?

Derefter beskrives den voksende trussels natur. Islamisterne vil overtage Europa, og de får hjælp til det. Islam mangler total respekt for mennesker, især de vantro, hvis kultur de vil ødelægge. Islams historie er en beretning om krige, militære ero-

bringer, ofte massemyrderier og ødelæggelser af kulturområder – helt op til vor tid. (Islamisk ideologi demoraliserer de troende, selv om de selv tiltror sig en høj moral). Kollektiv religiøs skoling svækker samvittigheden, der medfører ligegyldighed overfor stening, æresdrab, kvindeomskæring og massevoldtægter.

PEA mener, at selv grupper, der ønsker at leve i ghettoer, skulle ønske »et godt forhold til deres nye landsmænd«. Men er dette ikke naivt? Når religion ikke ses som en privatsag, og vort land blot er et kolonisationsområde, har man givetvis ingen respekt for vantros fædrelandsret. Han bekræfter det i øvrigt selv ved at fastslå, at militante muslimer møder ringe modsigelse blandt tilsyneladende vel integrerede trosfæller. Imamer har enorm anseelse blandt kollektivt opdragede, de har lært koranteksterne udenad, fra de var ganske små. Terror og krav om blod og død hilses derfor ofte med tilfredshed eller ligegyldighed. Mange indfødte har målløst set »gode og fredelige« nyere naboer i hobe af fanatisk ophidsede.

PEA synes at mene, at EU's vigtigste opgave er at konstruere værdier, der kan håndtere en stadig indvandring af muhamedanere. Men sådanne »værdier« duer ikke til at forsvare os. EU's utopi er uden grundlæggende værdi, uden folk, historie eller kultur, blottet for sjæl – en dødbringende fejlkonstruktion. Evig indvandring som forpligtelse er en amerikansk emigrantstatsværdi og har intet med Europas fædrelandstraditioner at gøre.

PEA hævder, at en enorm indsats i indvandrerens hjemlande vil være nødvendig, hvis man vil fastholde dem der. Men denne indsats vil blot være fortsat finansiering af kulturbetinget overformering. »Festung Europa« er eneste løsning. De dernede skal selv lænkes til konsekvenserne af deres egen overformering.

Alliancen menneskerettigheder-islam

Kai Sørlander beskriver i »Islam som demokratisk udfordring« helt glimrende, hvorfor demokrati og islam er så dårligt

forenelige. Demokrati kræver, at ingen bruger sin religion som politisk platform, at ingen bruger sin ligelige indflydelse til at afskaffe demokratiet, og det betyder, at demokrati klart kræver en adskillelse mellem politik og religion. Derfor kan kun religioner, der i deres egne rødder forudsætter denne adskillelse, leve med demokratiet. Jesus selv afviste magten, farisæisk hykleri og dogmer. Muhamed blev derimod en blodig magtens tyrant og tillige hærfører i 66 krige. Hans forbillede »retfærdiggør« derfor evigt tyranni og erobring. Når kristne middelalderkonger udbredte kristendommen med magt på trods af Jesus forkyndelse, skyldtes det smitte fra islam (påvist af Jacques Ellul). Jesus selv afviste ethvert forsøg på at guddommeliggøre politisk magt, institutioner og lovgivning. I islam er det lige modsat. Luther kunne genindføre sekulariseringen ved at henviser til kristendommens rødder; noget tilsvarende er umuligt i islam, som tværtimod gør det suspekt at ville gennemføre et sekulariseret samfund (med demokrati).

Det var kristendommens grundlæggende adskillelse mellem religion og politik, der muliggjorde reformation, renaissance, oplysningstid og demokratisk udvikling i vesten. Og dermed rationalitetens gennembrud, i modsætning til religionernes irrationalitet.

Men i de overnationale menneskerets-erklæringer vender irrationaliteten tilbage, med deres ligestilling af kristendom og islam – trods disse religioners grundlæggende modsætninger. Dermed er der skabt en dogmatisk blindhed i vesten over for, at de to religioner langt fra indeholder samme indre potentiale for forenelighed med en sekulær demokratisk orden. Konventionerne vil gøre os blinde over for de grundlæggende forskelle, der gør islam uforeneligt med demokrati. Og blinde over for truslerne ved den islamiske indvandring, som i øvrigt heller ikke skyldes ægte demokratiske beslutningsprocesser.

Krav om stening, piskning og afhugning af hænder har i islam mindst lige så stor vægt som bæring af tørklæder – og hvis muhamedanske kvinder kan afvise de andre ting, kan de endnu lettere afvise tørklædet. Derfor udgør krav om tørklædebæring reelt også sympati for middelalderlig straffelovgivning. Vore domstole bliver dermed til en trussel mod vort demokrati, når de fortolker den slags sager ud fra menneskeretsideologernes blindhed og centrenes inkvisition.

(Den store indvandring i Europa – uønsket af de fleste – er i sig selv beviset på, at vort demokrati smuldrer som følge af konventionsdogmerne. Har nogen for-

øvrigt ret til at udøve en »religion«, der medfører en evig formeringskrig mod hele resten af menneskeheden?)

Kristendommen og islam befinder sig i hver sin ende af spektret, når det gælder den potentielle forenelighed med en sekulær demokratisk orden. Kristendom er pragmatisk, og islam er dogmer. Absolutte modsætninger. Men EU's ledere fatter det ikke. Og medvirkende til deres blindhed er deres overtro på fornuften i konventionernes abstrakte dogmer. Reelt både et intellektuelt og et moralsk armod uden rationel vilje til at se sandheden i øjnene: Vor kulturelle arv er kristen, hvad enten vi er troende eller ateister.

Kaoskraften islam

Torben Hansens »Islam – en kaoskraft i Vesteuropa?« behandler folkevandringen og den deraf følgende ghettokultur. Vor velstand, fred og frihed virker som en magnet på masserne i andre verdensdele fallerede kulturer. Langt de fleste af de årligt tilrejsende 1,5 million (inklusive illegale) består af muhamedanere. Deres medbragte »kulturbagage« mangler hos langt de fleste enhver forestilling om en livsform uden guddommelig regulering og statslig autoritet uden religiøs legitimering. Religionsfrihed får dermed en helt anden betydning end i Vesten – i islam betyder »frihed« ret og pligt til at leve efter sharia – religionen bliver lov.

Og vor kulturblinde elites bekæmpelse af såkaldt racisme og »islamofobi« forstærker islamiseringen. Medier, råd og nævn nægter at se, at muhamedanerkulturens elementer er absolut uforenelige med Vestens civilisation.

Først nævnes islams ekstreme udgave af patriarkatet. At lade kvinder bestemme noget som helst betragtes som æreløst, umyndighed og underdanighed er kvinders lod. Europæeren er foragtelig, da han lader sin kone blive erobret af andre mænd. Det sker kun i skamløse samfund.

Patriarkatet skyldes guddommelig befaling, kvinder skal være lydige, og mandlig ære er noget helligt.

Et andet element er den ufravigelige pligt for muhamedanere til at indordne sig under slægtsklaner, der medfører talrige fætter-kusine-ægteskaber, mere indvandring gennem »familiesammenføringer« – hjemlandenes landsbyers udvidelser hos os – samt de såkaldte »æresdrab«, hvis døtrene vover at bryde med det tvungne mønster.

Tredje element er den sygelige besættelse af en totalt irrationel skelnen mellem »rent« og »urent«, der generelt får dem til at betragte vestlige samfund som »forurenede«.

For det fjerde muhamedanernes voldskultur, hvor prygl af kvinder og børn er helt normalt. Udenfor familien er voldshandlinger og mordtrusler almindeligt. Macho-dominansen medfører intimidering, massevoldtægt, tyveri og hærværk.

For det femte modvirker kollektivistisk mentalitet og gruppepres uafhængig kritik og søgen efter viden. Rygtesmederi og absurde løgne bliver troet, når fx imamer udspreder dem. Blind autoritetstro gør løgnene til viden og sandhed. Sand viden er derimod forbudt, hvis den afslører islams sande natur og hensigter.

For det sjette er det i strid med »guddommelig« befaling at lade sig regere af de »vantro«. I »krigens hus« hersker en »uren« og fjendtlig atmosfære. Vestens diskussion, tvivl, kritik og ytringsfrihed er i modstrid med imamernes udlægning af »Allahs lære«, hvorefter alt vestligt er menneskeskabt og derfor ufuldkomment. (Men udlægningen er baseret på dogmer fabrikeret længe efter Muhameds død, og ærindet har altid været at helliggøre herskernes totalitære tyranniske magt.)

Resten af kapitlet beskriver de historiske årsager til islams særlige form for underudvikling. Og påviser klart, at Saudi-arabiens wahhabisme er vestens værste fjende, og denne ideologi bygger på fanatikeren Ibn Taymiyyas »program« fra det 14. århundrede, som er helt anderledes rabiat end Muhameds oprindelige lære. Denne ideologis tilhængere tilsigter klart at overtage Europa gennem kolonisering og store børneflokke, og vil gøre alle vantro til trælle. Borgerkrigen er på vej – kun repatriering kan afværge den.

Alliancen globalisme-islam

I sit kapitel »Civilisationskonflikter og globalisering« starter Viggo Mortensen med at beskrive Samuel P. Huntingtons civilisationsteori og dens mange kritikeres modargumentation.

VM udlægger den 11. september som et eksempel på voldelig antiglobalisme. Det er vist en temmelig grov forenkling. Den såkaldte globalismes dyrkere kan vel med nogen berettigelse betegnes som den økonomiske imperialismes agenter, samtidigt med at de udgør en anmassende kosmopolitismes aktører. Men islamister forstår jo sig selv som en konkurrerende verdensideologi på sidste område. De er altså reelt selv globalister. Som et totalitært livssyn er denne gerningsreligion reelt slet ikke nogen religion, men en konkurrerende ideologi. Hvilken naturlov kræver i øvrigt, at hele verden skal udgøre ét fællesskab, hvori man er enige om alt og skal have fælles såkaldte værdier? Kan ideologiske utopister ikke simpelthen lade de homogene nationer være og udvikle sig separat i fred?

VM beskriver nogle imperiers historie og spørger om vi kan lære noget af dem? Ja, de går alle under. (Hvorfor så opbygge nye? Og for at skabe dem gennemføre kunstige multietniseringer? Er det for at skabe et globalt USA?)

EU mangler den indre sammenhængskraft, og den såkaldte globalisering skaber ikke denne, men modvirker den. En verdensregering er noget naturstridigt, kosmokraternes konsensus er noget rent elitært og har intet med folk og kultur – og derfor heller intet med civilisation at gøre. Globalisering er imperialism (af mange slags) og må derfor afvises sammen med dens nyeste lumske metoder multietnisering, multikulturalisme og multireligiøsitet som forræderi og ulovlige overgreb fra oven.

Sammenstød mellem civilisationer er slet ikke uundgåelige. Man skal blot ikke drømme om at udbrede sin egen civilisation på andres bekostning. Det er Kina ikke ude på, og det bør Vesten heller ikke være. Den globale ensrettings kosmopolitter og multietnikerne skaber derimod grobund for kaos og krige. De udgør den nye globale totalitarisme. Den islamiske verden må vi inddæmme og isolere os totalt fra, indtil de forhåbentlig kommer på bedre tanker – hvis det er muligt.

Kapitlet slutter af med noget forvrøvlet sludder om at redde det gale multiprojekt gennem dialog, der overfor islam blot betyder selvopgivelse. Vi skal slet ikke have multietnisering – intet folk i verden har nogensinde ønsket det. Rettigheder kan kun gælde lokalt, aldrig globalt. (Jeg kan for øvrigt udmærket tænke mig til en kultur, der hverken bundes i religion eller ideologisk hjernespind).

Hvis verdensaltet havde ønsket, at alle folkeslag og racer skulle blandes og sammensmeltes, havde verdensaltet gjort det

fra begyndelsen – og så havde evolutionen slet ikke skabt forskellene!

Roskildefestivalen som politisk utopi?

I »De multikulturelle og nationale værdier i EU« forsøger Torben Bramming at beskrive de såkaldte »værdier«, som man hævder at EU bygger på. De angiveligt »gode« værdier er klart negativt afhængige af Holocaust og nazismen: åbenhed, tolerance, ligestilling, valgfrihed. De tilsvarende »onde« værdier er folk, dogmatik, nationalfølelse, historisk forpligtelse, religion. Den herskende diskurs dyrker altså en uforpligtende ideologisk utopi, mens nationalstatens vision er konkret forpligtethed over for forhold, som Bramming på ejendommelig vis betegner som »tilfældige og foreløbige«. At være et folk skulle altså være noget tilfældigt og foreløbigt, noget med et »foranderligt område og udseende og indhold«, som han udtrykker det. Mon dog?

TB bruger et billede af en festivalplads som metafor for den kosmopolitiske vision om en sammenblandet menneskehed, der ifølge utopien skulle leve sammen i evig fordragelighed, for vi er jo alle mennesker, som humanisterne siger. Billedet af det ahistoriske menneske, som opgiver sine rødder (tåbernes jordiske paradis). En vision, der tilsigter at udlette samtlige evolutionens resultater på folkeslagenes område, hvor Hitler kun ville udlette nogle af dem ...

(Befolkningsekspllosioner og folkevandringer bruges som middel hertil, og man postulerer frækt, at det er både human og demokratisk. Det må vist være Rousseau's særligt elitære form for almenvilje – overmenneskets tyranniske visioner).

Men fundamentet for denne multikulturelle vision smuldrer, fordi den tilsidesætter virkeligheden, og alle festivalens deltagere er aggressive mod hverandre.

Påstandene om de multikulturelle værdier er klart rent ideologisk hjernespind, nyligt opfundet af kosmopolitiske magthaverklikker – for at retfærdiggøre deres overgreb mod den eksisterende virkelighed og dermed fremme deres imperiale bestræbelser. Da hensigten er at opløse de bestående folkeslag og nationer, er disse »værdier« fiktive – eller negative. (Det er fx muligt, at islam udgør en værdi for muhamedanere – endskønt jeg tvivler – men for os i Vesten udgør deres gale ideologi kun en negativ værdi).

TB sandsynliggør, at de mange énsidige udlægninger af korstogenes påståede grusomhed skyldes (overlagte?) fejlfortolkninger, fordi kilderne tolkes bogsta-

veligt, hvor fx Jerusalems erobring fra (lang)fredag til (påske)søndag endende i et blodbad er beskrevet mytologisk ud fra et teologisk univers, og det påståede blodbad er fra Johannes Åbenbaring.

Derpå følger en udmærket beskrivelse af, hvorledes Europas stammer og klaner påvirket af bibelen blev til de folk og nationer, som vor tids verdensrevolutionære 68'er-kosmopolitterne nu vil knuse ved hjælp af de totalitært-universalistiske menneskerettigheder som farisæisk redskab til at fremkalde multikulturelt kaos. De fremmede gøres til flertal overalt som middel til at ombringe nationerne. Alle ved, at nationerne udgør Europas sjæl, og det er den, de vil ombringe.

Opinions- og kønsfascisme

Henrik Gade Jensen forklarer i »EU, islam og chartret for de grundlæggende rettigheder«, at vor egen Grundlov ikke er skrevet til et nybyggersamfund, hvor en flok tilfældige mennesker er skyllet op på stranden, men i et samfund med en lang historie. Grundlovens lighedsbegreb er en formel lighed – lighed for loven. Lighed er her retten til at være fri for det uønskede, og tillige det danske individs ret til en præferencestilling i danskernes eget samfund.

Men med EU's charter for rettigheder i hånden kan enhver tænkelig minoritet indtage en offerrolle og anklage majoriteten for diskrimination. Enhver der rent følelsesmæssigt foretrækker noget fremfor noget andet kan beskyldes for fordomme, og enhver der hævder det hjemmehørende folks særret og fastholder folkets sædvane, skik, traditioner eller simpelthen dets ejendomsret til landet, kan stemples som racist – det forbydes folket at protestere mod at blive udskiftet.

Alle former for naturlig samhørighedsfølelse, loyalitet og patriotisme skal altså kriminaliseres, og vi skal alle gøres til ensrettede marionetter, som ikke tør have meninger om eller foretrække noget som helst. Til komplet indifferente individer, hvis evner ikke må give nogen af os fordele som følge af vort genetiske udstyr. Positiv særbehandling altså obligatorisk. Den laveste fællesnævners diktatur.

En anden virkning er, at man ikke må kritisere islam, selv om man i over 200 år har kunnet fordømme kristendommen. En muhamedansk Nietzsche er utænkelig. Man må ikke anklage eller frygte islam, for det er islamofobi, som officielt sidestilles med racisme og fremmedhad. Og dermed lukker mørket sig over Europa, oplysningstiden er forbi. Islam absolutiseres som det eneste ukrænkelige, en skræmmende underudvikling er på vej.

(Når man skaber sådanne chartre, der terroriserer ethvert folk til magtesløshed og opgivelse, og tillige foranstalter masseindvandring, skal der ikke megen fantasi til af forestille sig formålet: at opløse folket ved at gøre det til mindretal for at få ram på den »onde« nation. Men et sådant formål burde medføre anklage for højforræderi).

I »Sexualitet, familie og personlig frihed i den muslimske verden« ser Pernille Bramming nærmere på sexliv og familieforhold under islam, som er ret præget af lokale forskelle.

Asketisk munkevæsen eksisterer ikke i islam, men der forefindes en modsætning mellem sexualitet og gudsdyrkelse, der bidrager til at forklare en generel kvindefjendskhed. Kvinder hævdes at besidde et begær, de ikke selv kan styre, og derfor skal de kontrolleres af mænd, idet kvinder er djævelens sikreste redskab. Manden er skabt for at tjene Allah, kvinder og børn skal tjene manden, og derfor er de mandens ejendom på linje med jord og kvæg, idet »disse ting« ifølge koranen er Allahs belønning til de retroende. Teksterne anvendes til at adskille kvinder fra mænd gennem harem og tilsøring, noget der i øvrigt er langt ældre end islam, som overalt er blevet brugt til at konservere ældgamle strukturer.

En vis modernisering har fundet sted i de islamiske stater i de sidste 150 år, dog afspejler familielovgivning stadig de reaktionære religiøse traditioner. Manden er familiens overhoved og har fuld forsør-

ret ved at få mødommen syet sammen igen. Mange kvinder har nu haft seksuelle forhold før ægteskaberne, moralsynet ændres, selv om langt de fleste forældre stadig kræver afholdenhed af deres børn. I de fleste islamiske lande er skilsmisser tillige blevet langt hyppigere. I Iran er de længst fremme med frigørelsen (og børnetallene er der de laveste). Iransk fundamentalisme har fået visse modernistiske træk på grundlag af ny koranfortolkning, som åbenbart er en forudsætning.

Den økonomiske udvikling i de islamiske lande halter langt bagud for befolkningstilvæksten, men de hænger stadig fast i de stivnede storfamiliesystemer, og de reaktionære traditioners sociale kontrol fastholdes gennem omskæringer. De unge bor hjemme, hvortil patriarkalisme stadig binder kvinderne til moderrollen, og sønnerne lider derfor ofte af en stærk moderbinding. Endvidere medfører overbefolkningen, at det bliver stadigt sværere at skaffe til familiens underhold.

I Europa er generationskløften blandt indvandrere blevet afgrundsdyb, da unge som oftest er bedre uddannede og faderen arbejdsløs – men denne forsøger alligevel at fastholde familieautoriteten.

Afgrunden mellem islam og kristendom

Niels Henrik Arendt beskriver grundforskellen mellem islam som lovreligion og kristendommen som trosreligion. Den skyldes grundlæggende forskellige opfattelser af Gud og af mennesket.

Begge religioner går ud fra, at Gud har åbenbaret sig på den ene eller den anden måde. Muhamed påstod at have modtaget Guds vilje som lov, altså koranens ord som den eneste åbenbaring. Kristendommen hævder derimod, at Gud har åbenbaret sig selv i et menneskes skikkelse. Skriftlig kontra fysisk åbenbaring, altså islams

skjulte Gud overfor kristendommens utilslørede.

De kristnes udsagn, at Jesus var Kristus, opfattes af islams troende som en påstand om, at Gud skulle have avlet. Heroverfor står kristendommen for »den ubesmittede undfangelse«, altså indpodning af Guds ånd.

Islam påbyder ultimativt mennesket et komplet sæt leveregler, som de hævder er Guds lov. Kristendommen derimod tilby-

der frelsen til gengæld for troen, med Jesus som moralsk forbillede. Tro betyder i islam from underkastelse, i kristendom at gøre sig til ét med Kristus.

Koranen hævder at mennesket er det mest fuldkomne væsen, skabt som Guds stedfortræder på jorden. Dets viden og evner til at skelne mellem godt og ondt gør det egnet til at herske på Guds vegne som den »civiliserende« faktor, der som helhed er skabt uden synd. Ondskabens fristelser udgør kun en lærestreg for mennesket, de undgås ved at overholde koranens lov og derved sikre sig frelsen. Principielt er mennesket guddommeligt, skabt syndefrit og egentlig ufejlbarligt. (Måske derfor den arrogante og hovmodige holdning overfor andre skabninger, der betragtes som »urene«). I islam frelser man sig selv, i kristendom er man født ufuldkommen og frelses gennem tilgivelse for sine synder. (Menneskedyrkelsen i islam gør reelt islam til en ideologi, der ligner de humanistiske ideologiers overtro på menneskets evner til at stå for det absolut gode. Derfor kan politik og religion ikke adskilles i islam).

Men da Allah siges at have forudbestemt alt, synes det hele alligevel at være ren vilkårlighed, de troende skal anstrenge sig meget for at undgå hård straf.

Islam hævdes at være rationel tro, men resultaterne af denne påståede rationalitet synes ringe. Kristendommens indbyggede mysterium og paradokser er i islam blot »flyttet længere bort« med Allahs angivelige utilnærmelighed.

Islams troende går ud fra, at koranens indhold virkelig giver rationel indsigt og kundskab. Men mange af koranens dybt reaktionære leveregler afspejler snarere lokale stammekulturers irrationalitet.

Jesper Høgenhaven har forfattet »Kristendom og islam som reformatorisk og nutidigt tema«. I tidens trend fremhæves korstogene oftest som element af kristen aggression, et dybt trauma der retfærdiggør had og modvilje mod kristenheden. Erfaringerne med den langt mere omfattende og langvarige islamiske aggression mod Europa tillægges ingen betydning.

Luther var modstander af korstogstanken, for kristne skulle ikke føre religionskrig. Tyrkerne var djævelens tjenere, men samtidigt redskaber for Guds vrede mod kristenheden, som straf for synden. En krig mod muhamedanerne skulle derfor føres af den verdslige myndighed – simpelthen som værn for liv, ejendom, land og folk – mod en morderisk og røverisk angriber. Men først og fremmest var islam en fjende af Gud og en forfølger af Kristus – derfor ville en dialog aldrig kunne føre til fredelig sameksistens. (Det kan

gerpligt og forældremyndighed. Men i mange lande, hvor de fleste nu bor i storbyer, giftes kvinder nu senere, og antallet af arrangerede ægteskaber falder.

Traditionelt er sex kun tilladt i ægteskabet, men i praksis gælder det ikke for mænd. Prostitution og homoseksualitet er udbredt, sammen med forhold til gifte kvinder. Bevarelse af jomfrudommen har hidtil været nærmest en besættelse, men hos de velhavende bliver det nu ofte kla-

den heller ikke i vor tid). Teologisk set var Pavedømmet Antikrist – og islam var en forvrængning af evangeliet, en pervertering af det kristne budskab gennem fornægtelsen af Kristus. At erobre ved sværdet og herske ved sværdet i Guds navn gør islam til dæmonisk tyranni – ved at guddommeliggøre styret gøres dette gudsbespotteligt.

Islam udgør en fristelse, også for kristne, fordi tankesættet om at beherske verden ved sværdets hjælp appellerer til det værste i menneskenaturen. Tillige kunne islams strenge gerningsmoral, afholdenhed og hengivelse i troen forblinde mange kristne. Den fromhed islam fremviser, sås af Luther som et spejlbillede af den katolske vranglære, der gør gode gerninger og askese til det afgørende.

For ham var det indlysende, at øvrigheden i landet har til opgave at værne om landet og dets indbyggere. Ansvar er helt konkret og begrænset til at værgе netop dette bestemte land og dets historiske befolkning, skikke og institutioner mod forandringer uønskede af flertallet, noget der i dag frakendes enhver moralsk og politisk legitimitet – med begrundelse i menneskeretsideologien.

Opgøret med islam må og skal fortolkes i teologisk perspektiv, og fx danskerens kritik af muhamedaners adfærd skal ikke hånes og nedgøres, men tages alvorligt. JH påviser, at de folkekirkelige forsøg på dialog med islam er uden dybde og stringens, og afspejler et bedrageri der går ud på at bilde os ind, at kristne og muhamedanere dyrker samme Gud og på at bagatellisere enorme modsætninger.

Luthers saglige opgør viser nutiden, at modstanderne af islams udbredelse ikke generaliserer utidigt, og at de ikke producerer konstruerede »fjendebilleder«.

De kulturradikale kredse afviser islamkritik ud fra den kendte »postmodernistiske« påstand, at der er så mange forskellige »islams«, at man slet ikke kan analysere og diskutere islam, og derfor ikke generalisere. Problemet med denne holdning er, at man her ikke skelner mellem indflydelsesrige islamiske retninger samt anerkendte islamiske autoriteter, og visse enkeltpersoners og smågruppers modernistiske holdninger. Tysklands islamiske centralråd, der i 2002 udgav et »islamisk charter« beviser fejltagelsen heri, da alle islams værste dogmer bekræftedes i dette charter, et eklatant bevis på islams uforenelighed med vestlige kulturnormer. Der er derfor snarere tale om, at det er islamlobbyen, der konstruerer et uægte billede af islam. Al snak om et særligt »euro-islam« er ønsketænkning og falsk tale. Konflikten mellem islam og

vor kultur kan ikke bortforklares og nedtones, den er uløselig (fordi islam er en ideologi).

Løgnen om tolerancens mulighed

Afslutningskapitlet, af Poul E. Andersen, hedder »Islam og forskningsfriheden«. Lige som ytringsfriheden er forskningsfrihed en del af den personlige frihed, som er stadfæstet i Grundloven, FN-konventionen og EU's charter. Men det står skralt til med overholdelse af fri forskning i islamprægede lande – også i EU-lande med stor islamisk indvandring. Normsættende kredse i disse lande modarbejder forskning i islamiske emner, fordi det støder muhamedanerne (og disse kredses egne verdensfjerne romantiske forestillinger om islam).

I mange islamiske lande har adskillige mistet livet i forsøg på rationel tolkning af koranen og dogmerne. Fatwaer, attentater, pression af enhver art, forfølgelser, retssager, forbud og trusler på livet har ramt de formastelige. Mange skriver derfor under pseudonym. Også mange danskere er blevet truet og udsat for anden form for chikane for deres kritik, herunder PEA selv. Det anfægter ytringsfriheden lige som § 266 b og racismebureauet i Wien med dets stærkt ideologiske leder Beate Winkler, der advarer enhver som påstås at have »ukorrekte« holdninger.

Europas befolkning synes stærkt splittede, da islam på hele kloden afslører sit andet ansigt. Aggression, terrorisme mod civile, æresdrab og stening af kvinder trækker sit blodige spor overalt. Muhammed deltog selv i en sådan stening, og kastede selv den første sten – og han er et uantasteligt forbillede ...

Men blandt opinionsdannende hersker myten om det tolerante islam. Anfægtes den, skaber det voldsom forargelse hos myteskaberne. »Tolerancen« har i øvrigt ingen historisk holdbarhed, hedninge i de erobrede lande fik valget mellem islam og døden. Kristne og jøder fik dog som »bogens folk« lov til at beholde egen religion mod betaling af særskat og som 2. classes borgere. De muhamedanske erobringer var ét stort barbari med mord på et utal af mennesker. Tolerancen var altså et yderst indskrænket greb.

Men hvorfor stammer så myten om islams tolerance? Sāmænd fra falske billeder skabt som ønsketænkning hos totalt uvidende 1700-tals oplysningsfilosoffer, brugt som agitation mod pavekirken. Og myten videreføres nu af naive kirkefolk. De har overtaget muhamedanske påstande, der går ud på, at selv militær erobring intet har med krig at gøre, fordi det er et middel til at skabe Allahs fred på

hele jorden! Kirkefolkene mener, at kristendom og islam er søsterreligioner som står og falder med hinanden i kampen mod videnskab og ateisme. Derfor må islams dogmer og absurditeter ikke diskuteres.

Ethvert forsøg på at rationalisere islam er altid mislykkedes, oftest med dødelig udgang for de få modige. Men nutidens kulturradikale med deres multi-kulti-ideologi har taget islam til sig og tilagt udøverne en offerrolle. Det går i høj grad ud over kritisk forskning af islam.

I vesten ændrede rationel fornuft kristendom til at være et privat forhold mellem Gud og den enkelte. Noget der er ren blasfemi for det kollektivistiske islam.

I islams område er og bliver der skrevet umådeligt meget litteratur, næsten det hele baseret på islams hellige skrifter, der er fuldkomne og hævet over kritik. Vestlige forskere, der forstyrrer idealbilledet, afvises derfor. Især dem der påviser religiøse teksters historiske upålidelighed. Men påstået hellighed må ikke stille sig i vejen for fri forskning, som har fundet sted for kristendommens vedkommende, men også må ske for islam. »Skriftlige kilder kan aldrig fortælle os, hvad der virkelig skete« (Johan Wansbrough). »Muhameds sværd og koranen er de mest hårdnakkede fjender af civilisation, frihed og sandhed, som verden endnu har kendt« (William Muir). Og dr. Margoliouth beskriver Muhamed som en grusom og nådesløs tyran og røver, organisator af snigmord og massakrer i stor stil.

Islams udbredelse var barbarernes erobring af civiliserede lande, og det islam som kendes fra koranen var først opfundet i 9. århundrede – for at guddommeliggøre brutale herskeres magt. Alt andet er mytologiske overleveringer. Af disse var på et tidspunkt 600.000 hadith, hvoraf de fleste blev kasserede, og den overvældende del af resten udgør et hav af falsknerier. Koranen selv er et stort rod af forvanskede ældre overleveringer fra før Muhamed, der modsiger enhver tale om original ægthed. Dens arabiske oprindelse er endda tvivlsom. Man efterlignede rabbiniske sekter, araberne ønskede tilsvarende traditioner: Jødernes drøm om Messias skabte behov for en arabisk profet, og mange mener, at Mekka ikke eksisterede på Muhameds tid, o.s.v.

Men alt dette kvæles i nutidens vestlige debat, totalitarismen breder sig i hidtil demokratiske samfund, hjulpet af EU's egen ideologi. Den uundgåelige islamisering er det mest umulige ved EU-projektet. Korantro kan ikke integreres. Hvorfor skal Europas folk finde sig i en sådan udfordring? Svaret blaffer i vinden ...

To europæiske dissidenter

Som navnene Sakharov og Solsjenitsyn huskes, når Sovjetimperiets skæbne nævnes, findes der to utrættelige systemkritikere af det kafkalignende samfundshersersystem i Bryssel, som en ikke for fjern eftertid forhåbentlig vil vide at hædre.

Af G. Johnsen

Traktaten om optagelse af 10 nye stater i EU-unionen blev underskrevet 16. april ved foden af Akropolis, "demokratiets vugge", hvorved man foregøgl, at EU er en arvtager af det oldgræske demokrati! Det turde være en fornærmelse mod atterne! En græsk politiker på TV var mere jordnær og udtalte håb om, at EU fremover måtte blive mere åbent. Tiden er inde til et tilbageblik.

Læser man Jean Monnet og Jacques Delors' tanker om det EU, de arbejdede på, ser man, at det lige fra begyndelsen gjaldt om at nedbryde nationalstaternes suverænitet og smelte alt sammen til én fælles stat.

Bernhard Connolly

Bernhard Connolly blev ansat i EU-kommissionen i 1978. Han blev leder af EU-kommissionens afdeling for monetære anliggender, men blev så chokeret over hemmelighedskræmmeriet og tildragelserne i magtens elfenbenstårn, at han måtte ud med sproget, om det så skulle være gennem sidebenene. I 1995 skrev han bogen "The rotten Heart of Europe" (Europas rådne hjerte) om det "økonomisk og politisk perverterede samarbejde", der lagde op til EMU. Bogen vakte opsigt. Uddrag blev citeret i engelske massemedier den 4. september 1995 - selsamme dag som EU-kommissionen holdt sin første pressekonference efter sommerferien.

Selvfølgerlig rettede journalisterne en byge af spørgsmål til kommissionen angående de afsløringer, Connolly kom med. De kunne ikke svare, eftersom de ikke havde læst bogen. Men ét var dem klart: manden måtte fyres. Og det blev han - på gråt papir. Samtlige dørvogtere fik udleveret hans foto og nægtede ham adgang, endnu inden der var gennemført nogen disciplinær sag. Den kom og resultatet var forud givet.

Connolly havde skrevet bogen uden tilladelse fra kommissionen. Han forsvarede sig med, at den hverken indeholdt nyt eller utilgængeligt materiale. På 400 sider fortalte Connolly indgående og velfunderet om "Europas rådne Hjerte", valutamarbejdet og de politiske ræveka-

ger. Euroen skulle efter hans argumentation løfte den politiske union på plads. Eliten i Frankrig og Tyskland skulle dele magten. De europæiske politikere lagde ikke skjul på, at de ville skabe "The United States of Europe", specielt ikke når de talte sammen indbyrdes eller var uden for valgperioderne. Connolly skriver:

"Lige fra de første forberedelser til Rom-traktaten argumenterede Jean Monnet ihærdigt for, at nationalstaterne skulle afgive magt til en gradvis opbygning af en enhed og en samling af den effektive bureaukratiske elite på tværs af Europas lande, så der skabtes et kraftfelt, hvor en union ikke længere kunne stoppes. Afgivelsen af magt skulle begynde med forholdsvis ukontroversielle økonomiske funktioner og stålproduktionen for dermed at mindske bekymringerne for, at den nationale suverænitet blev brudt ned. Man skulle sikre, at den brugbare afgivelse af magt blev umulig at føre tilbage igen. Dette garanteredes ved traktatdoktrinen 'acquis communautaire', der sikrede at al magt, der blev overdraget til EU's samfundsinstitutioner, gjordes til permanent EU-lov, idet den samtidigt blev strøget i medlemslandenes nationale lovsamlinger". (...)

"I det nye Europa er magt og ansvar udpræget adskilte. Selv der, hvor der er formel offentlig ansvarlighed, er dette ikke lovfæstet." (...) "Den Europæiske Centralbank (ECB), for eksempel, hævder at være 'den mest gennemskuelige centralbank' i verden, fordi den trykker et kommunikere efter hvert møde i Rådet. Men bankens ansvarlighed er ikke lovfæstet - det er simpelthen en politik, banken valgte af bekvemmelighed." (...)

"Frankrig og de fleste andre lande var imod den såkaldte stabilitetspagt, der kunne sikre, at centralbanken holdt tøjlerne fuldstændig stramt." (Emnet faldt allerede til jorden på Dublin-topmødet i december 1998, G.J.). (...) "Kampen om, hvem der skulle udpege præsidenten i ECB, blev afgjort. Det blev indtil videre Frankrig. Der bliver ikke tale om rent automatiske sanktioner mod et land med vedvarende underskud. Der kræves nu 2/3 af de vægtige stemmer hos de aktivt

deltagende ØMU-lande for at lave sanktioner. Frankrig fik tillige godkendt et såkaldt stabilitets-råd og dermed en direkte politisk rolle ført ind i den monetære politik ved, at der f.eks. nu skal formuleres vekselkursretningslinier for Euroen."

Glem alt om den hårde, stabile Euro. Det var kun lokkemad for noget ganske andet. Nationalstaterne skulle af med deres suverænitet og EU-staten gennemtrufes. I øvrigt vil den rene (økonomiske) stabilitetspagt, indført uden at landene har orden i deres økonomier, føre til virkelig politisk ustabilitet. Den 12. februar 1998 meddelte 154 tyske økonomiprofessorer med Wilhelm Hankel som talsmand, at EURO-projektet var fuldkommen udsigtsløst. Det omtaltes samme dag på programmet "Tagesschau" (fra ARD TV), men vist ikke på de danske TV-kanaler. Hankel er professor i pengepolitik og udviklingsøkonomi ved Goethe Universitetet i Frankfurt am Main. Connolly er i dag økonomisk rådgiver for en række multinationale selskaber og europæiske nationalbanker.

Paul van Buitenen

Paul van Buitenen blev ansat som revisor i EU-kommissionen 1990 for at kontrollere fakturaerne fra de firmaer, der arbejdede for kommissionen. Han opdagede snart både skinfakturaer og nepotisme. Fx fik en vis hr. Francois løn og pension på een gang og oppebar dermed o. 74.000 kr. - om måneden! Han syntes imidlertid urørlig. Rygtet ville vide, at kommissionsformanden Jacques Delors holdt hånden over ham.

I 1992 fik Paul van Buitenen ansvar for statistikker og analyser angående de EU-ansattes forhold. Hans chef, Jenkins, havde forbindelse med en Gary Fasting, som udarbejdede rapporter til EU-kommissionen. Da Buitenen en dag hørte Fasting sige, at nogle illustrationer til hans rapport var taget fra hans søns atlas, spidsede han øren. Fasting fik udbetalt over 7,6 millioner kroner om året for rapporterne. Jenkins plejede at aflevere regnskaberne i sidste øjeblik før årsafslutningen, måske i håb om, at kontrollen så var mere overfladisk.

Buitenen granskede papirer. Han fandt ud af, at en Edith Cresson havde oprettet en "kommunikationscelle", da hun blev EU-kommissær i 1995. (Edith Cresson, f. 1932, havde ansvar for videnskab, forskning og udvikling, menneskelige ressourcer, uddannelse og ungdomsanliggender. Det var hende, der ansatte sin gode ven, tandlæge Berthelot, som videnskabelig rådgiver omkring AIDS til en månedsløn af ca. 49.000 kr., skønt han tilsyneladende aldrig havde beskæftiget sig med AIDS). I den nævnte "celle" samarbejdede hendes personlige stab og seniormedlemmerne fra hendes egen og andre afdelinger (der havde med videnskab, telekommunikation, undersøgelser, statistik og analyser at gøre). Det fremgik af et brev af 19. maj 1995, at en Louise Recivieur, der arbejdede for EU-kommissionen, ejede et firma i Paris, som havde vundet en kontrakt. Firmaet havde fået udbetalt ca. 22 millioner kroner af kommissionen. Samme Recivieur udarbejdede selv kontrakterne, og kommissær Edith Cressons kabinetssekretær Ladoreur stod for planlægning og procedure omkring "kommunikationscellen". Han skrev til afdelingerne og foreslog, at eksperter uden for kommissionen skulle involveres i forhandlingerne.

Det harmede Buitenen, at ingen tog notits af forholdene, så han gik selv i gang. Stabler af bevismaterialer om korruption voksede dag for dag på hans skrivebord. Nogen anede åbenbart uråd: Han blev afskediget – ifølge Cresson – fordi han var "inkompetent". Men han fortsatte i EU-finanskontrollen. Her fandt han bl.a. en kontrakt, som afslørede at vinderen af kontrakten allerede havde modtaget ca. 1,15 million kroner, skønt projektet slet ikke var introduceret endnu. Et lignende forhold kom frem i en anden sag, hvor Edith Cresson ad bagdøren havde forbindelse med en af tilbudsgiverne, et institut ved universitetet i Poitiers. Fru Cresson var borgmester i nabobyen Chatellerrault. Flere sager trevledes op, men Buitenen følte sig ret hjælpeløs, da han forstod, at en officiel undersøgelse var en langsommelig proces, og at han selv nærmest ville blive holdt udenfor. Han fik breve fra sin chef med antydninger om, at han skulle passe på, hvis han ønskede at fortsætte i finanskontrollen.

Afhøringerne af de involverede i korruptionssagerne begyndte endelig i marts 1998. En fyldig rapport på 300 sider fra finanskontrollen forelå den 17. juli 1998, men lederen af finansafdelingen, Francois Petit - holdt ferie! Da der endnu ikke forelå svar fra Petit i september, gik Buitenen til sin chef, Gabrielle Speculani,

som lovede at tage sig af sagen. Der skete stadig ingenting. Flere kontrakter kørte videre, som om alt var i orden. Da kom der et anonymt brev til EU-parlamentet og nogle senior-kommissærer med oplysninger om Edith Cressons interessekonflikt i en af korruptionssagerne. Buitenen blev mistænkt for at være afsenderen, og Speculani gjorde ham klart, at han ikke havde lov at henvende sig til parlamentet. Da han forklarede, at han kun brugte de normale kanaler, fik han den besked, at han kunne risikere at blive afskediget.

Sagens papirer voksede i omfang, og Buitenen fortsatte at skrive breve til toppen af kommissionen og til revisionsretten, men man spændte ben for ham hele tiden. Til sidst lykkedes det dog for Buitenen at bryde gennem lydnueren. Han sendte brev til Magda Aelvoet fra partiet De Grønne, og lavinen rullede. Selv om mange parlamentsmedlemmer var ligeglade, sluttede afstemningen alligevel med 270 for og 225 imod at underkende kommissionens 1996-budget. Paul van Buitenen var blevet suspenderet fra sit job med halv løn.

I 1999 fulgte offentliggørelse af den såkaldte Vismandsrapport, og pressen kastede sig over skandalen. Paul fik et andet job i EU-kommissionen.

Selv om Cresson og hele Jacques Santer-kommissionen blev afskediget i marts 1999, måtte Buitenen se sin hæderlighed og karakter svinet til. Kommissionens formand lod mellem linjerne forstå, at Buitenen ikke var mentalt rask, mens andre kaldte ham en religiøs fanatiker m.m.

Buitenen lod sig ikke slå ud. I efteråret 2001 afleverede han igen et omfattende materiale til EU's interne bedrageriafdeling. Han er spændt på, om kommissionen denne gang tager sig af sagerne og renser ud i egne rækker. Man lovede jo bod og bedring i 1999, men har ikke foretaget sig noget særligt.

Der er stadig noget galt i Bryssel. Man oprettede ganske vist et såkaldt "servicekontor", hvor de ansatte kunne henvende sig, hvis de havde mistanke om et og andet. Det var for så vidt en slags erkendelse af facts og dermed et lille bitte fremskridt mod større åbenhed, men NB: "Servicekontoret" er ikke uafhængigt. Det sorterer under kommissionen. Det er de ansatte forbudt at gå til uafhængige instanser. Ifølge EU's sekretesregler må de kun henvende sig til deres overordnede angående misforhold.

Åbenhed i EU er en by i Rusland. Åbenhed ville generelt kræve ytringsfrihed for alle ansatte, dog med visse mere specifikke undtagelser, siger Buitenen. Han håber, at EU-kommissionen denne

gang gør en indsats, så han ikke skal være tvunget til at aflevere alt sit materiale til EU-parlamentet og dermed endnu en gang blotlægge misforholdene i EU for massemediernes.

Indvandringen giver flere børn

På 2-3 side i Jyllands-Posten 8/2 2003 beretter journalist Lone Ry Olsen om effekterne af Socialministeriets fortræffelige familiestøtte i artiklen "Familiestøtte giver flere børn":

"Antallet af børn taler for sig selv. Kvinderne i Danmark føder simpelthen flere af slagsen end kvinderne i Europa ellers har for vane." Sådan indleder Lone Olsen. Se, det er en fuldstændig rigtig valgt formulering. For at fjerne en nærliggende misforståelse, der bliver klar som dagen, når vi går videre, skal det oplyses, at det er bidraget fra indvandrerkvinder, der giver en fertilitetskvotient i gennemsnit på ca. 1,8, som den anføres.

Allerede i december 1998 kunne vi i udgivelsen fra Danmarks Statistik (DS) "Indvandrere i Danmark" tabel 2.1 side 18 læse, at for befolkningen som helhed var fertiliteten 1,7-1,8, for indvandrere fra mindre udviklede lande 3,2-3,5. Tidligere i 1998 havde DS dog angivet fertiliteten blandt de fremmede til 3,248 (hvilken præcision!) og danskernes til 1,8. Nu gør FN ingen undtagelser, når fertiliteten derfra systematisk opgøres jorden over, og i FN's opgørelser kunne fertiliteten blandt danske kvinder aflæses til 1,3-1,4. Nu kunne vi så let påvise, at de 1,8 i stedet måtte være den totale fertilitet for alle kvinder i Danmark, og i konsekvens af dette og det øvrige oplyste måtte de fremmede fødende kvinder så udgøre 20% af alle fødende kvinder i Danmark.

Derfor måtte vi også konkludere, at den angivne 3,2-3,5 i fertilitet for fremmede kvinder var for lavt angivet – så stor var den officielle andel indvandrere trods alt ikke, end ikke med forholdsvis mange unge kvinder blandt de indrejste. Så måtte der selvsagt befinde sig mange flere fremmede her i landet end det officielt oplyste antal. Det gør der i øvrigt også.

Det gik såmænd også galt for Frede Vestergaard i Weekendavisen i "Fødslar på EU-Topmøde" den 23/3 1999. Han opererede med nogle lignende tal og syntes ligeledes forundret over Sydeuropas super-lave fertilitet på ca. 1,2 og også meget lavere tal i Sverige og Tyskland

(ca. 1,5). Det er ikke så mystisk. Der er ganske enkelt ikke tale om de samlede fertilitets-kvotienter i Italien og Spanien for eksempel. Hvis alle kvinder dernede i gennemsnit fødte 1,2 barn, var de italienske og spanske nærmest holdt op med at

føde børn, for de 1,2 skulle da været fremkommet ved, at indvandrerkvinder med en fertilitet på vel 3,3 eller snarere mere skulle trække gennemsnittet op til 1,2. Men hvorfra?

Ebbe Vig

Verden Rundt

Sverige

"Jalla – nu klär vi granen"

Intet land i Europa har taget imod så mange indvandrere i forhold til sin befolkning som Sverige. Og ingen i EU arbejder så intenst på at islamisere landet som det socialdemokratiske regime. Den tyske Goebbelspropaganda viste os et "Vaterland" med kolonihaver, vandrebevægelse, idræt, film, teater, folkevogne, vejbyggeri, kernefamilier, børnehaver og flittige borgere, som heilede begejstret for føreren. Da krigen kom, blev det rapporter om de sejrriige tyske enheder og sluttede med "planmæssige" tilbagetog.

Den svenske regerings propaganda er ikke som den tyske. Den forherliger ikke sit eget folk. Tvært imod er den rettet imod folket. Den forherliger "de fremmede", muhamedanerne. Indoktrinering tager sigte på børn og unge for at forme dem med den "rigtige" ideologi. Sådan er det i alle diktaturer. Vi kender det fra de sovjetiske pionerer og Hitlerjugend. Sveriges propaganda for islam er helt i tråd med direktiverne fra EUs overvågningskontor i Wien, EUMC. Chefen, den østtyske jurist Beate Winkler, har for længe siden bestemt, hvordan massemedierne og uddannelsessektoren skal styres i EU.

Næppe noget andet land er så lydhor som Sverige, hvor man har indført en slags censur: dette og hint må ikke omtales eller skal omtales på en bestemt måde. Et glimrende eksempel på indoktrinering er den skolebog, som blev udgivet på svensk, engelsk og arabisk af udenrigsdepartementet 2002, "Jalla – nu klär vi granen". Oplaget var på 250.000 styk til en pris af knapt 3 millioner kroner. Bogen var et EU-projekt og uddeltes til alle elever i 1. og 2. gymnasieklasse, til samtlige kommunebiblioteker og flere organisationer.

Fire ministre står bag dette forsøg på nedbrydning af fædrelandsfølelse og traditioner og udryddelse af svensk kultur: udenrigsminister Anna Lindh (primus motor), uddannelsesminister Tomas Östros, daværende "demokrati"minister

Birgitta Lejon og den altid svenskfjendtlige Mona Sahlin, som gerne fjæsker for muhamedanerne. Bogens indhold er udtænkt og redigeret af redaktøren for udenrigsdepartementets pressetjeneste, Gufran Al-nadaf. Teksten er snak, som undlader granskning og facts. Den forfægter nogle politiske holdninger og svæver let hen over problemerne omkring islam, indvandring og (den mislykkede) integration. Først og sidst: Man hamrer det fast, som er hele målsætningen med bogen: Islam skal accepteres som svensk. Man går ind for bekæmpelse af ytringsfriheden. Man søger at løjleriggøre de mennesker, der advarer mod islam og påpeger, at islam er uforenelig med demokrati. En kendsgerning, som muhamedanere selv proklamerer.

Man tilbageviser irriteret, at den før-islamiske tradition med "æresmord" kobles til islamisk kvindeundertrykkelse og pointerer, at æresmord også findes i kristendommen. At den dér er sporadisk, imod biblens forkyndelse og stammer fra tidligere arabisk herredømme, forties. Man bortforklarer islamisk kvindeundertrykkelse uden at forklare, hvorfor Mona Sahlin bygger "pige-huse", hvor de kan være i fred? Man påtaler, at når en muhamedaner begår forbrydelse i Sverige, får islam generelt skylden, mens dette analogt ikke er tilfældet med kristendommen. Men man fortier væsensforskellen mellem de to religioner. Islam prædiker hadefuldhed fremfærd mod alle "vantro" og fremtræder mere homogent end kristendommen, eftersom dens utallige fundamentalistiske regler skal overholdes, ofte med trussel om straf.

Man nedtoner eller undlader omtale af kulturbetingede forbrydelser, og man fordrejer begrebet "religionsfrihed", der - ligesom hos os - er en frihedsrettighed med visse begrænsninger. Nogle unge muhamedanere kritiserer - ikke uden grund - den officielle ensrettede politiske korrekthed, men glemmer, at de selv nyder godt af denne ensrettethed. Og de svenske politikeres syn på sig selv som de "gode" svarer til islams egen selvopfattelse.

Bogen forklarer, at en "racist" er en, som på grund af sin anderledes hudfarve og sprog og med andre højtidsfester indbilder sig at være et bedre og et mere højtstående væsen. Godt, men er det ikke netop det, der præger islam fremfor svenskerne?

Den svenske generalkonsul i Istanbul, Ingmar Karlsson, fortæller, hvordan araberne bragte den hellenistiske kultur videre ad krigens vej, bl.a. til Spanien. Det pragtfulde Alhambra og masser af låneord vidner herom. Ordene afspejler en kultur, som dengang stod på et højdepunkt. Men kulturer kommer og går. FN-rapporten fra 2002 afslører, hvor skidt det står til i dag med uddannelse og kundskaber i den arabiske verden. Araberherredømmet i Spanien fremhæves altid som bevis på, at arabere, kristne og jøder kan leve sammen. Men kan de det? Det er altid sejrherren, der skriver historien. Tålte man bare kristne og jøder, fordi de kunne arbejde og betale tribut? Hvorfor blev der oprør mod araberne, og hvorfor blev de til sidst fordrevne? Det skriver konsulen ikke noget om. I stedet for slår han fast, at islam og kristendom er søsterreligioner: "Vi er alle Abrahams børn".

Ligesom i Goebbels's propaganda udelades alle negative elementer og det egentlige mål. Ikke et ord om den brutale sharialov, om halalslagtning, om islams foragtfulde had mod ikke-muslimer etc. Ingen regel uden undtagelse. En ung kurders korte omtale af fundamentalisternes krav og fremfærd i udlandet og i Sverige er en advarsel til de mere tænkende. Men det bedste i bogen er nok, at man påpeger, at massemediernes fremstillinger før og nu om dit og dat altid er præget af de øjne, der ser. Det burde man i langt højere grad klargøre for skoleelever til alle tider.

Under den kolde krig prædikede marxisterne, at ungdommen skulle være "kritisk", men NB: Kritikken skulle kun rettes mod ikke-marxisterne! Vil man undgå ensidighed, bør man læse forskellige aviser og undersøge skribenters eget ståsted, politisk, religiøst og moralsk samt deres målsætning. Det gælder også skribenterne i "Jalla – nu klär vi granen".

G. Johnsen

Diktaturet i Sovjet – og i Sverige

I hele Europa kan man nu læse bøger, som sort på hvidt afslører kommunismens sande historie om rå brutalitet, drab og død. Ikke bare er det lykkedes professor Bent Jensen at få udgivet sin "Gulag og glemsel", men Stéphane Courtois' "Kommunismens sorte bog" har efter fem års forløb fundet vej til Danmark. I løbet af

bare ét menneskes livstid slog klodens socialistiske styrer henved 100 millioner mennesker ihjel og overgår derved alle andre regimer i vor tid.

Bekendelseslitteraturen har også nået den kolde krigs velbjegete kommunist, som i Weekendavisen blotlægger deres ungdoms dårskaber i KAP, Kommunistisk Arbejderparti. Hvordan kunne velbavede unge i den grad hjernevaskes, at de som en 5-kolonne ville nedbryde deres eget land? Hvordan kunne de overse, at kommunismen på verdensplan kostede umenneskelige lidelser og - uden nøgtern forskning og refleksioner - affeje kendsgerningerne som værende løgn og propaganda?

"Vi begejstredes over fællesskabet, sammenholdet, fremtidsvisionerne", siger de i dag. Er det helt enkelt sådan, at mange mennesker er flokdyr og i flokken begejstret og kritikløst hylder føreren og hans ideologi? Går diktaturideologien i stykker, tilslutter de sig en ny? På tale om "Kommunismens sorte bog" skrev lektor Steen Steensen i JP (18.1.03), at socialiseringen af Vestens lande fortsætter. Javist, den klippefaste tro på marxismens velsignelser findes stadig blandt de mange 68'ere. Vendte EU-landenes ministre ikke ryggen til Østrig, da folket vragede et socialistisk styre?

Hvordan kan EU-landenes regeringer putte den ene folkeafstemning efter den anden i mølposen, for at gennemføre en ny, indtil man får det "ja", man vil have? Hvad med EU's overvågningskontor i Wien, som under den østtyske jurist Beate Winkler har tilføjet EU-borgernes ytringsfrihed så voldsomme hak i kanten, at det minder påfaldende om visse tidligere regimers metoder? Afskaffer man ikke dette STASI-kontor, kan man ikke tale om demokrati i EU. Uden ytringsfrihed, intet demokrati!

I Sverige er demokratiet for længst sat på porten. I "demokratiets" navn nedkæmper man hårdhændet enhver lille spire til kritik af regeringens politik. Med lidt fiduseri ændrer magtens mænd lovene og øger sin egen magt. Ungdomsafdelingen i regeringens støtteparti "Vänstern" (de tidligere kommunister) opfordrer direkte til udemokratiske overgreb på anderledes tænkende. Deres udenomsparlamentarisme ligger på et andet niveau end den, vore Venstresocialister dyrkede. Uden for al argumentation! Her råder rå vold. Gadens parlament. Pøblen. Det gælder at slå på tæven. Er du ikke med os, så er du imod os. "Højreextremist!", "Racist!", "Fascist!"

I nydelige skatteborgerbetalte brochurer opfordrer "Ung Vänster" skoleelever

til at bekæmpe anderledes tænkende: Driv dem ud af skolen og boligområdet, væk fra gader og torve, ødelæg deres møder, plakater og skrifter. "Ung Vänster" svarer til Hitlers Sturmabteilung, der på enhver måde skulle terrorisere politiske modstandere. Sverige er en øststat.

G. Johnsen

Selektiv postomdeling

Ved det svenske rigsdagsvalg september 2002 påtalte menneskerettighedsgruppen The British Helsinki Human Rights Group (BHHRG) Sveriges udemokratiske valgsystem og deraf følgende valgfusk. Selv om det undertiden lykkes at afsløre valgsnyderi, kan myndighederne nægte at arrangere omvalg. Man kan let få den tanke, at de skeler til, hvem snyderiet rammer.

Det regeringskritiske parti, Nationaldemokraterne, sendte valgmaterialer ud med posten. På kuverterne stod "ND". Postbudene i Mölndal (syd for Göteborg) smed det hele i skraldeposen. Deres fagforening bakkede op bag aktionen og tildelte dem en pris for "civilcourage". Men åbenbart anerkendte ikke alle denne "courage", eftersom sagen anmeldtes af flere personer. Nu er rigsadvokaten nået til den konklusion, at postbudene var i deres gode ret til at tilintetgøre forsendelserne. Der står nemlig i postvæsenets regler, at "racistisk og krænkende materiale ikke behøver at deles ud". Postbudene anså materialet i kuverterne for at være "racistisk", eftersom det kom fra "ND". Sagen blev dermed afvist.

G. Johnsen

Belgien

Camoufleret befolkningsudskiftning

Ifølge den officielle statistik bor der 846.734 fremmede i Belgien. I 1998 boede der 903.120. "Nedgangen" skyldes de mange indfødsrets-tildelinger. I 2000-2001 blev således 124.962 fremmede naturaliseret. I Bryssel er en fjerdedel af indbyggerne nu fremmede (igen ifølge det belgiske Nationale Institut for Statistik).

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2003 nr. 1).

Forbudte sandheder

Lærere har lov til at tage deres elever med til fredsdemonstrationer, man hvad ville der mon ske, hvis en lærer påvirkede eleverne i ukorrekt retning? En lille forsmag herpå har en handelsskolelærer i Antwerpen fået, da han som led af sin undervisning sandfærdigt forklarede, at i dag ville profeten Muhameds omgang med småpi-

ger være ulovlig pædofili. En mængde muslimske elever gik straks i demonstration på skolen. Dens ledelse indledte en disciplinærsag mod læreren, som foreløbig har meldt sig syg. Ifølge skoleledelsen har læreren "ikke forstået rækkevidden af sine udtalelser".

Nej, i det multikulturelle samfund kan sandheden føre til voldelige opstande.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2003, nr. 3).

Frankrig

Skadelig hjerneflugt

10.000 fremmede læger fra Den Tredje Verden og Østeuropa arbejder på franske sygehuse og klinikker. De udfører 70% af vagttjenesterne.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 30).

Usikre statistikker

Allerede i 1991 skrev Roger Caritini i *Le génie de l'islamisme* (s. 692), at der er ca. 1,2 milliard muslimer i verden, og at dette tal vil fordobles i løbet af 30 år. Flere kilder hævder, at der er 6-10 mio. muslimer i USA, men ifølge Oriana Fallaci (*Vreden og Stoltheden*) er der 24 millioner. Ifølge Christopher Caldwell (i *Weekend Standard* 15/7 02) og Alexandre Del Valle (*Islam, avenir de l'Europe, i Valeurs actuelles*, juli 02) er der 20 mio. muslimer i Europa uden for Rusland, mens Patrick Poivre d'Arvor (i fransk tv 14/10 02) og Aymeric Chauprade (i rapport fra *École de Guerre Économique*, dec. 02) taler om 30 millioner.

I 2000 skønnede Jean-Paul Gourevitch i sin bog *La France africaine*, at der er 12 millioner sorte og folk af fremmed herkomst i Frankrig. Antallet af muslimer i landet er meget dårligt kendt: 4,1 mio. ifølge officiel dokumentation (*Notes et études documentaires* no. 5.138, august 2001), 5 millioner ifølge Télérana og fransk tv, og 8 millioner ifølge Caldwell og Del Valle (fornævnte artikler). Aymeric Chauprade er i fornævnte rapport kommet frem til, at der var 12 mio. muslimer i landet i 2001, og forudser 15 mio. i 2005. Antallet af algeriere i Frankrig er vokset fra 805.000 i 1982 til 2 mio. i 2002 ifølge Ali Laïdi og Ahmed Salam (*Le Jihad en Europe*, 2002, s. 265). De skønner, at der er mere end 1.500 moskeer i Frankrig. Officiel dokumentation og fransk tv hævder 1.600. Under alle omstændigheder var der grundlag for Jacques Chiracs stolthed, da han i 1995 proklamerede, at "Frankrig er blevet en muslimsk magt."

Ifølge Daniel Duglery (i fransk tv 11/6 02) er der en halv million illegale indvandrere i Frankrig. Thierry Desjardins angiver, at dette tal steg fra 350.000 i 1991 til

800.000 i 1996 (*Lettre au président de la République à propos de l'immigration*, 1996, s. 96-97 og 114). Fra 1992 til 2002 var nettoindvandringen til Frankrig ifølge officielle tal mere end 100.000 om året (*Rapport sur la population*, marts 02). I fransk tv 14/10 02 satte Benoît Duquesne det årlige antal illegale indvandrere til Frankrig til 50.000. Ifølge Philippe de Villiers kommer der 140.000 illegale om året, og 80.000 søgte asyl i 2001. I 2002 blev der ifølge de Villiers givet 200.000 visa til algeriere mod 60.000 i 1996 (*Le Figaro* 12-13/9 02).

Som alle andre steder er oplyste tal i Frankrig altså meget selvmodsigende, men de fører frem til skønnet, at der i 2002 var 1,8 mio. illegale i Frankrig og i alt 9,5 mio. legale og illegale indvandrere i landet. Hertil kommer de allerede naturaliserede, 2. generation m.m., hvilket fører frem til det kvalificerede gæt, at der p.t. er 15 millioner ikke-europæere i Frankrig, dvs. 20% af befolkningen. En andel, som pga. de fremmedes mange børn stadig vokser. Guillaume Faye kommenterer, at dette sikkert forklarer, hvorfor stadig færre "franskmænd" mener, at der er for mange arabere i landet...

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 30).

Pjattehjemsendelser

Den franske regering vil give 3.600-7.000 euro i hjemrejsestøtte til indvandrere fra Mali. Dermed ventes der at rejse 400 hjem pr. år mod nu 40 om året.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Inkvisitionen fortsætter

Kriminaldomstolen har afvist appellen af dommen mod Guillaume Faye og hans forlagsredaktør, som blev idømt 100.000 franc for racehætz pga. bogen *La Colonisation de l'Europe* om muslimernes kolonisering af Europa. Nu forbereder de franske myndigheder endda en ny sag mod de to pga. Fayes nye bog *Avant-guerre* om den kommende Tredje Verdenskrig mellem Vesten og Islam (omtalt i februar-nummeret af Danskeren).

Også andre meningstyranniske retssager huserer i Frankrig. Den "højreorienterede" politiker Christian Chaton er blevet idømt en bøde på 15.000 euro blot for at distribuere en valgpjece, og "revisionisten" Jean Plantin er blevet idømt seks måneders fængsel. Måske overgås denne franske infami dog af Svejts, hvor den 83-årige redaktør af *Courrier du Continent*, Gaston-Armand Amaudruz, pga. revisionisme har siddet interneret siden januar.

(Kilde: Nyhedsbrev fra Librairie Nationale, www.librairienationale.com).

Italien

Erobring pr. barnevogn

Formanden for Unionen af Islamiske Organisationer i Italien (www.uniurb.it), Hamza Roberto Piccardo, proklamerer, at muslimerne vil blive i flertal i Italien. Fertilitetskvotienten for indfødte italienske kvinder er 1,2, for muslimske kvinder 3,8, og 65 % af alle indvandrere er muslimer.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Unational slingrekurs

Den angiveligt "højreorienterede" italienske regering har lovliggjort 1,5 mio. illegale indvandrere i Italien, heraf er 35% muslimer.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 30).

Storbritannien

Småjusteringer i indvandringsbølgen

I 2001 modtog Storbritannien 92.000 asylsøgere, og mere end 100.000 i 2002. Tony Blair har erklæret, at han vil reducere antallet med 30-40 %. Det er dog stadig 60.000 om året...

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Holland

Magtovertagelse i næste generation

Af de 48.000 mellemskoleelever i Amsterdam er 65% fremmede, dvs. de selv eller forældrene er født i udlandet. I Utrecht er andelen 54%, i Haag 43%. En ny undersøgelse viser, at 57% af de marokkanske unge i landet følger sig mere som

marokkanere end som hollændere, mens kun 18% angiveligt følger sig mere som hollændere end som marokkanere.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2003, nr. 3).

Libyen

Advarsel mod Tyrkiet

Oberst Gaddafi har skrevet en artikel med titlen "Tyrkiet, bin Laden-tilhængernes trojanske hest i Europa". Efter at have forklaret, at det er økonomisk absurd at få det lidet udviklede Tyrkiet med i EU, fortsætter han: "Hvad nu, hvis tusinder af tyrker var disciple af bin Laden eller af mullah Omar og hans klike? Det er den aktuelle situation. Faktisk tror de mennesker, at Europa er hedensk, og at det ikke fortjener andet end at erobres ved sværdet... De islamistiske tyrker i Europa og bin Ladens disciple har en strategi, der går ud på genoprettelse af en muslimsk stat i Albanien og Bosnien. Ud fra disse regner de med at kunne konfrontere det hedenske Europa og skabe en ny islamisk europæisk front, som støttet af den samlede muslimske verden tvinger Europa til at konvertere til islam og betale skat som krævet af Koranen."

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Indien

Seriøs repatrieringspolitik

Det indiske indenrigsministerium vil i april-juni i år hjemsende mere end 20 millioner illegale indvandrere, alle muslimer fra Bangladesh. Hvis bare Europa gjorde det samme...

(Kilde: J'ai Tout Compris 2003 nr. 31).

Bøger og tidsskrifter

En ægte flygtningehjælper

**Leon Nikulin (red.):
Raoul Wallenberg i den danske presse.
(Forlaget Panorama, 2002.
151 sider. 98 kr.)**

Den svenske diplomat Raoul Wallenberg var en person, der virkelig kan beundres for sin flygtningehjælp. Med stor personlig risiko hjalp han tusinder af mennesker i den yderste livsfare. Altså stik modsat de mange, som i dag mener at gå i hans

fodspor, men som altså reelt er diametralt modsatte: Med stor personlig fordel hjælper de mennesker uden behov for det. Ja, de bruger endog flygtningehjælp til at sætte sig selv på en piedestal og udpege medborgere på langt lavere løntrin som umennesker, blot fordi de ikke kan se det humane i at give forbydere, parasitter og ekstremister asyl.

Dr. phil. Leon Nikulin, der på sin egen krop kender kommunismens rædsler, har samlet mange interessante tekster om Wallenberg i denne bog. Ud over detaljerede udsagn om Wallenbergs mulige overlevelse gennem mange år i sovjetiske fængsler (officielt døde han i 1947, 35 år gammel) kommer mange sigende oplysninger frem i den historiske gennemgang.

Afslørende for den toneangivende mentalitet er således Sveriges uvilje gennem mange år mod at presse Sovjet for oplysninger om Wallenberg, evt. hans udlevering. Man skulle jo nødig provokere de høje herrer i Kreml. Sigende er også, at tusinder af jøder fra Ungarn, hvor Wallenberg virkede, blev tilintetgjort, selv om nazisterne ville lade dem købe fri. Det skyldtes den berygtede stormuft af Jerusalem, der ikke ville have dem til Palæstina. (Det ville englænderne heller ikke).

Et godt historisk overblik gives af Geoffrey Cain, nuværende formand for Den Danske Raoul Wallenberg Forening, som Leon Nikulin har stiftet. Denne forening har gjort et godt arbejde gennem årene med oplysning og uddeling af priser til personer, der har kæmpet mod ondskaben.

Raoul Wallenberg-folkens forsøg på at vise, at kommunismen er lige så røget, som nazismen er speget, var i mange år en stemme i ørkenen. At denne fremragende bog ikke kan udkomme på et almindeligt forlag, viser, at der stadig er lang vej, før sol og vind er delt lige. Raoul Wallenberg, der kæmpede mod nazismen, men døde for kommunisternes hænder, dokumenterer kampens sandhed.

Bogen bestilles direkte hos forlaget Panorama, postboks 4035, 8260 Viby J., tlf. 86 28 25 54.

Peter Neerup Buhl

Den største danskerhelt

**Ebbe Kløvedal Reich:
Holger Danske - tolv fortællinger om en folkehelt.
(Genudgivet af Sesam, 2002.
128 sider. 169 kr.).**

Forfatteren evner at skrive fængende og fremlægge videnskab, uden at dokumentationen trætter. Det gamle franske "Rolandskvad" (o. 900) gør "Holger Danois" til en ædel lejesoldat ved Karl den Stores hof, og en værdifuld general vedr. uddrivelsen af muslimerne af Frankrig og Spanien. Heltens danske oprindelse er sandsynliggjort, og det ændres ikke af, at B.S. Ingemann tog sig kunstneriske friheder oven i dem, det oprindelige heltekvad tog.

Forfatteren er belastet af sine venstre-snoede rødder, så han mener ikke, at Holger Danske kan tages til indtægt for modstand mod muslim-indvandring. Jeg finder det sandsynligt, at den intense indsats

for at få udvist de fremmedkulturelle var drevet af samme ansvarlighed og korpsånd, som i dag arbejder for Europa for europæere. At indvandringskritisk radio (v. Kaj Vilhelmsen) og andre gode initiativer har opkaldt sig efter folkehelten, er velbegrundet.

Vikingerne, der via Normandiet søgte ind ved det kulturelt beslægtede franske hof, har vidst fra andre vikinger, at slavementalitet hos muslimer er fremmed og uintegrabel for nordboer. De har klogt søgt at holde de plyndrende sydlandske rytterhorder på afstand og er ikke blevet duperet af filigran-arkitektur og romantisk skønsang, som muslimer førte fra det gamle Mesopotamien til deres europæiske kolonier.

Romerne bragte vandhjul til Europa, og det var godt og bidrog til dampmaskinens opfindelse. Fra Mellemøsten bragte de også religiøst skriftsprog hertil, og det blev effektive modificeret af Luther og Grundtvig, så vi kunne leve med den orientalske næsegrus underkastelse i kristendommen. Men muslimerne skylder vi intet, og det forstod Holger Danske-typerne intuitivt og klogt.

Bo Warming

Menneskets uudrydelige instinkter

**Frank K. Salter (red.):
Risky Transactions.
Trust, Kinship, and Ethnicity.
(Berghahn Books, 2002. 304
sider. \$ 29,95).**

Sociobiologiens erkendelser om rammerne for, i hvilken grad menneskets adfærd kan ændres, har bidraget til at forklare utopiers umulighed, konflikter og vor arts begrænsede evne til sympati over grænser (se fx Danskeren 2002 nr. 4 s. 13). Mennesket har en medfødt trang til at inddele i grupper, overhovedet til at klassificere, hvorfor menneskearten måske rettelig skulle have heddet "Homo classificus".

En række adfærdsforskere, psykologer, antropologer, politologer m.fl. har bidraget til denne bog, hvis tema er at studere, hvordan menneskene grupperer sig efter beslægtethed (eller opfattelse af beslægtethed) i en lang række aktiviteter. Mafiaens storfamilier er et slående eksempel, men også i forretning og politik har vi instinktmæssig større tillid til nærmere end til fjernere slægtninge. Et hierarki af loyaliteter, hvor den etniske gruppe (eller homogene nationalstat) ud-

gør den største kreds, er en biologisk kendsgerning.

Omvendt ophører loyaliteten over for samfund og stat i samme grad, som den ikke længere består af nært beslægtede. Mange økonomer har dokumenteret skatteyderes uvilje til at bidrage, når det i vid udstrækning er andre etniske grupper, som modtager (den amerikanske "velfærdsstats" akilleshæl).

Etnisk solidaritet og præference kaldes i bogen en "udvidet form for nepotisme", og det forklares, at den langt fra er et entydigt negativt fænomen. Faktisk har den gennem evolutionen overvejende spillet en defensiv rolle. Den kendsgerning, at xenofobi eller strid mellem grupper er prisen, der må betales for intern harmoni, mere end opvejes af, at en ophevelse af gruppeskel ville være et større onde: Resultatet vil efter alt at dømme ikke blive harmoni mellem medlemmer af de forskellige grupper, men at konflikterne vil brede sig til at blive en alles kamp mod alle, idet den enkelte gruppes interne relative harmoni da også vil være væk. For hvorfor være uselvvisk i et samfund, der ikke primært gavner ens egne?

Desuden vil et monoetnisk samfund være fredeligere udadtil end et multietnisk, fordi det sidstnævnte må opfinde ydre fjender for at distrahere fra den indre splid.

Ligesom demokrati kun er det mindst dårlige system, er den etniske gruppe derfor blot den mindst dårlige ramme for det. Der er ingen ideelle løsninger i denne verden.

At et samfund, der forstår sig som én stor familie eller et folkehjem, er mere harmonisk end et, der består af vidt forskellige grupper, skyldes vor arts instinktive slutning, at lighed i udseende betyder lighed i interesser. (Både kropsligt udseende og fx klædedragt og religion kan tjene som markører i denne retning). At der er sandhed bag denne slutning, er blevet bekræftet gennem tusindvis af generationer og kan nu ikke slettes fra vor hjernes styresystemer (undtagen midlertidigt under massiv hjernevask).

En fælles biologisk stamme vil klart være en fordel for et harmonisk samfund, ellers må en fælles oprindelsesmyte (med symboler og ritualer, der postulerer et slægtskab) dyrkes. Men det er klart, at en sådan kun indenfor ret snævre rammer kan fjerne sig fra virkeligheden for at virke overbevisende; i USA gør den det ikke (ej heller da børnene i de franske kolonier i Afrika blev undervist i "vore forfædre gallerne"...).

Af det etniske fællesskab vil pga. biologisk betinget adfærd ud over de frem-

mede blive udstødt gratisterne eller de parasitter, som vil have en del af kagen uden at bidrage til den. Selvsagt vil reaktionen herimod blive endnu mere ubændig, hvis de fremmede og parasitterne udgør de samme personer.

Bogens mest interessante indlæg er af bogens redaktør, etologen Frank Salter, der ud fra sociobiologisk politologi adværer mod den aktuelle globale tendens, hvor mange samfunds majoritetsgrupper får deres naturlige etnocentrisme mistænkeliggjort eller kriminaliseret, mens minoritetsgrupper overalt bliver opmuntret til at være etnocentriske. En sikker recept på konflikter af den værste slags.

Pointen er, at sociobiologien synes at være den mest realistiske kilde til rådgivning i, hvordan samfund skal indrettes for at fungere rimeligt. Kun ved at erkende vor arts lidenskaber og grænser, kan deres uheldige virkninger dæmpes eller forebygges. For elimineres kan de ikke, før det sidste menneske på kloden er borte.

Peter Neerup Buhl

Kulturradikalismens umodne selvretfærdighed

**Klaus Rifbjerg:
Tidsmaskinen.
En rutsjebaneførers bekendelser.
(Gyldendal, 2002. 248 sider.
250 kr.).**

Hvis den åndelige tilstand i et land skulle måles ud fra, hvem der er placeret på kulturens piedestal, ville det rigtignok være slemt for Danmark. Tag som et ledende og (meget) talende eksempel Klaus Rifbjerg. Han er ude af stand til at opfylde kulturens eller det dannede menneskes mindstekrav, nemlig at kunne føre en samtale med en modpart, skønsomt at veje for og imod i et spørgsmål og – meget vigtigt – at kunne skelne finere nuancer og menneske fra mening.

Sigende for den i fundamental forstand udannede kulturradikale åndsretning er således Rifbjergs udfald i denne bog, hvor han fx skriver, at "når Mogens Camre og Pia Kjærsgaard og co. i disse dage danser henrykt krigsdans og peger fingre ad islam, så demonstrerer de ikke kun deres ynkværdige dumhed, men den samme form for sygelige totalitarisme, der fik nazisterne til at forestille sig, at hvis bare

man udryddede alle jøder, så ville alt være godt og den påståede ondskab udryddet én gang for alle."

Her kan "debatten" jo ikke komme længere ned; Rifbjergs tirade er reelt blot verbal grafitti; skældsord malet med en hurtig hånd som enhver gadedreng kunne have gjort det. Kulturradikalismen har alt for længe kunnet tromle igennem med sine smukke selvfølgeligheder; nu hvor den støder på modstand krakelerer facaden og rendestenen vælter ud.

Den grotesk selvretfærdige attitude, som de kulturradikale måske endda selv tror på, fremgår hvor Rifbjerg omvendt skal karakterisere det, han vil værne om, nu hvor Vesten mener at føre krig mod "ondskaben" i form af den islamiske terror: "Men er man virkelig sikker på, at det kan lade sig gøre uden at tage hensyn til den skrøbelige og måske naive idealisme, som gerne vil have stilheden genindført, eftertanken, nænsomheden, broderånden, almindelig menneskelig solidaritet, hensynsfuldhed, ja kærlighed?"

Rifbjerg mener altså at stå for disse værdier i højere grad end sine modstandere, selv om det altså mildt sagt ikke lige fremgår af hans fjendebillede. Han erklærer sig således dermed ikke kun uenig i terrorbekæmpernes metoder, men skyder dem i skoene, at de ikke deler disse basale menneskelige grundværdier – en typisk insinuation fra de politisk korrekte. De nævnte værdier forsvares angiveligt kun af de åh-så-gode renfærdige moralister i Rifbjergs lejr. De velkendte typer, som sidder på deres helle uden for verdensbegivenhederne og rakker ned på dem, som nu engang er tvunget til at handle konkret, ikke for at realisere humanismen, men for at vælge den mindst dårlige løsning i eksistenskampen for sig og sine.

Weekendavisens Bo Bjørnvig, som har vovet at forsvare krigen mod terroren, sammenlignes af Rifbjerg med Auschwitz-kommandanten Höss og Adolf Eichmann; hans meninger tilskrives "ondskabsfuld dumhed", "led kynisme", "hjernevask", "ond vilje" og deslige! Man tror at lytte til en forurettet, hysterisk teenager uden sans for verdens og voksenlivets vilkår. Rifbjerg står efter egen mening som "almindelighedens" forsvarer, men han befinder sig – som så mange kulturpinger – langt under det almindelige menneskes niveau, hvor sund sans og en selvfølgelig skelnen mellem ret og uret udspringer af ligefrem naturlighed, ikke denne krampagtige fortænkthed og hysteriske moralisme.

Fuldstændig uden erkendelse af egen afsindige partiskhed kan Rifbjerg endda

senere i bogen udbryde: "I samme sekund man begynder at fremhæve sin egen godhed i forhold til andres mangel på samme, er ikke kun det første skridt på den moralske glidebane taget, man er i rask fart på vej mod afgrunden." Helt rigtigt, men Rifbjerg er altså bare selv et monumentalt eksempel på denne glidetur. For længst er han havnet i bassinet for nedden af rutsjebanen i de kulturradikales evige sommerland, hvor han ubekymret og forglemmende den virkelige verden omkring sig søler rundt i søde fraser sammen med sine holdningsfæller i indforstået leg. Resten af landets indbyggere har længe stået og set måbende til og betalt gildet – men langsomt dæmmer det, at hér står vi over for selve nutidens problem.

Peter Neerup Buhl

Den nye Grænsevagt

Nomos.

**(2 numre/år, 122 sider pr. nr.
Årsabonnement 125 kr., tlf.
36 45 16 58).**

"Nomos" er et græsk udtryk for græsgang, distrikt, lov og orden samt alt tilskrevet, overdraget og fastsat via sædvaner. Således et rammende navn for dette fremragende nye tidsskrift, der udgives af en kreds på ti yngre akademikere. Med umiskendeligt format, indsigt og viden. En vægtig stemme i den aldrig standsende kamp mellem de nedarvede værdiers, den "naturlige ordens" forsvarere, og de "visionære" projektmagere, der kun kender nuet og derfor mangler visdom.

Første nr. rummer Botho Strauss' fængende opgør med den værdiløse "moderne" verden uden etos, men ellers er der kun originale bidrag. Om Edmund Burkes konservatisme, Sven Aggesens danskhed, og en subtil sproglig tolkning af Kierkegaard som nationalkonservativ skikkelse – sat imod islam, som står i absolut modsætning til vort grundlag: Treenigheden den nordiske ånd, græciteten og kristendommen. Mest kontroversielt er nok essayet om Tolkiens forfatterskab; udførligt dokumenteres, at den populære digter af "Ringens herre" hylder de skarpt afgrænsede folkefællesskaber, "snæversynet" og heroismen i forsvaret heraf.

Gid "Nomos" får samme virkning på sin tid, som P. H.'s "Kritisk Revy" fik i 30'erne, og opnår samme alder som Vilh. la Cours med "Nomos" mere beslægtede "Grænsevagten"!

Peter Neerup Buhl

Bag intellektualismens facade

Alan Sokal & Jean Bricmont: Fashionable Nonsense. Postmodern Intellectuals' Abuse of Science. (Picador, 1998. 300 sider. \$ 14).

I foråret 1996 publicerede et ledende amerikansk akademisk kulturtidsskrift en artikel af fysikprofessoren Alan Sokal, som med anvendelse af en lang række citater fra berømte "postmodernistiske" filosoffer tilsyneladende argumenterede mod det naturvidenskabelige sandhedsbegreb og sammenblandede humanistiske og naturvidenskabelige begreber for at vise "virkelighedens" relativitet – diskrediteringen af objektiv virkelighed i positivistisk forstand er jo en modesag blandt vor tids konstruktivistiske humanister.

Sokals artikel var ment som en parodi, og da det kom frem, at ledende humanistiske "forskere" således var ført bag lyset ved at acceptere en meningsløs artikel, der i realiteten afslørede de moderigtige åndsfyrsters indsigtsløshed, brød skandalen løs. Man kan blot søge på denne såkaldte Sokal-affære på internettet for at ane, hvilke dybe spor den har sat i det moderne åndsliv. Spørgsmålet må jo melde sig: Er hele den såkaldte postmoderne åndsretning et tilfælde af "kejsereens nye klæder"?

Vestens rationalisme er under angreb fra ydre fjender i disse år, men fatalt bliver dette kun, hvis vort eget rationelle grundlag undergraves af intellektuelle, der hævder, at hele fundamentet for vore fremskridtssamfund – videnskaben – blot bygger på en "fortælling", der ikke er bedre end andre indfaldsvinkler. Altså multikulturalismens grundargument.

Det er en af årsagerne til Sokal-affærens uhyre relevans. En anden er, at den blotlægger hulheden bag meget af de intellektuelles højtravende sprog, der altså synes at dække over afgrundsdyb indsigtsløshed. Sokal og hans fysiker-kollega Bricmont gennemgår i deres bog om "moderigtigt nonsens" klesiet af berømte (især franske) postmoderne filosoffer for at afsløre, at disse ikke aner, hvad de taler om, når de støtter deres relativiseringsprojekt på naturvidenskabelig terminologi. Hermed rammes mildt sagt kernen i det intellektuelle stormløb mod Vesten, der har forbrudt sig ved at repræsen-

tere en højere sandhed end resten. Hvilket vel at mærke ellers er et nødvendigt trin på vejen mod "dialog": Var der ikke en objektiv virkelighed, i hvis afdækning Vesten fører an, altså hvis hver kultur som påstået af relativisterne levede i hvert sit lige sande konceptuelle univers, ville disse "virkeligheder" jo aldrig kunne finde en fælles grund at tale på. Det samme gælder naturligvis for forholdet mellem kønnene – Sokal og Bricmont har faktisk mange morsomme citater fra respekterede intellektuelle, der hævder, at moderne naturvidenskab er udtryk for et mandligt overherredømme, som kvinderne bør gøre oprør mod!

En anden slags krampagtig tænkning er misbruget af videnskabelige discipliner, fx kaosteorier og "frigørende" matematik, til at begrunde revolution frem for kontinuitet. Sokal og Bricmont understreger det indlysende, at matematiske og fysiske principper intet har at sige om samfundsopbygning eller den menneskelige psyke, skønt mondæne humanister har legitimeret deres "filosofi" med den prestigefyldte videnskabelige terminologi, som de og deres disciple altid blot gentager uden at forstå. Med blotte ord tilranes en autoritet, som der intet grundlag er for. Princippet bruges inden for snart sagt alle områder, tænk blot på inflationen i titlen "forsker".

Postmodernismen er sammenvævet med den politiske korrekthed, som udelukkende regner med subjektive holdninger uafhængigt af deres sandhedsværdi. Virkeligheden er en konstruktion; opmærksomheden er henledt på sproget i stedet for på sagen – på ordene i stedet for på det, der tales om. Man kommer til at tænke på "nationalismeforskningen" og på indvandringskritikeres problemer med at få en debat i gang om selve sagen, fordi man hele tiden går efter mand i stedet for bold.

At den objektive virkelighed er udslaggivende dokumenteres dog allerede af flytningestrømmenes retning: De bevæger sig entydigt bort fra områder, hvor antirationalismen hersker.

Sokal og Bricmont noterer det paradoksale i, at venstreorienterede i vidt omfang har overtaget den antirationalisme eller mysticisme, der ellers angiveligt har været et kendetegn for højreekstremisme. Men foragten for den logik og rationalitet, Vesten bygger på, er vel at mærke en bredere modestrømning, med udtryk som New Age og religiøs fundamentalisme. 47% af amerikanerne tror bogstaveligt på bibelens skabelsesberetning, 49% på djævlbesættelser, og 25% på astrologi! I enhver æra er det kun en lille minoritet af

mennesker, som er i stand til klar og nøgtern tænkning, men Vestens position hviler dog på, at disse – og ikke imamer eller stjernetydere – er anerkendt af resten som elite. Denne bør selvsagt ikke være immun for kritik, men kritikken skal være båret af ærlig vilje og metode til at søge den objektive sandhed, og ikke bare appeller til holdninger, følelser eller skriftsteder. Ej heller den nu herskende irrationelle "elite" bør bekæmpes med modsatte urimeligheder, men med fakta.

George Orwell bemærkede engang, at politisk tænkning, især på venstrefløjen, er en slags fantasi a la seksuel selvtilfredsstillelse, i hvilken den faktuelle verden næppe tillægges nogen betydning. De meningsløse filosofiske udgydelser, som Sokal med sin parodi og sin bog afklæder, er udtryk for det svage led i vestligt åndsliv, som kan få vore forsvarsværker til at briste. Tendensen til at snakke de hårde kendsgerninger væk til fordel for tomme ord og symbolpolitik har alt for længe været praktiseret på mange områder, vel fordi man i sidste instans ikke magter den uhyre disciplin og frygtløshed, som forpligtethed på virkeligheden kræver. I stedet tilslutter man sig ideologier, der pr. definition vil omskabe verden, som den nu engang er. De fleste mennesker lever vist uhjælpeligt i et diffust univers præget af ønsketænkning og magiske forestillinger. At mange af Vestens toneangivende ikke længere modsiger, men fører an i dette, er en indre årsag til det kommende sammenbrud.

Peter Neerup Buhl

Et lukket kredsløb

Bernard Lewis: Hvad gik galt? Vestens påvirkning og Mellemøstens svar. (Gyldendal, 2002. 219 sider. 175 kr.).

Bernard Lewis, professor på Princeton, som hævdes at være verdens fineste mellemøsthistoriker, har skrevet denne både interessante, oplysende og afslørende bog om Mellemøstens historie.

Da de fleste anmeldere er spytslikkere overfor næsten alt, der har med islam at gøre, er anmelderrosen til Bernard Lewis i sig selv et mistænkeligt faktum. Hvorledes kan man opfatte en opskrift på evig aggression med respekt og sympati, og ikke lade sig skræmme af et livssyn så

forskelligt fra vort? Forskere har desværre en tendens til at forelske sig i deres studieobjekter. Og hos islamforskere synes islamofili at være en (politisk korrekt) erhvervs sygdom.

Bogens titel og ledende spørgsmål er faktisk tåbeligt – for med et sådant samfundsgrundlag som islam kunne det kun gå galt. Gale ideologier kan ikke bringes til fornuft. Og en dertil svarende religion, der påstås at være dikteret af dens dyrkede gud himself, kan ikke reformeres. Islams koran og hadith rummer altomfattende bud på alle livets områder. Alene af den grund er islam uforbederligt fundamentalistisk. (Og så kan man vel tilføje, at det egentlig slet ikke er vestens opgave at være alverdens formyndere. En fornuftig og moderne udvikling burde være ethvert lands egen opgave. Vores opgave er at bremse islams udbredelse.)

I Ralf Pittelkows i øvrigt alt for lange forord hyppes helt klart marxistisk-partipolitiske kartofler. På side 9 taler han om »udbredte antivestlige holdninger« og om »den folkelige bredde i disse holdninger«. På side 13 skriver han »Dette er ikke en krig mod islam, men mod en lille skare fanatiske terrorister«. RP kan ikke se den åbenbare modsætning mellem disse udsagn. RP hævder, at islam kan fortolkes. Det er ingen troende muhamedanere enige med ham i – »Guds ord« kan ikke fortolkes. Senere skriver RP: »Skal indvandringen fungere, er der grænser for, hvor mange der kan komme hertil for hurtigt.« Han anser åbenbart (islamisk) masseindvandring i et folks fædreland som en selvfølge. En infam tyrannisk antifolkelig holdning. Og RP er lige så forrykt, når han påstår, at »integration er en ubetinget nødvendig opgave«. Det har indvandring i sig selv aldrig været. Det overbefolkede Europa skal ikke »fornyes« i en evig indvandringsproces. Tværtimod har afvisning af masseindvandring altid været en selvfølge i fædrelande. Siger man modsat, er man ude på at udslutte sit eget folk.

Over til Bernard Lewis (BL). Det er klart, at når man fuldt og fast tror på, at ens eget samfundsideal er opbygget efter guddommelige forskrifter, må det føre til selvovervurdering og en tilsvarende nedvurdering af alle andre kulturer.

»Den islamiske civilisation« kan næppe have været særligt civiliseret, da dens grundlag var undertrykkelse, ensretning, slaveri, et barbarisk kvindesyn og brandskatning af anderledes troende. Det, der imponerer en kosmopolitisk amerikaner, er her naturligvis islams kosmopolitiske imperialism, der ikke tog hensyn til etniske forskelle i de erobrede lande, der blot var plyndringsområder.

Det er slemt nok, når man nærer en overdreven beundring for vestlig imperialism, men nærmest psykotisk, når man udstrækker sin forbavselse og beundring til også at omfatte fremmede imperier! Er stormagtschauvinisme og militær erobring virkelig så beundringsværdigt? Et lille sluttet samfund, der kan holde stand mod imperialismen, er da noget langt mere beundringsværdigt!

BL's hyldelse til islams angiveligt høje civilisationsniveau i middelalderen forekommer overdreven, men typisk. Især islams kosmopolitiske natur synes at begejstre ham. Er global imperialism specielt imponerende i en amerikansk kosmopolitisk øjne?

De muhamedanske erobrere levede i mange århundreder højt på erobrede landes resultater. Disse var til at begynde med meget tyndt koloniserede, og derfor kunne islam ikke allerede dengang kvæle initiativet i dem. Det skete først efterhånden. Imperier har i øvrigt altid udnyttet de besatte landes kunnen, og deres »storhed« består i denne udsugning.

Et sted skriver BL: »Med erobringen af Astrakhan i 1554 nåede russerne Det Kaspiske Hav; i de følgende århundreder nåede de Sortehavets nordkyst, og dermed indledtes den lange proces af erobring og kolonisering, som indlemmede store muslimske områder i det russiske rige.« BL misorienterer. Disse områder var ikke oprindeligt islamiske. Det blev de først i 1252, da Djengis Khans mongolske horder efter at have erobret hele det sydlige Rusland gik over til Islam. Kan militært erobrede områder med rette hævdes at være islamiske? Der vil altid være kollaboratører, der går i erobrernes tjeneste og antager deres religion. Og desuden var khanens erobring jo en folkevandring af tatarer ...

Nyttige idioter og kollaboratører er jo ikke noget nyt. Selv da osmannerne erobrede det sydøstlige Europa, var de altid i stand til at købe nyere krigsmateriel af kristne europæiske leverandører, hverve europæiske eksperter og lejesoldater, ja endog opnå lån dertil af kristne banker.

Da osmannerne efter 150 års styre af Ungarn i 1686 mistede landet, skrev en tyrker et sørgedigt, som bringes i bogen. Det ender således: »Østrigerne har taget vort smukke Buda«. (Når dette bringes i bogen, er det så fordi amerikanere ser med velvilje på osmannerriget med dets imperialism og multietnicitet?)

BL omtaler arabernes og osmannernes enorme foragt for de »vantrø barbarer«; denne foragt kritiseres ikke – var foragten gået den modsatte vej, var den vel blevet skarpt fordømt som fordomme?

Muhamedanerne har aldrig været specielt dygtige til at skabe velstand og økonomisk fremgang – det gælder den dag i dag. Derfor var det ikke-muhamedanerne, der holdt det osmanniske rige oven vande og forhindrede økonomisk sammenbrud. Ikke desto mindre hævdes, at vesten i en periode holdte bagefter i enhver materiel og kulturel henseende.

I både grækernes og romernes storhedstid stod de langt over araberne i udvikling. Men imperier går i forfald. Det arabiske og det tyrkiske imperium havde klart også en storhedstid, men som århundrederne gik, og islams kvælgreb tog til, smuldrede også disse imperier. (Islam er fra anden side blevet betegnet som et plyndringsfællesskab.)

I det osmanniske rige spillede læger fra de religiøse mindretal en stigende rolle, da de i stort omfang var blevet uddannet i vesten. I dette rige var viden ellers noget, man tilegnede sig udefra, oplagrede eller om nødvendigt købte, men ikke noget man selv opdyrkede eller udviklede. Men da man i 1800-tallet indså, at man var kommet bagud, begyndte man at sende studerende på ophold i vestlige lande som led i uddannelsen.

Tidligere var det utænkeligt, at man skulle kunne lære noget af vestens foragtelige vantrø barbarer. For det stadige spørgsmål var jo, om koranen tillod at efterligne de vantrø? Man besluttede så, at især når det gjaldt krigsmateriel, var det tilladt – for mere effektivt at kunne bekæmpe de vantrø. Der gik lang tid, før man begyndte at spørge, hvorfor det altid var de vantrø, der opfandt de nye ting ...

Båret frem af nødvendighed, og delvis af det ikke-islamiske mindretal, skete der alligevel en vis overfladisk udvikling, især i byerne. Hidtil havde barrieren mellem vest og Mellemøsten været så massiv, at Renæssancen, Reformationen og den videnskabelige revolution forblev helt ubemærket i de islamiske lande.

Også før nutidens socialistiske eksperimenter har statslig kontrol med økonomien hæmmet den økonomiske vækst – i islam sammen med den særlige form for korruption, der beriger sig ved hjælp af magten. Generelt interesserer Muhameds disciple sig kun for den teknologi, de kan bruge til at bekæmpe de vantrø med: militærteknologien. Den er også med til at sikre magten for dens indehavere ...

Islams angiveligt højtstående civilisation i middelalderen hævdes at have haft enorm betydning for den videnskabelige udvikling i vesten. Islam modtog viden og kundskab fra oldtidens Mellemøsten, Grækenland og Persien – og titalssystemet (de såkaldte »arabertal«) fra Indien.

Papirfremstilling lærte de af kineserne. Hvad bidrog de egentlig selv med? Deres astronomi var formentlig mest astrologi. Dog begyndte man med eksperimenter, som hævdes at have givet fremskridt på mange områder. Den væsentligste indsats bestod i indsamling og bevaring, som angives at have været uvurderlig for vor moderne videnskab. Det er nok navnlig grækernes matematik, der tænkes på, men på næsten alle videnskabelige områder var grækerne jo foregangsmænd. Islams evige fundamentalisme var åbenbart ikke så kvælende i middelalderen – men ved dennes slutning var det stort set slut med videnskab i islam.

Utvivlsomt repræsenterer det tidlige islam et lighedsideal; men som det viste sig i kommunismen, er den magthavende elite altid mere lige end andre. Det er jo nok denne teoretiske lighed i islam, der gør islam så tiltalende for vores såkaldte venstrefløj! Og (ligeledes i teorien) gik det tidlige islam jo også ind for kosmopolitisk lighed mellem alle rettroende uanset afstamning og race. Også et tiltalende punkt for alle verdensgangstere ...

Dog har ingen i islam nogensinde povet at udfordre de tre grundliggende uligheder, der definerede slaver, kvinder og vantrø som »underordnede«. BL kvier sig ved at sige »undermennesker«

... Mens slaveriet i Amerika var det rene anarki, har det helt op til vor tid været lovreguleret i overensstemmelse med shariaen og Allahs bud i koranen. Op igennem det nittende og tyvende århundrede forsøgte man sig med love om frigørelse af slaver og undertrykte religiøse minoriteter i det osmanniske imperium – fra oven efter pres og påvirkning fra vesten – dog interesserede man sig ikke for kvinders ligestilling, hverken i vest eller øst.

Som erobrere havde muhamedanerne ikke den ringeste respekt for deres nye undersåtters kultur, sprog og institutioner. De medbragte deres egne skrifter og love, eget sprog og deres eget religiøse styre, da islam og stat var forenet under Allahs ledelse. Koranen var den endelige løsning. Efterhånden opstod så en klasse af ulama, som var jurister og teologer på samme tid. Af disse og andre historiske grunde mangler det islamiske område en egentlig nationalitetsfølelse og forståelse af etniske tilhørsforhold. Religionen spiller den altdominerende hovedrolle. Derfor bekæmper nutidens fundamentalister nu også nationalisme og patriotisme som anti-islamiske begreber af vestlig herkomst. Den indre hovedfjende er Kemal Atatürk, manden bag de første sekularise-

ringsreformer i den islamiske verden – og hans efterlignere og ligesindede.

Som eksempel på de kristnes intolerance nævner BL spaniernes udstødelse af muhamedanere og jøder efter generobringen. Men ethvert folk har ret til at udstøde fjendtlige erobreres kolonister og deres kollaboratører efter en befrielse af fædrelandet. Inkvisitionen og autodafenerne var den katolske kirkes efterligning af islam (if. Jacques Ellul), og religionskrigene var nødvendige for at befri os fra Vatikanets religiøse tyranni.

BL påstår, at intet tilsvarende forekom i islams historie, og omtaler kun vestlige handlinger som forbrydelser. Men alene erobringen og undertrykkelsen af et utal af folkeslag og lande under islams udbredelse må have kostet umådeligt mange menneskeliv. Men det var måske ikke forbrydelser?

Selvmedlidende kolonisateurer...

BL er øjensynligt meget begejstret for den pluralisme, der fandtes i det osmanniske kæmperige. Men det er ikke nødvendigvis et demokratisk begreb. Det betød i homogene fædrelande et flerpartisystem, men nu som regel et multietnisk samfund, som netop er typisk for et kæmpemæssigt imperiums totalitære diktatur. Er topartisystemer som det i USA i øvrigt sandt demokratiske?

Pluralisme er altså – ligesom den politiske korrekthed – et af imperialisternes skindemokratiske begreber. Minoritetskorruption i stedet for folkestyre.

Mellemøsten og islam har stort set aldrig ladet sig påvirke af vestlig musik. Mens hele resten af verden har symfoniorkestre, findes de ikke indenfor islam den dag i dag.

Det tog meget lang tid før bogtryk blev indført, og vestlig litteratur har aldrig interesseret, medmindre den kunne bruges militært mod vesten og de vantrø. De værker, der blev oversat fra græsk i middelalderen, angiveligt islams storhedstid, var vel stort set alle af den type?

Men nu er også skønlitteratur blevet et normalt fænomen i Mellemøsten, og der skrives nu en del lokalt i genren.

Men videnskab og musik er former for kulturel påvirkning, der absolut ikke

interesserer i de islamiske lande.

Formelt har man efterlignet vestens ideal om frie parlamentariske valg, men der er som regel intet at vælge imellem, og valgene giver ikke frihed.

Den vestlige civilisation er nutidens dominerende; den har optaget elementer fra mange tidligere civilisationer i sig, og den vil nok testamentere en del til fremtidens civilisationer (med mindre Muhameds doktrinære åndsformørkelse får lov til at rende os over ende).

Det rigtige ved bogens konklusion er, at det hele slog fejl, uanset på hvilke punkter man efterlignede vesten. Man hævdede (ligesom Naser Khader) muligheden af en »verdslig fundamentalisme«! Men en moderne udvikling er uførenelig med islam. Islam er et lukket kredsløb, som altid vender tilbage til udgangspunktet. »Verdslig fundamentalisme« er en umulighed.

Det forkerte ved denne bogs konklusion er, at forfatteren hævder, at muhamedanerne har valget mellem sekularisering eller undergang. Nej, valget står mellem forkastelse af »Guds ord« eller undergang. »Guds ord« kan ikke sekulariseres bort. BL begår den enorme fejlurdering, at han benægter islam som årsag. Han henviser som argument til islams såkaldte storhedstid. Men denne »storhedstid« i middelalderen var et blændværk, der byggede på de erobrede landes værdier, og derfor måtte den smuldre – islam har altid været et plyndringsfællesskab. De årsager, BL nægter at se, er alle primære virkninger af ideologien islam!

En civilisation, der ikke er bæredygtig, ikke har nogen indre inerti, ingen positive drivkræfter, er altid dømt til at smuldre, gå i opløsning. Islamisk imperialism kunne ikke bidrage med noget nyttigt for verden som helhed. Alle imperier går i øvrigt til grunde. Erobringer er i sig selv golde; de er baseret på plyndringens ikke spor holdbare princip. Så meget des mere oprørende er det, at islams grundlag er kvindeundertrykkelse; Kvinder som retsløse fødemaskiner som middel til demografisk aggression gennem evig formeringskrig. Og det foregår stadig – i en forlængst overbefolket verden!

Muhamedanerne har altid givet andre skylden for deres fiaskoer. Først gav alle mongolerne skylden, så gav araberne tyrkerne skylden, og tyrkerne araberne; siden har vesten fået ansvaret, først med de mislykkede korstogs nålestik som latterlig begrundelse, og siden vestens imperialism. Men Muhameds ætlinge har kun sig selv at bebrejde.

Bent Jacobsen

Den Danske Forenings SOMMERSTÆVNE 2003

Hvordan kan vi forsvare og bevare Grundloven som fundamentet for Danmarks suverænitet?
Hvad ligner det, at Folketinget udskriver en priskonkurrence om forslag til en ny grundlov?
Hvordan søger EUs konvent at underminere Danmarks Riges Grundlov - og hvordan kan vi tilbagevise dette?

Disse spørgsmål belyses på forskellig vis af tre indbudte gæstetalere:

Annemarie Engel
Ole Gerstrøm
Ole Maisted

Efter hvert foredrag følger en omgang med spørgsmål, svar og - ikke mindst - dine kommentarer.

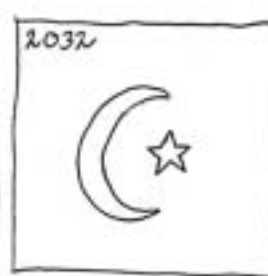
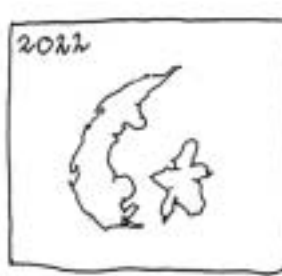
Tid: Lørdag den 14. juni 2003
Sted: Århus Cykelbane, Jyllands Allé
Varighed: 10:00 - 18:00
Entré: Gratis adgang
Spisebillet: Købes inden mødet

Dagen efter foreslår vi dig at tage med på en udflugt:

Udflugt: Søndag den 15. juni 2003
Mødested: Århus Banegård - vi tager her med bus
Mødetid: 10:30
Mål: En af Djurslands dejligste herregårde - en overraskelse !
Tilbage: Ca. 18:00 på Århus Banegård
Pris: 100 kr.

Arrangør: Den Danske Forenings Venner, Århus
Tilmelding: Poul Vinther Jensen, telefon 6138 1629
Sidste frist for indbetaling: Onsdag den 4. juni 2003

NY DANMARK!

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*